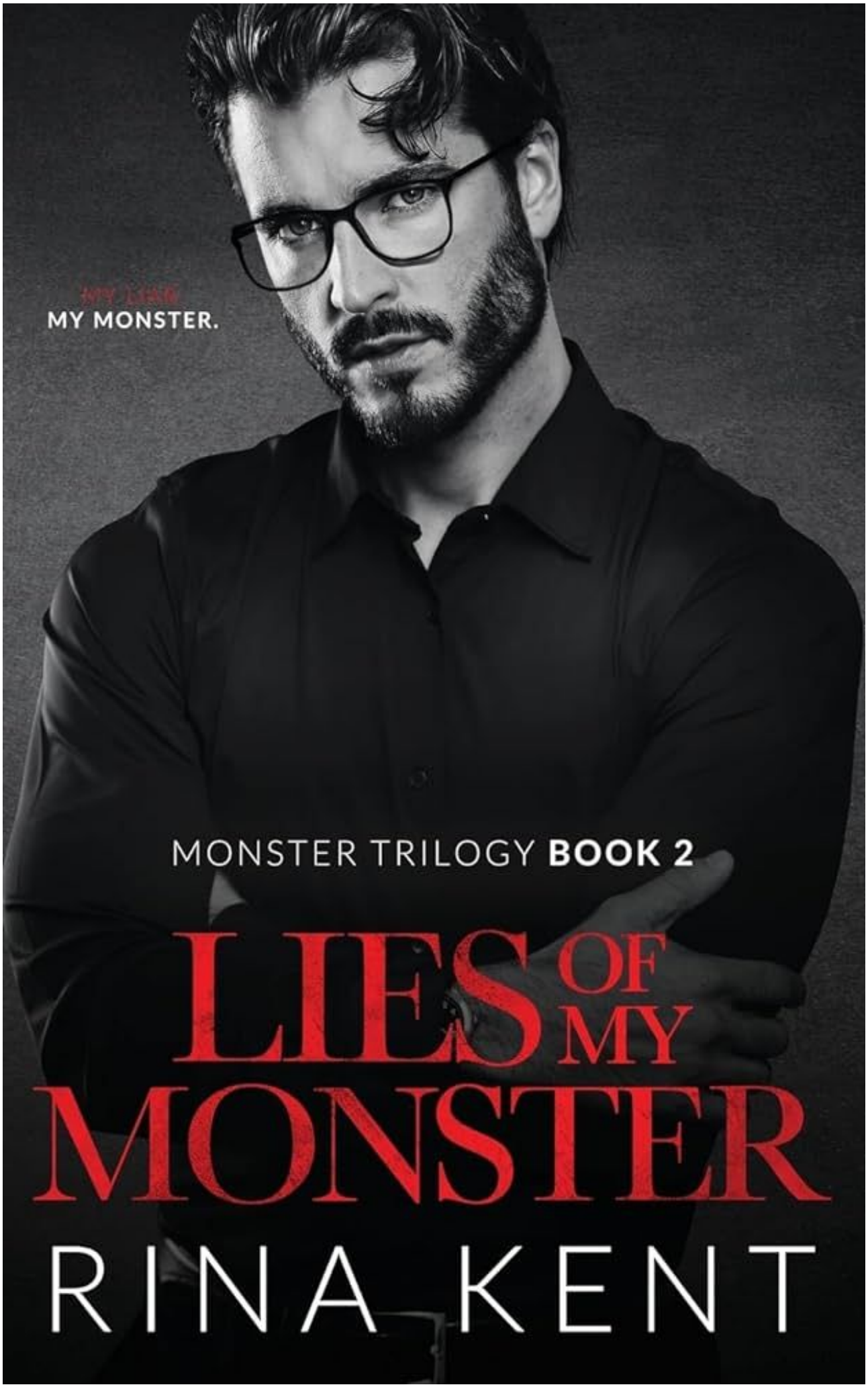

MY MONSTER.
MONSTER TRILOGY BOOK 2
LIES OF MY MONSTER
RINA KENT

CANAVARIMIN YALANLARI

CANAVAR ÜÇLEMESİ

KİTAP 2

OceanofPDF.com

RINA KENT

OceanofPDF.com

Canavarımın Yalanları Copyright © 2023 by Rina Kent Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları

Okuma Sırası

OceanofPDF.com

Kötüleri sevmekten gurur duyan her kıza

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Canavarımın Yalanları bir üçlemenin ikinci kitabıdır ve tek başına

DEĞİLDİR. Canavar Üçlemesi:

#1 Canavarımın Kanı
#2 Canavarımın Yalanları
#3 Canavarımın Kalbi

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

BLURB

Acımasız dünyamızda gerçek diye bir şey yoktur.
Yalanlar gerçeğe dönüşene kadar taşar.
Ama aileme ne olduğunu ortaya çıkarmaya kararlıyım. Yine de bir sorun var.
Canavarım, Kirill.
Artık eskisi gibi değiliz.
Birbirimize güvenmek zorlaştı.
Ama birbirimizden uzak durmak düpedüz imkânsız. Çılgınca, kaotik ve yanlış, ama bu biziz.
Ve bunun bedelini kanla ödemek zorunda kalabiliriz.

OceanofPDF.com

OYUN LİSTESİ

Azizler - Yankılar
Blur - MO & Foster The People
The Raging Sea - Broadside
Shoot and Run - Josef Salvat
Cursive - VOILA & Kellin Quinn
Kötüler Nasıl Yaratılır - Madalen Duke
Bleeding Out - Molly Hunt
Pyrokinesis - 7Charlot
Stay - Thirty Seconds to Mars
Güzel Bir Yalan - Thirty Seconds to Mars
Kurbanı - Halflives
Cosmic Lover - Florence + The Machine
Still Worth Fighting For - My Darkest Days

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ - KIRILL

OceanofPDF.com

ON ÜÇ YAŞ

I Kaybedersen, bu senin
hatandır. Kazanırsan,
bu doğaldır.

Bunlar babamın ben doğduğumdan beri aklıma kazıdığı sözler. nasıl konuşulacağını öğrendim. Onun için bir metadan başka bir şey olmadığımın farkına vardım. Bana yatırım yaptı ve gerekli gördüğü her şekilde geri dönüş bekliyor.

Roman Morozov benim babam değil. O benim koruyucum.

Bir gün bu lanet evden çıkıp Konstantin ve Karina'yı da yanıma alacağım. Daha da iyisi, onu ve Yulia'yı kovup kardeşlerimle birlikte malikanede yaşayacağım.

Anormal olanlar onlarken biz neden gidelim?

Okulun kapısından içeri adımımı atıyorum ve şoförün beni almasını bekliyorum. Kasvetli gökyüzü okul bahçesine hüzünlü bir gölge düşürüyor ama Noel tatilinden önceki son gün olduğu için havayı neşeli bir atmosfer dolduruyor.

Bu özel okula devam eden herkes ya zengin, ya nüfuzlu ya da her ikisi birden. Babamın beni herkesin ilk sorusunun "Baban ne iş yapıyor?" olduğu bu lanet sirke kaydettireceğini söylemeye gerek yok. "İnsanları öldürüyor" diye cevap veremiyorum, çünkü bu onların kırılgan ahlak anlayışları nedeniyle hoş karşılanmayacaktır. Bunun yerine onları görmezden gelmeye razı oluyorum.

Genellikle Viktor bir mıknatıs gibi yanıma yapışırdı ve taş gibi varlığı istenmeyen dikkatleri uzaklaştırmak için yeterliydi. Ancak, bir koruma olayı nedeniyle bugün bana katılması yasaklanmıştı.

Roman ne zaman Viktor'un fazla yaklaştığını hissetse, ona ve kişisel güvenliğimin geri kalanına, onların sadece birer muhafız-hizmetçi olduklarını, istediği zaman kurtulabileceğini hatırlatma fırsatını kaçırmıyor.

Ya da daha çok, eğer isterse beni herkesten soyutlayabileceğini hatırlatmak için yapıyor. Babam, hayattaki tek rolümün onun varisi olmak olduğuna inanmam için beni yetiştirmekte ısrar ediyor. Kimsenin arkadaşı, kardeşi ya da oğlu değil.

Ben sadece lanet bir malım.

Birkaç öğrenci yanımdan geçerken fısıldaşıyor. Benim hakkımda ne söylediklerini anlamak için onları duymama gerek yok.

"Babasının Rus mafyasında olduğunu
duydum." "Bir gün gangster olacak."
"Ona bakma, yoksa seni öldürtebilir." "Nasıl
baktığını gördün mü?"

Viktor burada olsaydı, bu çocukları altlarına işeyene kadar terörize ederdi. Ben mi? Hiç umurumda değil. Bırak istedikleri kadar dedikodu yapsınlar. Ne de olsa zayıf insanların yapabileceği tek şey bu.

Adrian bana doğru yürüyor ve sonra yanımda duruyor. Benden birkaç yaş büyük ama ben erken büyüdüğüm için ondan o kadar da kısa değilim. Diğer tüm çocukları görmezden gelsem de, öğretmenlerle mükemmel bir ilişkim var ve iyi notlar için onları etkilemeyi kendime görev edinmişim. Adrian ise sadece en yakın koruması olan ve şu anda köşede duran Kolya ile konuşuyor.

Adrian kendini bilerek dışlanmış biri haline getirmiştir. Yüz ifadesi kapalıydı ve elleri haki pantolonunun ceplerine sokulmuştu. Bana yaklaştığında biraz şaşırdım çünkü öğrenciler genellikle benden vebadan kaçar gibi kaçarlar.

Babasının ve benim New York Bratva krallarından ikimiz olduğumuzu düşünürsek, benden uzak durması için hiçbir neden yok.

Onun da temas kurmak için bir sebebi yok. Biz arkadaş değiliz.

Aslında bizim dünyamızda dost diye bir kavram yoktur. İki kategori vardır; dostlar ve düşmanlar. O ikisine de girmiyor.

"Senin aracını da mı bekliyorsun?" Başımı yana eğerek soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve asi bir bulutla karıştırılabilecek iç karartıcı gri gözleriyle önüne bakmaya devam ediyor.

Adrian'ın annesi, bir sürü dramadan sonra bir şekilde eş pozisyonunu kapmış bir metresmiş. Kendini hiçbir zaman rahat hissetmedi.

Birlikte içine itildiğimiz olayların. Diğer çocuklar ve ben onu ne kadar kabuğundan çıkarmaya çalışsak da nadiren konuşuyor.

Bir drama kraliçesi gibi davranıyor, sanki hepimizden daha kötü bir şey yaşamış gibi.

"Biliyorsun." Çenemi ona doğru uzattım. "Bu tavırlarınla bu dünyada hiçbir yere varamazsın."

Bakışlarımı karşılıyor ve sonra boynumu işaret ediyor. "Sen kendin ve saklamakta berbat bir iş çıkardığın o morluklar için endişelen."

Boynumda başlayıp omurgamdan aşağı süzülen karıncalanmaya rağmen sırıtıyorum. "Savaş yaraları saklanmamalı."

"Buna taciz denir, Kirill."

"Öyle mi? Sen uzman mısın?"

"Gördüğüm zaman anlarım." Yüzünü tamamen bana dönüyor ve ayak parmağımıza kadar yaklaşıyor. "Bu hiç iyi *değil."*

"Siktir git."

"Savunmaya geçmeniz de istismarın bir sonucudur."

"Hey, şansını zorlama ve benim işime karışma." "Kişinin kendini kapatması bir semptomdur, tıpkı tacizcisini savunması gibi."

"Eğer şu an çeneni kapatmazsan, seni yumruklayacağım." "Bu da başka bir biçim-"

O daha sözlerini bitirmeden yumruğumu suratına indirmiştim bile. Bir adım geriye sendeledi ama sonra kolunu savurup yanağıma yumruk attı.

Geri çekiliyorum ama takılmadan önce kendimi yakalıyorum.

Burunlarımız kanayana, dudaklarımız patlayana ve denge için taş duvara yaslanmak zorunda kalana kadar birkaç yumruk daha atıyoruz. Etrafta birkaç izleyici toplanıyor ama Adrian'ın yaşıtı olan koruması onları tekmeleyerek uzaklaştırıyor. Bir noktada bizi durdurmaya çalıştı ama Adrian'ın tek bir bakışı onu yoldan çıkarmaya yetti.

Birbirimize bakarken ikimiz de nefes nefese kaldık ve nefes almak için eğildik.

"Bunu durdurmalısın, yoksa sonsuza kadar devam edecek," diyor. "Yemin ederim Adrian, eğer susmazsan..." "Ne yapacaksın? Beni bir kız gibi yumruklayacak mısın?"

"Seni öldüreceğim." Tekrar üzerine atıldım, gözleri alev alev yanarak beni bekliyordu. Görünüşe göre bu orospu çocuğu bugün uyanmış ve şiddeti seçmiş. Dileğini nasıl gerçekleştirmem?

Kendini korumak için ellerini kaldırmıyor ve bunun yerine sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunu durdurabilirsin," diyor.

"Peki bunu nasıl yapacağım, dahi?" Önünde duruyorum ve yumruğumu yanıma indiriyorum. "Güçlenmediğim sürece hiçbir şeyi durduramayacağım."

"O zaman daha hızlı yap. Başlangıç olarak, bir kız gibi yumruk atmayı bırak."

"Yüzünü ne kadar *güzel* süslediğimi görseydin bunu söylemezdin, orospu çocuğu."

Homurdanıyor ve muhafızına doğru dönüyor. "Eve yürüyoruz, Kolya. Belli bir varlık ruh halimi bozdu."

"Bunu söyleyen ben olmalıyım!" Arkasından bağırıyorum. "Sana boktan bir Noel diliyorum."

Arkasını dönmeden bana takla atıyor ve ben son sürat koşup onu yere sermek istiyorum. Ama yapmıyorum, çünkü ben bile kendime izin vermem gerekenden daha fazla şiddete teslim olduğumu fark ediyorum.

Bu yanımı daha iyi kontrol etmeye çalışıyorum ve bunu yapmak için daha aklı başında olmam gerekiyor. Dudağımın kenarına dokunuyorum ve irkiliyorum. Günün birinde o Adrian denen herif uykusunda boğazını kesecek.

Önüme siyah bir minibüs yanaşıyor ama tam olarak durmadan önce yan kapı açılıyor ve tiz, heyecanlı bir ses "Kirya!!!" diye bağırıyor.

Kardeşim arabadan atlıyor ve bana çarparak dengemi bozuyor. Açık renk saçlarının tepesini okşadım. Benden sadece iki yaş küçük olmasına rağmen boyu çok daha kısa. Onun yetişemediği bir büyüme atağı yaşıyorum.

"Merhaba, küçük Kosta."

"Ben küçük değilim." Hâlâ küçük bir çocukken olduğu gibi burnunu göğsüme sokuyor. Adrian'ın bana attığı yumruk yüzünden kaburgalarım ağrıyor ama kolumu onun sırtına doluyorum.

"Kirill!! Kirill!" Çok daha küçük başka bir figür yanıma çarpıyor.

Beş yaşındaki kız kardeşim Karina, ona taşımak için çok ağır olduğunu söylememe rağmen ellerini bana uzatıyor. Bu mantığı anlıyor mu? Hayatta anlamaz.

Beyaz kurdeleli pembe elbisesiyle bugün çok güzel görünüyor. Sarı saçları bukleler halinde sırtının ortasına dökülüyor.

"Kara." Ağrıyan vücuduma rağmen onu yukarı kaldırıyorum ve omuzlarıma rahatça oturuyor.

Başımın tepesine dokunuyor ve sonra nefes nefese kalıyor. "Kan, kan. Yaralandın mı?"

İşte o zaman Konstantin bana bakmak için kendini geriye itiyor ve gözleri açılıyor. "Neden... Ne oldu?"

"Sadece anlamsız bir kavga. Endişelenecek bir şey yok."

O somurtuyor ve Karina ağlamaya başlıyor, ben de ikisini de teselli etmek ve gerçekten iyi olduğuma ikna etmek zorunda kalıyorum. Beni almaya geleceklerini bilseydim, Adrian'ın kışkırtmalarına kapılmaz ya da o sümüklü herifle konuşmazdım.

Babamın testlerine ve eğitimine son verecek kadar güçlü olmayabilirim ama olacağım. Eğer kardeşlerimi korumaktan başka bir sebep yoksa.

Arabada babamın iki koruması ve şoför var. Olaya hangi açıdan bakarsam bakayım, babamın beni okuldan alması için Konstantin ve Karina'yı göndermesi garip. Yulia'nın genelde Konstantin'e karşı aşırı korumacı olduğu halde onu gözünün önünden ayırması daha da garip.

"Siz neden geldiniz?" diye sordum.

"Çünkü seni özlüyoruz! Seni özledik!" Karina önce bağırıyor, sonra da kıkırdamaya başlıyor. Sözlerini tekrarlamak gibi bir alışkanlığı var çünkü sevgili annemiz ona her zaman aptal gibi değil net konuşmasını söyler.

"Babam Noel tatiline gideceğimizi söyledi." Konstantin sırıtıyor, yüzü heyecanla dolup taşıyor. "Ailece."

Gözlerimi kısıyorum. Ailece hiç ama *hiç bir* şey yapmadık, bu yüzden şimdi başlıyor olmamız beni şüphelendiriyor.

Aslında, olayların bu şekilde değişmesi beni paranoyaklaştırdı.

Noel'de genellikle kardeşlerim için ağaç süslüyor ve onlara hediyeler veriyorum çünkü Roman bunu yapmıyor ve Yulia sadece Konstantin için Noel hediyeleri alıyor. Ondan bunu bekler hale geldim ama yine de her yıl Karina'yı ağlatıyor. Bu yüzden Konstantin bir düzine hediyeyi Yulia'nın arkasından o, ben ve Karina arasında bölüştürüyor. Hediyeleri ben almıyorum ama bu hareket küçük kardeşimizin incinmiş duygularını yatıştırıyor. Parıltılara, parlak renklere ve güzel olan her şeye karşı sonsuz bir sevgisi var.

Yulia'nın umurunda mı? Kesinlikle umursamıyor. Sanki Karina ve ben onun için görünmeziz. Keşke üvey annemiz olsaydı. O zaman tüm bu küçümseme mantıklı olurdu.

Bizi doğuran kadının bize nasıl bu şekilde davranabildiğine bir açıklama bulamıyorum.

"Gardiyanlar böyle mi söyledi?" Kardeşime sordum. O da başını salladı. "Sonunda birlikte bir yolculuğa çıkıyoruz!"

Etrafıma bir göz attım. Diğer tüm öğrenciler gitmiş, sadece biz kalmışız. Karina'yı yere bırakıp elimi tutmasına izin verirken içim burkuluyor, sonra da boştaki elimle Konstantin'in elini tutuyorum. "Burayı terk etmeliyiz. *Hemen*."

"Ama neden?" Bana karşı koymaya çalışıyor. "Kara ve ben tatile gitmek istiyoruz."

"Gitmek istiyoruz, git." Karina da elimi çekiyor ama pek bir etkisi olmuyor.

Çünkü onları zaten sokakta sürüklüyorum.

"Efendim, buraya gelin." Muhafızların ağır ayak sesleri arkamdan geliyor ve kısa sürede bize yetişiyorlar. "Sizi götürmek için açık talimatlarımız var."

"Yürüyoruz. Kendi başınıza geri dönün," diyorum arkamı dönmeden.

Ağır ayak sesleri kayboluyor, ama yerlerini başkaları alıyor. Daha hafif ama daha çok. Karina'yı yanıma yapışması için kaldırıyorum ve "Kaç Kosta!" diye bağırıyorum.

Başıyla onaylamadan önce küçük bir duraksama oluyor. Bana neden ya da nereye gittiğimizi sormuyor bile. Konstantin bana her zaman her konuda güvenmiştir. Bana ve Karina'ya bok gibi davrandığı için bazen Yulia'dan nasıl nefret ettiği hakkındaki düşünceleri de buna dahil.

Bana bir gün sadece üçümüz olacağımızı çünkü küçük kardeşimin benim hayalimin aynı zamanda kendi hayali olduğuna karar verdiğini söylüyor.

Sokaklarda koşarken arkamıza bakmıyoruz, Noel süslemeli dükkanların yanından hızla geçiyoruz. Ama yeterince hızlı değiliz. Karina beni yavaşlatıyor ve Konstantin geride kalmaya devam ediyor. Birden hızdan çok bunalıyor, ayağı takılıp düşüyor ve bana sesleniyor.

Küfrediyorum ve ona yardım etmek için geri dönmeye başlıyorum, ama bunu yaptığım anda çok geç oluyor. Siyah savaş kıyafetleri ve kar maskeleri giymiş adamlar onu çoktan ele geçirmişlerdi.

Çırpınıyor ve tekmeliyor ama etrafı altı kişi tarafından sarılmışken bunu yapması imkânsız. Karina bu manzara karşısında çığlık atıyor ve ben de onu yere yatırıp küçük bir ara sokağa saklıyorum. Onun seviyesine inip yatıştırıcı bir sesle, "Burada kal Kara. Ben Kosta'yı alıp geleceğim, tamam mı?"

"Tamam, tamam." Sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi elini kolumda tutuyor, ben de nazikçe çekip kurtarıyorum.

Koşarak kardeşimin yanına gittiğimde onu çırpınırken ve küfrederken buldum. Beni görünce gözlerinde umut çiçekleri açtı, "Kirya!"

Bir taş alıp adamlardan birine fırlatıyorum. Taş ona isabet ediyor ama diğer ikisi süpersonik bir hızla bana saldırıyor. Tam en iyi hareket planını tasarlarken, Karina çığlık atıyor.

"Kirill!" diye sesleniyor hem o hem de Kosta.

Zihnim karmakarışık oluyor ve ilk nereye bakacağımı bilemiyorum. Ama karar veremeden başımın yan tarafına bir darbe alıyorum ve vücudum onu takip etmeden dizlerim yere çarpıyor.

Kana bulanmış görüşümün içinden, çığlık atan Konstantin ve Karina'yı taşıyan adamları görüyorum.

Onlara ulaşmaya çalışıyorum ama benim de sürüklendiğimi fark ediyorum, ama ters yönde.

Bir anda dünyam karardı.

OceanofPDF.com

1

OceanofPDF.com

KIRILL

OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN

İçgüdüye inanmak.

Birçok kez hayatımı kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda birçok gizemi çözmemde de bana yardımcı oldu.

İlk gençlik yıllarımda, ne tür bir insan olacağımı tahmin etmeye başlamıştım. Babamın benim için hazırladığı işkence. Bana ulaşmak için Konstantin ve Karina'yı kullanmaya başladı, bu yüzden onları dahil etmemek için yavaş yavaş mesafemi korudum.

On üç yaşındayken gözlerinin önünde kaçırıldığım o zaman, onları günlerce uyuyamayacakları kadar dehşete düşürmüştü. Gardiyanlar onları evlerine bıraktı ama ben özel işkence dayanıklılık 'eğitimim' için içerideydim. Sevgili babamdan küçük bir Noel hediyesi.

Babam onları sadece korkutmak istemiş olsa da, bu durum daha da öteye gitti ve onları gerçekten travmatize etti.

Birkaç gün sonra gövdemin her yerinde morluklar ve karnımda kesik izleriyle eve döndüm. Roman, lanet bir psikopat gibi, işkencenin hiçbirinin yüzümde görünmemesini sağlamıştı.

Konstantin ve Karina bana sarılırken, acıya dayanabilmek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. O gece hüngür hüngür ağladılar ve yatağımı doldurdular. Yulia bile Konstantin'i benden alamadı. Dehşet dolu gecelerden sonra ilk kez uyudular.

Ama uyuyamadım. Acı, beynimi kapatıp rahatlamama izin vermiyordu. Aslında o olaydan kısa bir süre sonra uyumakta zorlanmaya başladım. Zihnim alarmdaydı, tekrar tuzağa düşürülme ihtimalime karşı çözümler düşünüyordum.

İşte o zaman fark ettim ki, eğer kardeşlerimle arama mesafe koymazsam, babamın benimle ilgili büyük planlarında ikincil hasar olacaklardı.

O zamandan beri, bana bir şey söylediğinde içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Şimdi olduğu gibi.

Sasha üç gün izin istediği anda bir terslik olduğunu anlamıştım. Birincisi, tatil günlerini neredeyse hiç kullanmıyor, kullandığında da Karina'yla ya da Maksim'le vakit geçirmek için kullanıyor.

İkincisi, bu özel tatil için Rusya'ya gitmesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Yedi ay önce telefonda konuştuğu o iğrenç orospu çocuğuna geri dönüyordu.

Özlediğini ve yakında geri döneceğini söylediği kişi. Sadece bu da değil, aynı zamanda cihazı da vurdu, böylece ayrıntılarını bulamayacaktım, sonra sevgili kar tanesine zarar verirsem beni öldürmekle tehdit etmeye devam etti.

Rus olduğunu bilmemin sebebi ne? Yapabileceğini düşünmediğim o sevgi dolu şeyleri söylerken o dili konuşuyordu.

Sevgilisi konusunu bir daha hiç açmadım, çünkü açarsam duvarlarının hemen yükseleceğini biliyordum. Yine de bu onu unuttuğum anlamına gelmiyor.

Aslında, her gün her saniye aklımın bir köşesindeydi. Onu ne zaman becersem, başka birine karşı hisleri olduğu düşüncesiyle daha sert ve daha hızlı gidiyorum.

Her sabah onun yüzünü görüyorum ve bugün beni bırakıp onun yanına dönmeye karar vereceği gün mü diye merak ediyorum. Beni New York'a kadar takip etmesinin bir sebebi olduğunu ve istediğini elde edene kadar Sasha'nın pes etmeyeceğini bilmek beni teselli eden tek şey.

Bu onun kişiliğinin bir parçası değil.

Ve onun nedenini bilmesem de, yanımda olduğundan beri aktif olarak bunu aramadım ve en önemli şey de bu.

Ama sonra Rusya'daki sevgilisini görmeye gidebilmek için üç gün izin istedi.

Başlangıçta, bir daha asla yanımdan ayrılmayı düşünmesin diye onu zindana kapatmayı düşündüm. Ancak, daha iyi düşündüm.

Bu sadece onun sevgilisiyle tanışmak için değil, aynı zamanda onu sonsuza dek ortadan kaldırmak için de bir şans. Bu şekilde, benden başka kimsesi olmayacak.

Yine de onu havaalanına bıraktığımda, tüm plandan vazgeçmek istedim ve eğer kalsaydı buna hazırdım.

Ona kalması için *yalvardım* ama o yine de gitti. Benim

yerime onu seçti.

Bu durum uçuş sırasında neredeyse kendimi kaybetmeme neden oluyor muydu?

Kesinlikle.

Viktor bile kıpırdamadan durmaya çalışmama rağmen bana bir uzaylıymışım gibi bakıyordu.

Başlangıçta buraya yalnız gelmeyi planlamıştım, ancak gölgem olarak doğduğunu düşünmeyi seven Viktor, geride kalmayı şiddetle reddetti.

Rusya'ya gideceğimizi söylediğimde sorularını kendine sakladı. Ama bunun tek nedeni, bir şey söylerse onu uçaktan atmakla tehdit etmemdi.

Rusya'ya indiğimizde ve Sasha'nın telefonunu havaalanındaki bir dolapta unuttuğunu öğrendiğimde ruh halim kötüden muazzam derecede berbat bir hale geldi.

Peşinden birini göndereceğimi biliyordu ve takip edilmeye açık bir yöntemi terk etti.

Yine de şaka yapıyor, çünkü ona taktığım tek takip cihazı bu değil. Bunu tahmin ettiğim için bir takip cihazını çantasına, diğerini de ceketinin astarına yerleştirdim.

Telefonumu kontrol ediyorum, ikisi de çalışıyor.

Hareket ediyor, bulunduğu yere ve hızına bakılırsa otoyolda bir aracın içinde.

Rusya'nın lanet kışı yüzüme tokat gibi çarpıyor ve özel jetten bizi beklemesi için ayarladığım arabaya doğru yürürken neredeyse donuyordum. Bugün kesinlikle Rusya Ana'ya göre giyinmemişiz ve bu belli oluyor. Viktor'un çenesi bile soğuktan geriliyor.

Yoğun kar saniyeler içinde ceketimi beyaza boyuyor ve içeri girdiğimizde ceketim sırılsıklam oluyor. Çıkarıyorum ve Viktor'un önündeki GPS'e canlı konumu gönderiyorum. "Şu noktayı takip et ve sakın kaybetme."

Dikiz aynasından bana bakıyor. "Bana neden Rusya'da olduğumuzu ve kim bilir kimi takip ettiğimizi söyleyebilir misin?"

"Hayır. Ya sana söyleneni yap ya da defol git ki ben de

kendim yapabileyim." "Kirill-"

"Bu kişisel bir şey ve bilmen gereken tek şey de bu. Yemin ederim Viktor, o noktayı kaybederiz ve seni yolun kenarında donmaya terk ederim."

Zaten gergin olan bu durumu daha da gerginleştirmek istercesine gözlerini kısıyor ama akıllı davranmayı seçiyor ve arabayı sürmeye

başlıyor.

Bu arada, kendi kendime patlamamak için akıllı saatimden konumu kontrol etmeye devam ediyorum.

Sasha bir noktada duruyor ve muhtemelen yürüyerek daha yavaş bir tempoda ilerlemeye başlıyor, birkaç dakika sonra hızını tekrar artırıyor

İlginç.

O kullanarak farklı anlamına gelir . Nakliye.
Tekrar, için kaçının takip ediliyor.

Sevgilisini korumak için bu kadar çaba sarf etmesi gözümü kıpkırmızı yapıyor.

Tabii ki buraya bir aile üyesiyle tanışmak için de gelmiş olabilir ama ordu kayıtlarına göre o bir yetim. Ailesinden sadece bir kez, o gün saunada bahsetti ve asla kişisel isimler kullanmaz.

Diğer tek olasılık onun lanet sevgilisi.

Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve çenemi yumruğuma yaslıyorum.

Bırakın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir kızı, herhangi birine karşı böyle duygular beslemek bana küfür gibi gelmeli.

O sadece bir seks arkadaşı. Benim hakimiyetime boyun eğen ve bundan zevk alan biri.

Ama yine de öyle değil.

Sasha'nın benim için neden özel olduğuna dair hiçbir fikrim

yok ama öyle olduğunu biliyorum. O. Lanet olası. O.

Ve bu çalkantılı duyguların temeline inmeden sevgilisiyle yeniden bir araya gelmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Onu iki saatten fazla takip ediyoruz, ta ki durana kadar, sonra haritada dev bir tarla gibi görünen bir yere doğru koşuyor gibi görünüyor. Tahminim doğruysa, bu noktada en az dört ulaşım aracı kullanmış.

Biz vardığımızda, yaklaşık yarım saat içindeydi. Onu yürüyerek takip edemem, çünkü muhtemelen onu kaçırırım. Ya da daha doğrusu, ben orada olmadan o şerefsizle tekrar bir araya gelmesine izin vereceğim.

Viktor'a "Bana bir kar arabası bul,"

dedim. "Bu biraz zaman alabilir."

"Umurumda değil. Olmasını sağla."

Arabadan iniyor ama kafasını tekrar içeri uzatıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Eğer bir kadın olsaydın, PMS'de olduğunu söylerdim ama değilsin. Bu yüzden bu davranışı nasıl kategorize edeceğimi bilemiyorum."

"O zaman yapma ve sana söyleneni yap."

Sanki hayatı boyunca tanıdığı kişi olduğumdan emin olmak istercesine bir süre bana bakıyor, başını sallıyor ve sonunda bir işe yaramaya gidiyor.

Bana bir kar arabası getirmesi on beş dakikasını alıyor ama Sasha hala çalışıyor gibi görünüyor, bu yüzden başarabilirim.

Viktor bana kalın beyaz bir palto ve termal pantolon veriyor. Aceleyle onları giyiyorum, kar dürbününü takıyorum ve kar motosikletine atlıyorum.

Gardım gidonu tutuyor. "Ben sürerim." "Hayır,

ben dönene kadar burada kalacaksın."

"Issız bir yere tek başına gitmene izin vermeyeceğim."

"Bu konuda söz hakkın yok. Beni takip etme."

"Ama-"

"Bu bir emirdir, Viktor. Burada bekle."

Kaskatı kesiliyor, her zamankinden daha uzun ve daha dağ gibi görünüyor. Benden herhangi bir nedenle ayrı kalmaktan hiç hoşlanmadı. Viktor gerçekten de hayattaki rolünün benim güvenliğimi sağlamak olduğunu ve bu hayati görevi başaramazsa hiçbir amacı kalmayacağını düşünüyor.

"Tehlikeli bir durum değil," diye yarım yamalak bir teklifte bulunuyorum ama arabaya giden GPS iletimini keserken cevabını beklemiyorum. Eğer bunu yapmazsam, beni bulana kadar sinyali takip edecek ve hemen New York'a geri dönmemiz için ısrar edecek.

Takip sinyalini alan tek kişi olduğumdan emin olduktan sonra, kar motosikletinin gidonunu tutuyorum ve karda bir mermi gibi yola çıkıyorum.

Ona ulaşmam yaklaşık on beş dakika sürüyor ama Sasha ben başladıktan beş dakika sonra hareket etmeyi bıraktı.

Bulunduğu yer, daha önce koştuğu geniş tarlanın ortasında hareketsiz ve bölge terk edilmiş görünüyor. Yakınlardaki bir köye doğru gittiğini düşünmüştüm ama durum öyle görünmüyor.

Beni tarladan ayıran bir tepeye tırmanmak için hızlanıyorum. Tepeye ulaştığımda bir depo gözüme çarpıyor. Yapı, ordu için yaptığımız son görevde adamlarımın öldüğü yere ürkütücü bir şekilde benziyor.

Ben her zaman içgüdülerini takip eden biriyim. Bu, hızlı reflekslerle birleştiğinde beni sayısız kez ölümden kurtardı.

Ve şimdi içgüdülerim bana geri dönmem ve ters yöne doğru hızlanmam için bağırıyor.

Bilmiyorum.

Çünkü bu, Sasha'yı sevgilisiyle bırakmak anlamına gelecektir ve bu seçenek masada ya da masanın altında bile değildir.

Ancak karşımda beliren manzara, burada bulunma nedenlerimi sorgulamama neden oluyor.

Depodan çok uzakta olmayan bir yerde siyah giyimli adamlar duruyor, yüzleri kar maskeleriyle gizlenmiş, tıpkı bir terörist snuff filminde olduğu gibi.

Elinde silah tutan biri dışında hepsinin göğsünde tüfek var.

Paltosu farklı görünse ve yüzü gizli olsa da onun Sasha olduğunu biliyorum. New York'a geldikten kısa bir süre sonra ona bu silahı verdim ve Maksim'in silahına çok benzediği için kabzasına bir 'S' harfi çizdi ve bir karışıklığı önlemek istedi.

Kafamın içinde kırmızı alarmlar çalıyor. Çoğu 'koş' ile başlayıp bitiyor.

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor. Birincisi, bu insanlar da kim? Sasha'nın onlarla ne ilgisi var? Ama en önemlisi, bu neden bir tuzak gibi kokuyor?

Çünkü öyle, seni lanet olası aptal.

Kar motosikletini döndürmeye başladım ama artık çok geçti. Sasha'nın yanındaki adam ateş açtı.

Göğsümde bir acı patlıyor ve gidon üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. Kar arabası ve ben tepeden aşağı yuvarlandık, iki kez takla attık.

Anasını sikeyim.

Düşüşümü kontrol etmeye çalışıyorum ama bu kadar dik bir tepede bu imkansız. Yaramdan acı fışkırıyor ama hayati organlarıma yakın olduğunu sanmıyorum-

"Hayır!" Göğsüme bir kurşun daha isabet ederken, onun çiğ çığlığı havada yankılanıyor. Tekrar.

Bu sefer hiçbir şeyi kontrol etmeye çalışamıyorum.

Düşüp yuvarlanıyorum ve görüşüm puslu kırmızıya dönüyor. Yaradan ya da muhtemelen ölüyor olduğum gerçeğinden dolayı değil.

Bu adamlar her kimse beni öldürsünler diye Sasha'nın beni buraya getirdiğini bilmenin gerçekliği.

Bana ihanet etti.

Sikeyim.

Sasha bana *ihanet etti.*

Dünyam kararırken tüm mücadele uzuvlarımı terk ediyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Sahne ağır çekimde başlıyor, ama sonra çok hızlı. Çok çiğ.

Çok...gerçeküstü.

Bazı olayların tamamen farklı bir şekilde üst üste gelmesi çok garip. gerçek zamanlı olarak gerçekleşirken ritim.

Bir an için rüya gördüğümü sandım. Belki de bu, en çok değer verdiğim insanları kaybetmeye devam ettiğim acımasız kâbuslarımdan bir diğeridir.

Bu makul bir açıklama, değil mi?

İkinci kez vurulduktan sonra karda yuvarlanan kişi Kirill *olamaz.*

Yapamaz.

Kocaman bedeni tepenin dibinde durduğunda, kalbim neredeyse aynı şeyi yapıyor. Sonra, bir saniyeden kısa bir süre içinde, hayata geri dönüyor ve neredeyse hapsolduğu yerden patlıyor.

Bu bir kabus ya da hayal gücümün acımasız bir oyunu değil. Bu durum gerçek.

Şu anda.

Tam önümde.

Albert Amca tüfeğini kaldırıyor ama ölümcül atışı yapamadan ben önüne atlıyorum.

Uzuvlarım titriyor ve zihnimde dönüp duran tek şey şu: Birinci ya da ikinci atışların ölümcül olmadığını düşündüren nedir?

Kirill muhtemelen öldü-

Hayır. Yüzümdeki örtüyü çıkarıp yere atarken bu düşünceyi kafamdan atıyorum, üst dudağım bilinçsizce hırlayarak kalkıyor.

"Yoldan çekil, Sasha," diye emrediyor amcam yabancı bir sesle. Bu otoriter tonda konuşan kişi babamdı - bize değil, onun için çalışan insanlara. Albert Amca asla böyle konuşmazdı.

Sanki onu yeni gözlerle görüyormuşum gibi geliyor. Sanki yirmi bir yıllık hayatımda tanıdığım amca değilmiş gibi.

Beni kenara itmeye başladı ama ben elimden geldiğince sert bir şekilde geri ittim ve onu karda tökezletmeyi başardım.

"Kesin şunu!" Çığlık atıyorum, çiğ sesim etrafımdaki boşlukta yankılanıyor Biz.

"Durdurmakla ne demek istiyorsun?" Albert Amca öne çıkar. "O ailemizin ölümünün arkasındaki adam, Sasha."

Başımı gereğinden fazla sallıyorum. "Buna inanmıyorum."

"Neden inanmayasın ki?"

"Yapamam işte!" Parmağımı göğsüne doğru uzattım. "Ona tıbbi yardım getireceğim ve eğer beni durdurmaya çalışırsan, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Seni uyarıyorum. Bugün ikimizden birinin ölmesini istemiyorsan, beni durdurma amca."

Karda koşarken onun cevabını beklemiyorum. Botlarım kara saplanıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum ama kendimi kaldırıp Kirill'e koşuyorum. Albert Amca'nın elimi tutmaya çalışmasını ya da görevime devam etmemi yasaklamasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor.

Şimdiye kadar koştuğum en hızlı koşuyorum ve buna eğitim, askeri görevler ve yüksek hızlı egzersizler de dahil. Tek odaklanabildiğim Kirill'e ulaşmak olana kadar yabancı bir enerji beni ele geçiriyor.

Sonunda dokunma mesafesine ulaşmam gerekenden daha fazla zamanımı alıyor. İri bedeni yüzüstü karların üzerine yayılmıştı. Kan sıçramaları etrafını sarıyor ve karda kırmızı izler bırakıyor. Mide bulantısı boğazımda yükseliyor ve kalbim parçalara ayrılıyor.

Bu his, dört yıl önce kuzenlerimin üzerimde öldüğünü fark ettiğim andan farklı değil. Bir an için olduğum yerde donup kaldım, hareket edemiyordum. Burun deliklerim metalik kan kokusuyla doluyor ve kalbim yerinden fırlayıp Kirill'in hareketsiz bedeninin yanına doğru sürünüyor.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek omzunu kavrıyorum, sonra onu ters çeviriyorum. Göğsünün ortasındaki kocaman deliği ve kırmızıya bulanmış beyaz ceketini gördüğümde dudaklarımdan küçük bir nefes çıkıyor. Yüzünü kaplayan kirli sakal

Yanakları solgun tenine göre çok siyah ve sert görünüyor. Titreyen parmaklarım ağzından fışkıran kana hafifçe dokunuyor.

Kan mı kustu? Oh,

Tanrım. Oh, hayır.

Lütfen *hayır*.

Titreyen elimi burnunun altına uzatıyorum ve ondan bir yaşam belirtisi beklerken nefesim kesiliyor.

Genel olarak bakıldığında beklediğim süre önemsiz ama bana yıllar gibi geliyor. Nefes almadığım süre uzadıkça kalbim daha da sert atıyor.

Tuz tadı alıyorum ve o zaman hüngür hüngür ağladığımı fark ediyorum. Ellerim titriyor ve kanı görünce bağırsaklarımı kusmak istiyorum. Midem bulandığı için değil, Kirill'in kanı olduğu için.

Çok kan kaybetti.

Hafifçe, sanki orada değilmiş gibi, bir parça nefes hissediyorum. Fazla değil ama ihtiyacım olan tek şey bu. Gömleğimden bir parça koparıyorum ve kanamayı durdurmak için umutsuz bir çabayla yaranın üzerine baskı uyguluyorum. Sonra onu kaldırıp tepenin ortasında duran kar motosikletine taşımayı düşünüyorum ama yaralarını ağırlaştırmaktan korkuyorum.

Ben de onu oturtup arkasına çömeliyorum, böylece sırtı bana dönük oluyor. Sonra kollarımı onunkilere doladım ve yukarı kaldırmaya başladım.

Hemen geri düşüyorum. Bu imkansız.

Sadece benden çok daha büyük değil, aynı zamanda bilinci de yerinde değil, bu yüzden çok daha ağır hissediyor.

Eğer bu şekilde yaparsam, ona asla zamanında yardım edemem.

Onu kaldırma fikrinden vazgeçip sırt üstü yatırıyorum. Sonra ayaklarından tutup onu karda sürüklemeye başlıyorum. Bu şekilde yaralarını ağırlaştırmamış oluyorum. Yine de çok zor. Kelimenin tam anlamıyla kaslardan yapılmış olmasının yanı sıra, tepe o kadar dik ki bacaklarım yanıyor ve titriyor, neredeyse altımdan çıkacak.

Ama kafasını herhangi bir tümseğe çarpmadığımdan emin olmak dışında durmuyor ya da duraksamıyorum. Kar motosikletine ulaştığım anda onu bırakıyorum ve ayaklarını nazikçe karın üzerine koyuyorum. Sonra da sahip olduğum insanlık dışı gücü kullanarak aracı ters çevirip onun bulunduğu yere sürüklüyorum.

Göğsündeki kocaman yarayı görünce kalbim sıkışıyor ve paramparça oluyor ama o döngüye takılıp kalmama izin vermiyorum.

Ona yardım edebilecek tek kişi benim.

Onu kurtarmak *zorundayım.*

Bu düşünceler beni, onu kar motosikletine çekmemi sağlayan yenilenmiş bir enerjiyle dolduruyor.

Önüne otururken onu dik tutmaya çalışıyorum, daha fazla güvenlik için vücudunu benimkinin etrafına sarıyorum ve sonra ceketimi ortalarımıza bağlayarak onu bana bağlıyorum. Mümkün olduğunca hızlı gideceğim ve yolculuğun ortasında düşmesine izin veremem.

Güvende olduğundan emin olduktan sonra GPS'ten en yakın hastaneyi arıyorum, sonra da kar motosikletini süpersonik bir hızla sürüyorum. Beni takip eden diğer kar motosikletlerinin sesini duymazdan geliyorum. Muhtemelen Albert Amca ve yanında getirdiği gizemli adamlar.

Umurumda değil, çünkü ciddiydim. Eğer Kirill'e yardım etmemi engellemeye çalışırsa, bu durum gerçekten çok hızlı bir şekilde çirkinleşecek.

Hastaneye ulaşmam otuz dakika sürdü ve bunun tek nedeni, Kirill'in iyi destek alması ve düşmemesi için öne doğru eğilirken kar motosikletinin en yüksek hızında sürmemdi.

O şeyi hastane kapısından içeri sokmaya hazırım ama birkaç hemşire ekipmanlarıyla birlikte binadan çıkıyor. Kirill'i sedyeye taşımalarına yardım etmeye çalışıyorum ama nasıl yapılacağını bildikleri için beni ittiklerinde geri çekiliyorum.

Bir doktor yüzüne oksijen maskesi takıyor ve sonra hepimiz iç karartıcı beyaz koridorda koşmaya başlıyoruz.

"Göğsünde iki kurşun yarası var," diyorum onlara tanımadığım berrak bir sesle. "Ayrıca bir tepeden aşağı düşmüş ve çok kan kaybetmiş."

Doktor hemşirelere bazı talimatlar verdikten sonra sedyenin üzerine atlar ve Kirill'in ceketini keserek açar.

Kan fışkıran iki kurşun deliğini görünce boğazım düğümleniyor. Biri diğerinden daha yüksek. Birinin etrafında diğerinden daha fazla kan var ve karın kasları ile dövmelerinin kırmızıya boyanmasına neden oluyor.

Oh, Tanrım.

Kalbi orada mı?

Onlarla birlikte gitmeye çalışıyorum ama hemşireler bunu yasaklıyor ve dışarıda beklememi istiyorlar. Acil servisin kapısı kapandığı anda yere yığılıyorum, gözyaşlarım ve kanım beyaz fayanslara damlıyor.

Kırmızı ellerimi kaldırıyorum ve floresan ışıkları karşısındaki sert kontrastlarına bakıyorum. Gözyaşlarımın arasından bulanık görünüyorlar ve bu durum

Gerçeklik üzerindeki hakimiyetimi kaybettiğim gerçeği o kadar nihai bir his ki, sakatlayıcı.

Kanlı ellerime bakarken Kirill'le en son konuştuğum anı görüyorum. Arabada. Beni havaalanına bıraktığında.

Beni daha önce hiç öpmediği gibi öptüğünde dudaklarının tadı hâlâ damağımda. Dünyamı ateşe verdiğinde ve neredeyse ona karşı hissettiğim her çarpık duyguyu itiraf etmemi sağladığında.

Zamanda geriye gidebilseydim, gitmememi istediği o ana, kalırdım.

İşleri farklı yapardım.

Ama yapamam ve lanet olası gerçek hala ortada... Kirill benim yüzümden ölümle savaşıyor. Kalbinde bir delik var çünkü aptalca Babushka için burada olduğumu ve onun tarafından takip edilmekten gerçekten kaçınabileceğimi düşündüm.

Orada olmasının sebebi benim ve bu, ondan önce çoktan öldüğünü düşündüğüm kalbimi kırıyor.

İntikam mücadelemde göz ardı edilmiş, görmezden gelinmiş ve şu anki hayatımda önemsiz olduğu düşünülmüş bir kalp. Kirill onu hayata döndüren ve şimdiki haline gelmesini sağlayan kişidir.

Ve bunun karşılığı olarak dolaylı yoldan göğsüne iki kurşun sıkmış olmam, derimi yüzmek ve ciğerlerim iflas edene kadar çığlık atmak istememe neden oluyor.

"Ne yaptığını sandığını açıklamak ister misin, Sasha?"

Amcamın kısaltılmış sorusu beni kasvetli halimden çıkarıyor. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip ayağa kalkıyorum, sonra da dönüp ona bakıyorum.

Hâlâ savaş kıyafetlerini giyiyor ama silahı yok -en azından görünürde yok- ve kar maskesini çıkarmış. "Neden ne yaptığını *açıklamıyorsun* amca? Kirill'i buraya getirmek için beni nasıl kullanabildin?"

"Sana planı söyleseydim gelir miydin?" "Hayır!"

"Senin sebebin bu o zaman. Morozov'a yakınlaşıyorsun ve bu iyi bir şey olsa da kendi duygularını korumamak iyi bir şey değil. Gizli göreve giden herkes, casusluk yaptığı kişinin kendisini etkilemesine izin vermemek için ekstra dikkatli olmalıdır. Söylemeye gerek yok, başarısız oldun Sasha."

"Sikimde bile değil!" Amcamın önünde ilk kez küfrediyorum ama bu da umurumda değil. "Nasıl... Beni takip edeceğini nereden bildin?"

"Kesin olarak bilmiyordum. Ta ki sizinkinin kalkışından hemen sonra özel uçağına binene kadar. Bu bir tesadüf değil ve Kirill gibi bir adam

keyfi olarak."

"New York'ta casusların mı var?"

"Her yerde casuslarım var."

"Sadece... ne iş yapıyorsun, amca? Az önceki adamlar kimdi? Neler oluyor?"

"Size neler olduğunu anlattım. Ailemizi yok eden insanlardan intikam alıyoruz. Ya da sen onu hastaneye götürmeden ve müdahale edersem ikimizden birinin öleceği tehdidinde bulunmadan önce bunu yapıyorduk."

"Çünkü hiçbir anlam ifade etmiyorsun!" Yüzüne bakarken kollarım ve bacaklarım gerginlikle geriliyor. "Kirill katliamdan nasıl sorumlu olabilir? Evimize gelen onun babasıydı!"

"Ve bizi yok etme planını tasarlayan da Kirill'di."

Ayaklarım titriyor ve başımı yavaşça sallıyorum. "Bu doğru değil. Kirill... saldırı sırasında ordudaydı."

"Ailemizin ölümü onun askere gitmeden önceki son göreviydi." "Kanıtınız var mı?"

"Henüz değil, ama buna ihtiyacım yok. Başlangıçta tüm planı Roman'ın yaptığını düşünmüştüm ama işler yolunda gitmedi. O kadar da kurnaz değildi. Ayrıca, Kirill'in orduya gitmeden önce babasının başarısının arkasındaki beyin olduğunu söyleyen sen değil miydin? İşte o zaman daha derine inmeye başladım ve Roman'ın son on yılda Rusya'da ya da Amerika'da gerçekleştirdiği her başarılı operasyonun arkasında onun olduğunu öğrendim."

Başımı sallamaya devam ediyorum, kalbim hızla atıyor ve o kadar yüksek ki kulaklarımdaki uğultuyu duyabiliyorum. "Yansıtma yapıyorsun amca. Sadece suçlayacak birini bulmaya çalışıyorsun ve Kirill de senin yoluna çıktı."

"Ve sen inkar ediyorsun, Sasha. Kalbinin derinliklerinde onun doğru kişi olduğunu biliyorsun."

"Hayır dedim!"

"Sasha..."

"O değil. Uyanmasını bekleyeceğim ve ona kendim soracağım." "Ve kimliğini açıklayacak mısın?"

"Umurumda değil!" Amcam Kirill'in cinsiyetimi çoktan öğrendiğini bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

"Büyükannen bundan hoşlanmayacak," diyor sinirli bir ses tonuyla. "Onun ölümünü duymayı bekliyor ve eğer bunu senin durdurduğunu bilirse

olacak..."

"Ne? Beni cezalandırmak mı? Ne isterse yapabilir ve bu benim için artık hiçbir şey ifade etmeyecek. Bu aile için cehennemi yaşadım ama sen ve Babushka beni *kullanmayı* seçtiniz. Bahse girerim o hiç hasta değildir ve tüm bunlar bir tuzaktır."

"Sashenka-" Elini bana doğru uzatıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Sen beni kullanırken ben senin Sashenka'n değilim amca. Ölümün eşiğindeyken beni kurtaran adamın göğsüne dolaylı olarak iki kurşun sıkmaya zorladın beni. O görevde ölmek üzereyken sen orada değildin ama o oradaydı amca! Beni taşıdı ve tıbbi yardım sağladı. O beni *kurtardı.*"

"Tüm aileni öldürdükten sonra."

"Sana söyledim, buna inanmıyorum!"

"Şu anda mantıksız davranıyorsun ama sorun değil. Bunu konuşacağız. Benimle annem ve Mike'ı görmeye gel."

"Şimdi olmaz." Acil servisin kapısına bakıyorum. "Kirill'in iyi olduğunu öğrenene kadar gitmiyorum."

"Kirill'e olan bu saplantın nedir?" Gözlerini kısar. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Hayır." Çıkışı işaret ediyorum. "Şimdi git amca. Seni burada istemiyorum."

Dudaklarını büzüyor, muhtemelen onunla konuşma şeklimden rahatsız olmuş ama aklımdaki son şey bu.

O gittikten sonra yerimde durup kapıya bakıyorum, kıpırdamadan.

Doktor, yüzü bitkin ve duruşu bozguna uğramış bir halde nihayet ortaya çıkana kadar tam üç saat geçer.

Bacaklarım beni zorlukla taşıyor ve beni duymadığını düşündüğüm kadar alçak bir sesle "Nasıl..." diye sorarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Doktor kırsal bir aksanla konuşuyor: "Kurşunları çıkarmayı başardık ama bazı parçalar kalbe isabet etti ve ince atardamarlarda hasara yol açtı. Ayrıca çok kan kaybetti. Elimizden geleni yaptık ama artık gerisi ona kalmış. Onu yoğun bakıma alıyoruz. Önümüzdeki yirmi dört saat hayatta kalıp kalmayacağını ya da komaya girip girmeyeceğini belirleyecek."

Olayın nedeninden ve yasalar gereği yetkilileri aramak zorunda olduğundan bahsediyor ama ben dinlemiyorum. O gözden kaybolunca duvara yaslanıp öyle bir hıçkırıyorum ki kalbim Kirill'inkiyle birlikte kanıyor sanki.

Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Berbat durumdayım.

Kirill'in hayatta kalma şansının düşük olduğunu duyduğumda hüngür hüngür ağladıktan sonra kendimi tam olarak toparlayamadım.

Parçalanmamamın tek nedeni Kirill'i yalnız bırakamamam. Eğer ben daha fazla tehlikede olabilir. Evet, Albert Amca gitti ama bu onun ya da adamlarının geri gelmeyeceği anlamına gelmez.

Bunca zamandır yoğun bakımın önünde nöbet tutuyorum, yorulunca da oturuyorum. Hemşireler istediğinde bile kıyafetlerimi değiştirmek ya da ellerimi yıkamak için ayrılmadım. En azından ellerimdeki kanı temizlemek için bana dezenfektan mendil getirdiler.

Haberi alalı beş saat oldu ve doktor onu kontrol etmek için ancak şimdi geri geldi.

Diken üstünde bekliyorum ama döndüğünde yüz ifadesinde bir değişiklik olmuyor.

Ben daha bir şey soramadan, "Hâlâ bilinci yerinde değil ama bu olağan dışı bir durum değil," diyor.

"Onu görebilir miyim?"

"Aileden biri değilseniz, hayır."

"Ben..." Erkek gibi göründüğüm için yalan söyleyip kız arkadaşı olduğumu bile söyleyemiyorum. "Kuzeni."

Muhtemelen Kirill'le birbirimize hiç benzemediğimiz için bana şüpheyle bakıyor. Ancak doktor başıyla koridorun sonunu işaret ediyor. "Sola dönün, hemşire sizi yönlendirecek."

"Teşekkür ederim."

Oraya gitmek üzereydim ama doktor yolumu kesti. "Daha önce de belirttiğim gibi, ateşli silah yaralanmalarını yetkililere bildirmek zorundayız. Polis birazdan burada olacak ve size soracakları sorular olacak."

Başımı sallıyorum, şu anda polisi pek düşünmüyorum. Zamanı geldiğinde onları yanıltmayı başaracağım.

Kirill'i görmeme izin verilmeden önce temizleniyorum ve sırt çantamdan yeni kıyafetler giyiyorum. İşim bittikten sonra ağır adımlarla hemşireyi takip ediyorum.

Onu görebildiğim pencereye ulaştığımızda oradan ayrılıyor. Boğazımın arkasına büyük bir yumak yapışıyor ve önümdeki manzara karşısında hıçkırığımı bastırıyorum.

Her şey beyaz -ışıklar, yatak, çıplak göğsünü örten bandajlar. Teni bile soluk, koyu renkli dövmeleriyle sert bir kontrast oluşturuyor.

Yüzü çok renksiz, çok cansız, sanki pes etmiş ve çoktan diğer tarafa geçmiş gibi.

Ellerim bardağa yavaşça, dikkatlice dokunuyor, sanki gerçekten yanağını okşuyormuşum gibi. "Özür dilerim, Kirill. Çok üzgünüm... eğer bilseydim... gelmezdim, seni dinler ve kalırdım, ben..."

Parmaklarımı camın üzerinde kıvırıyorum, sunduğum herhangi bir bahanenin ya da düşündüğüm keşkelerin boşuna olduğunu çok iyi biliyorum. Her şey oldu ve Kirill benim yüzümden yaşam savaşı veriyor. Ne yaparsam yapayım değiştiremeyeceğim gerçek bu.

Yine de bu bilgi benim suçluluk ve hayal kırıklığı duygularımı silmiyor.

Tuz tadı alıyorum ve yine ağladığımı fark ediyorum. Bugün neyim var benim? Ne zamandan beri ağlak bir bebek oldum ben?

Bedenim içimdeki tüm duygusal karmaşayı kontrol altına alamıyor. Pişmanlıklar, adrenalin ve özellikle de ailem ile Kirill'e olan güçlü sadakat duygum arasında kalma hissi.

Bu tür bir sadakat orduda mı başladı yoksa hayatımı kurtardıktan sonra mı ya da New York'a gidip ona birden fazla düzeyde yakın olduktan sonra mı başladı bilmiyorum ama sadakat orada.

Onu bu duruma ben getirdiğim için bu ironik bir durum. "Lütfen geri dön, Kirill. Sana yalvarıyorum."

Onun gitme ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. Buna izin verememe. Onu yaklaşık bir yıldır tanıyorum ve bu uzun bir süre gibi görünmese de bana sonsuzmuş gibi geliyor.

Hayatımı onsuz hayal edemiyorum.

Daha da kötüsü, o gelmeden önce nasıl yaşadığımı unutmaya başlıyorum.

Ve eğer o giderse, nasıl başa çıkabileceğim ya da hayatta kalabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Zirveye çıkmak için tüm bu planların var, değil mi?" Sanki beni duyabiliyormuş gibi mırıldanıyorum. "O kadar yükseğe çıkacaksın ki, insanlar sana bakarken boyunlarını kıracak. Sırf yapabildiğin için mümkün olduğunca çok iskambil kâğıdından ev inşa edecek ve yıkacaksın. Çok fazla planın ve yapacak işin var, bu yüzden şimdi onlardan vazgeçemezsin... Ayrıca, sana bir şey olursa Karina kaydettiği ilerlemeyi kaybedecek. Seni gerçekten seviyor ama bunu ifade edecek güveni yok çünkü tekrar gidebileceğinden korkuyor. Bence Konstantin de seni seviyor ama annen tarafından fena halde yanlış yönlendiriliyor... Ve Viktor... Sen gidersen gölgene ne olacak? Sana bunca yıl yatırım yaptıktan sonra başkasının gölgesi olamaz. Ve Anna... Harap olacak. Yuri, Maksim ve diğer erkekler de. Sana saygı duyuyorlar çünkü seni bir rol model olarak görüyorlar. Senden korktukları için değil... Tüm bu insanlar sana güveniyor, bu yüzden gidemezsin..."

Onu sadece bulanık bir görüşle görebilene kadar tekrar gevezelik ediyor ve bağırıyorum.

"Efendim..."

Hemşirenin sesiyle başımı kaldırdığımda, gözlerimi silmek için ceketimin kolunu kullanıyorum. Devam etmeden önce beni iki kez kontrol ettiği için muhtemelen kan çanağı ve kırmızı olduklarını tahmin ediyorum, "Dışarıda ziyaretçileriniz var."

Muhtemelen polistir.

Kirill'e son bir kez baktıktan sonra, sanki yüzünü okşuyormuşum gibi bardağı okşuyorum ve yoğun bakım alanından çıkıyorum.

Dışarı adımımı atar atmaz acımasız bir tokatla yanağım yana doğru uçuyor. Babuşka'dan başkası görünmezken olduğum yerde donup kalıyorum; yanında gündelik bir gömlek, pantolon ve kalın bir palto giymiş olan amcam var.

Büyükannem kısa boylu, kare yüzlü ve gri saçlarını sert bir topuzla toplamış bir kadın. Kırışıklıkları bu dünyada yaşadığı on yılların bir haritasını oluşturuyor. Göğsünde kalın altın bir broş olan muhafazakâr gri diz boyu bir elbise giymiş. Eşleşen bir kolye, bilezik ve aile yüzüğü görünümünü tamamlıyor. Bir de yere vurduğu bastonu var.

Büyükannemin beni kuzenlerime ya da kardeşime tercih etmediğini hep biliyordum ama ilk kez bana saf bir küçümsemeyle baktı.

"Anne..." Amcam onu geri çekmeye çalışıyor ama kadın onu itiyor ve bastonunu tekrar yere vuruyor.

"O çürümüş aileden intikam almamızı engellemeye nasıl cüret edersin?" diye soruyor son derece üst sınıf bir Rus aksanıyla - orduya katılmadan önce benim konuştuğum ve kaybetmek zorunda kaldığım gibi.

Onun tarafından her azarlandığımda omuzlarım çöküyor. Her zaman Babushka'nın onayını almak için çalıştım ama hiçbir zaman alamadım, bu da onun önünde olduğumda kendime güvenmememe neden oluyor.

Kırışık elindeki altın şeritli ve karga başlı baston varlığımın felaketi olmuştur. Büyürken sık sık ondan darbe alırdım.

Bazen yere vurduğunu duymak bile kafamın arkasında bir tik tak sesi başlatmaya yetiyor.

Konuşmadan önce iki kez yutkunuyorum. "Kirill'in intikamımızla hiçbir ilgisi yok."

Baston yan tarafıma çarpmadan önce havada sallanıyor ve irkiliyorum ama yolumdan çekilmiyorum. "Yani şimdi taraf mı değiştiriyorsun?"

"Hayır. Ama kimsenin onu öldürmesine izin vermeyeceğim."

"Onu her şeyinle savunuyorsun. Senin bir Ivanov olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini merak ediyorum." Burnunu havaya kaldırıyor. "O ve babası bizi ortadan kaldırmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Hayatta kalanların bilgisini hafife alacağını mı düşünüyorsun?"

"O öyle biri değil." Ve bunda ciddiyim. Kirill acımasız olabilir ama Karina ve Anna'yı önemsiyor. Amacı ne olursa olsun çocuklara zarar vermez.

"Sasha," diye başlıyor amcam. "İnkâr ediyorsun ve bu sadece senin hayatını değil, bizim hayatımızı da tehdit ediyor. Kirill'i yalnız ve savunmasızken öldürmem gerekiyor. Bir daha asla böyle bir şansımız olmayacak."

"Hayır." Kelime çok çiğ ve gırtlaktan çıkıyor ve kesinlikle ailemin en saygıdeğer iki üyesiyle normalde konuşacağım şekilde değil.

"Az önce ne dedin sen?" Babuşka kuşkulu bir ses tonuyla sorar.

"Hayır dedim. Kanıtınız yok. Ayrıca amca, vur emrini verenin orduda üst düzey biri olduğunu söylememiş miydin? Ben onu bulmak için askere yazılmadım mı?"

"Suikastı gerçekleştiren kişi ordudaydı," diyor Amca. "O zamanlar adını bilmiyordum ama Roman'ın ölümünden sonra güvenilir kaynaklardan onun General Abram Kuzmin olduğunu öğrendim. Ama şöyle bir şey var. Ben ona ulaşamadan, Kirill'in Morozov ailesinin başına geçmesinden kısa bir süre sonra Moskova sokaklarında gizemli bir şekilde öldürülmüş olarak bulundu. Roman'ın yaptıklarının tek tanığının o öldükten sonra öldürülmesi sizce tesadüf mü? O suikast emrini verebilecek tek kişi Kirill'dir. Roman'ın ölümünden sonra bilgi saklamak için bir sebebi yok. Ancak oğlu izlerini örtbas etmek için büyük çaba sarf ediyor."

Zihnim bilgi bombardımanından patlamak üzere ama yine de başımı sallıyorum. "Tüm ailenin öldürüldüğünü düşündüğü bir cinayetin tanığını ortadan kaldırmaktan hiçbir çıkarı yok, bu da kaynağınızın güvenilmez olduğu anlamına geliyor. Sen Kirill'i tanımıyorsun ama ben tanıyorum. Bir çıkarı olmadığı sürece bir şey yapacak tipte biri değildir."

"Benim gözümün önünde onu savunmaya nasıl cüret edersin, seni akılsız çocuk!" "Üzgünüm, ama ona zarar vermene izin vermeyeceğim, Babushka."

"Git işini yap, Albert." Bastonuyla diğer tarafıma vuruyor ve beni itiyor. "Yoldan çekil."

Hayatımda ilk kez onun bastonunu tutuyorum. Elim titriyor ama çenemi kaldırıp dik durmaya devam ediyorum. "Hayır dedim."

"Sasha, bunu olması gerekenden daha zor hale getirme," diyor Amca. "Kirill'i öldürmek istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek."

"Sasha!"

"Aleksandra!" Babuşka çığlık atıyor, bastonunu parmaklarımın arasından çekip yere vuruyor. "Bir kızın hiçbir işe yaramayacağını bilmeliydim. Canavara aşık oldun, değil mi?"

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "O benim kurtarıcım ve ona ihanet etmeyi reddediyorum." "Eğer yoldan çekilmezsen," diye uyarıyor. "Sözlerimi unutma,
Aleksandra Ivanova, seni evlatlıktan *reddediyorum.*"

Duraklıyorum, parmaklarım titriyor ve kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kulaklarım duyuyor.

Büyükanneme bakarken şakaklarımdan ve üst dudağımdan terler boşanıyor.

Aileme yabancı olma düşüncesi göğsümü yırtıyor ama Kirill'i kaybetme düşüncesinden daha fazla değil.

Ben de kıpırdamadan orada duruyorum.

"Sasha," diye yalvarıyor amcam ama ben başımı sallıyorum.

"Sen benim için öldün," diyor Babuşka bastonunu bir kez daha yere vurarak. "O gün senin de diğer herkesle birlikte öldürüldüğünü düşüneceğim."

Sonra arkasını dönüyor ve bastonunu yol boyunca yere vurarak gidiyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları serbest bırakmıyorum.

"Düzeltmek için çok geç değil, Sashenka," diyor Amca nazikçe, neredeyse yalvarırcasına. "Doğru olanı yap."

"Kurtarıcımı öldürmek doğru bir şey değil. Hem de hiç."

"Şu anda çekip gitsem bile bu iş bitmedi. Kirill'in hayatı için geri döneceğim. Bu benim aileme karşı görevim. Eğer beni durdurmaya karar verirseniz, beni öldürmeye hazır olun." Gözleri yumuşar ve uzun bir iç çeker. "Keşke seni orduya hiç göndermeseydim."

Sonra Babushka'yı dışarı kadar takip eder.

Geri çekilişlerini izlerken, bir parçam göğsümden kopup önüme dökülüyor ve yavaş yavaş ölüyor.

En kötüsü de bu konuda hiçbir şey yapamamam.

Her zaman hayatımın sonuna kadar onlarla birlikte olacağımı düşünmüştüm ama şimdi her şey boşunaymış gibi geliyor.

Yine de uzun süre mutsuzluk içinde debelenmeye ara verememem. Kirill'i bu hastaneden çıkarmalıyım. *Hemen.*

Amcam geri geleceğini söylediyse, ciddidir. Ve bu sefer, birimiz gerçekten ölmek zorunda.

Hastanenin ankesörlü telefonuna koştum ve ezberlediğim numarayı çevirdim.

"Kimsiniz?" Viktor'un hırçın, gerilim dolu sesi diğer uçtan geliyor.

"Benim. Sasha."

"Lipovsky, seni lanet olası pislik! Boss'a ne oldu? Rusya'ya yaptığın ani ziyaretten sonra seni takip ettiğini biliyordum. Onu aramaya çıktım ve saatlerimi almasına rağmen sadece kan izleri buldum. Bu kan ona ait olmasa iyi olur, yoksa yemin ederim-"

"Bu onun. Vuruldu ve yerel hastanede yoğun bakımda." "Bu da

ne-"

"Beni dinle Viktor," diye sözünü kestim ve telefona yaklaştım. "Hayatı acil tehlike altında. Onu hemen buradan götürmek için gerekli ayarlamaları yapmalısın. Sen her şeyi halledene kadar ben nöbet tutacağım. Acele edin. Hayatı buna bağlı."

"Vurulmasının sebebi sen misin?" diye soruyor korkutucu bir sakinlikle.

Alt dudağımı ısırıyorum ve sonra hemen bırakıyorum. "Bu şu anda önemli değil-"

"Öyle misin?"

"Hayır." *Yalan.* Dolaylı olarak da olsa, bunun arkasındaki sebep tamamen bendim. Ama bunu Viktor'a söylersem beni Kirill'den ayırır ve buna izin veremem.

Keskin bir nefes alır. "Şimdi beni dinle, orospu çocuğu. Ben oraya gelene kadar onu hayatın pahasına koruyacaksın. Oraya vardığımda, yüzünü göstermesen iyi edersin, yoksa seni gördüğüm yerde yumruklarım."

Elimi telefonun üzerinde sıkıyorum ama bir şey söylemiyorum.

Onu güvenli bir yere götürebildiğim sürece Viktor, Kirill ve diğer herkesin benden nefret etmesi önemli değil.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Viktor tanıdığım en metanetli insan olabilir, kişiliği sadece duvarlar ve çelikle karşılaştırılabilir, ama aynı zamanda en verimli olanıdır.

Sadece birkaç saat içinde, sadece ulaşım aracı bulmakla kalmayıp Kirill'e New York'a dönüş uçağında eşlik edecek birkaç koruma, bir doktor ve bir hemşire de havaalanında olacak.

Viktor'un Kirill'in güvenliğini sağlamak için özel olarak tuttuğu tüm güvenlik görevlilerine rağmen son bir saattir etrafımı incelemeyi bırakamadım.

Amcam ve adamlarının ne yapacağı belli olmaz. Babushka, intikamlarına engel olmaya cüret edersem benden de kurtulmaları için ona yeşil ışık yakmış olabilir.

Göğsüme vuruyorum, orada büyüyen düğümü yok etmeye çalışıyorum.

Hayır, bu *onların* intikamı değil. Bu benim de intikamım.

Ben de en az onlar kadar kaybettim. Sadece ailemi ve ailemin geri kalanını değil, kimliğimi ve kadınlığımı da kaybettim. Artık asla eskisi gibi olamayacak bir şiddet varlığından başka bir şey değilim.

Bu intikamdan vazgeçtiğim anlamına gelmiyor ama şu anda Kirill ölüme karşı savaşırken, ömür boyu sürecek bu görevi düşünemiyorum.

Benim asıl endişem onu buradan canlı çıkarmak. O tepede onu kurtaramamış olabilirim ama şimdi onun güvenliğini sağlamak için hayatımı ortaya koyacağım.

"Lipovsky."

Viktor'un sesiyle arkamı dönüyorum ve yüzüm onun acımasız yumruğuyla yana doğru uçuyor. Yanağım acıyor ve dudağımdan hastane fayanslarına kırmızı damlıyor. Ağzımın saniyeden kısa bir süre içinde şiştiğini hissedebiliyorum.

Bu *acıtıyor*.

Bugün insanların bana tokat atması, vurması ve yumruk atması da neyin nesi? Öz amcam Kirill'i vurduğunda hissettiğim metaforik bıçak darbesini saymıyorum bile.

Neden bu lanet gün artık bitmiyor?

Acıya rağmen dik duruyorum ve saldırganımla yüzleşiyorum. Viktor'un yüz ifadesi hiç hoş olmamıştı ama şu anda bana bakarken, beni parmaklarının arasında ezmeden önce acilen kaçma ihtiyacı duyuyorum.

"Seni yumruklayacağımı söylemiştim. Aslında seni vurma havasındayım ama önce sorularıma cevap vermen gerekiyor."

"Beni vurursan Kirill için daha az güvenliğimiz olur. İkimiz de bu olağanüstü koşullar altında alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyoruz, o yüzden neden ateşkes ilan etmiyoruz?"

"Siktir et. Bunun olmasına nasıl izin verebildiniz? Aslında, neden gözünüzün önünde vurulduğunu açıklamak ister misiniz?"

Dudaklarımı büzüyorum. Viktor gerçeği öğrenirse, yiyeceğim bir yumruk sorunlarımın en küçüğü olur. Beni hiç düşünmeden öldürecektir.

Ve Kirill'in eve sağ salim döndüğünden emin olmadan ölemem.

Elbette, uyandığında beni öldürecek kişi o olabilir ama hayatta olduğu sürece onun gazabıyla ve vereceği her şeyle yüzleşmeye hazırım.

Elimin tersiyle dudağımın kenarını siliyorum. "Şu anda bunun bir önemi yok. Eğer onu bir an önce buradan çıkarmazsak, ölümcül bir tehlike altında olacak."

"Doktorun ne dediğini duymadın mı? Uyanmadan önce onu yoğun bakımdan çıkaramayız."

Bunu biliyorum, gerçekten. Ama amcamın saldırı tehdidi şu anda çok yakın. Sahip olduğum tek baba figürünü incitemem ya da dolaylı olarak Mike'a ve hatta Babushka'ya zarar veremem.

Beni evlatlıktan reddetmiş olabilir ama elimde kalan tek şey o üçü.

Ama aynı zamanda, herhangi birinin Kirill'e zarar vermesine izin vermek de söz konusu olamaz.

"Ne oldu, Lipovsky?" Viktor ısrar ediyor.

"Uyandığında sana anlatacak."

"Saçmalık." Beni kolumdan yakaladı ve neredeyse tüm hücrelerimi yerinden oynatana kadar salladı. "Senin derdin ne, küçük pislik? Vasatın altındaki becerilerine rağmen sürekli onun etrafında dolaşıyor ve ona yakın duruyorsun. Onu bir şeyle tehdit ediyor olabilir misin? Neden sana takip cihazı taksın ve seni tek başına hiçliğin ortasına kadar takip etsin ki?"

Bana takip cihazı mı taktı? *Çoğul mu*?

Şimdi, beni bu kadar yakından takip edebilmesi mantıklı geliyor. Açıkçası üzerime koyabileceği tek takip cihazının telefonumdaki olduğunu düşünmüştüm ama tabii ki o her zaman bir adım öndedir. Beni öptüğünde ceketimin içine bir tane falan koymuş olmalı.

Tanrım, eşyalarımı kontrol ederek tüm bu kâbusu önleyebileceğimi düşünmek çığlık atmak istememe neden oluyor.

"Cevap ver bana." Viktor beni tekrar sallıyor.

Kolumu onun acımasız tutuşundan kurtarmak için büküyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Uyandığında ona sormanı söylemiştim. Önceliğimiz, tekrar saldırıya uğramadan önce onu buradan çıkarmak."

"Beni dinle, Lipovsky-"

"Hayır, beni dinle Viktor! Şüphelendiğini ve ne olduğunu öğrenmek istediğini biliyorum ama sana şimdi zamanı olmadığını söylüyorum. Enerjini onu buradan çıkarmak için harcamalısın ve ancak o güvende olduğunda bu konuyu konuşabiliriz."

Açık avuçlu elini bana uzatıyor ama kafamı en yakın yüzeye çarpamadan köşeden bir hemşire bakıyor.

Aramızdaki gerginliği görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor ama yine de "Hasta yeni uyandı" diyor.

Midem bulanıyor ve tekrar ağlama ihtiyacı duyuyorum ama bu duygularımı dizginlemeyi başararak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kelime kusarcasına soruyorum: "Bilinci tamamen yerinde mi? Herhangi bir yan etkisi oldu mu? Konuşabiliyor mu? Makineler olmadan nefes alabiliyor mu? Doktor uçma yeteneği hakkında bir şey söyledi mi? Kabin basıncı nedeniyle herhangi bir komplikasyon olacak mı?"

Bana nazik bir gülümseme sunuyor. "Tüm bu soruları doktora sorabilirsiniz."

Viktor ve ben koşarak Kirill'in tedavi gördüğü odaya gittik. Korumalar, soğuk duruşlarına bakılırsa muhtemelen paralı askerler, kapının yanında duruyorlar.

Camın arkasından, doktor ve başka bir hemşirenin Kirill'in serumuna bir şeyler enjekte ettiğini görüyorum.

Gözleri açık, ama odaklanmamışlar ve neredeyse ölü gibi görünüyorlar. Yoğun mavi renkleri donuk ve soluk, tıpkı Rus kışındaki sonsuz kar gibi - hayatsız ve amaçsız.

Kalpsiz ve...zalim.

Ona bakmaya devam ederken kalbim paramparça oluyor ama aynı zamanda hayatta olduğunu bilmekten duyduğum coşkuyu da kontrol edemiyorum. Nefes almaya devam ettiği sürece ne olacağı umurumda değil.

Belki bir varlık hissediyor ya da bir gölge görüyor ama Kirill'in gözleri yavaşça bize doğru kayıyor.

Benimkilerle çarpıştıklarında nefes almayı bırakıyorum.

Bir an için, sanki artık hastanede değilmişiz gibi geldi. Onun yerine, ikimiz de beni takip ettiği o tarlada duruyoruz. O bana hayatımda gördüğüm en korkunç ifadeyle bakarken etrafımız kanlı karla çevrili.

Artık benim düşmanım olduğunu söyleyen bir tane.

Farkında olmadan başımı yavaşça sallıyorum.

Bilmiyordum, diyorum içimden. *Yemin ederim bilmiyordum. Bunu sana asla yapmazdım.*

Ama bu, ne hoş olmayan bakışlarında ne de çenesinde gerilen küçük kasta hiçbir şeyi değiştirmiyor.

O zaman anladım; burada olmamdan hoşlanmıyor.

Gözleri açıldığı kadar hızlı bir şekilde tekrar kapanıyor ve sanırım kalbim çarpmanın etkisiyle dizlerimin üzerine düşüyor.

Kısa bir süre sonra doktor odadan çıktı ve ben de ona doğru koşarken neredeyse çarpışıyorduk. "Neler oluyor? Neden yine bilincini kaybetti?"

"Bilincini kaybetmedi, uykuya daldı." Doktor kayıtsız ve ağırbaşlı ve bana Kirill'in konuşma tarzını hatırlatıyor.

Bende ciddi bir sorun var. Artık onu başkalarında bile görüyorum.

"O iyi olacak mı?" Viktor sorar.

"Evet. Hayati değerleri neredeyse normale döndü ve enfeksiyondan muzdarip değil."

Minnettarlıktan duvara yaslanmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun yerine, kafamı oyuna verdim. "Onu eve uçurmalıyız. Hemen."

"Bunu tavsiye etmiyorum," diyor doktor. "Yarasına baskı uygulayabilir. En az kırk sekiz saat beklemek daha iyi olur-"

"Bir saatimiz yok," diye kestim sözünü tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla. "Uçuş sırasında onunla ilgilenecek bir sağlık ekibimiz var, bu yüzden iyi olacağından eminim. Viktor, her şeyi hazırladın mı?"

Dağ gibi adam gözlerini bana dikti. "Eğer bu da senin oyunlarından biriyse, yemin ederim ki-"

"Bu patronun güvenliğini sağlamakla ilgili. Sen ve ben anlaşamıyor olabiliriz ama ortak bir noktamız var." Yüzümü ona döndüm, çenemi kaldırdım. "Senden farklılıklarımızı bir kenara bırakıp ona odaklanmanı istiyorum. New York'a vardıktan sonra ne istersen yapabilirsin."

Bana hâlâ bariz bir şüpheyle bakıyor. Viktor bana hiçbir zaman güvenmedi ve bunu Kirill'e söylemekten de çekinmedi ama umarım aynı fikirde olduğumuzu görür.

Eğer çatışırsak, bu durumu düzeltmenin hiçbir yolu yok.

Neredeyse tam bir dakika süren sessiz bir düşünceden sonra, yanında getirdiği adamlarla yüzleşir ve onlara uçağı hazırlamalarını sert bir Rusça ile emreder.

Yine de rahat bir nefes alamıyorum. Kirill güvenli bir şekilde Rusya'dan ve amcamın erişiminden çıkana kadar yapamam.

Geçici olarak bile olsa.

GERGINIM.

Tepeden beri yaşadığım klostrofobik his ortadan kalkmadı. Ne Rus topraklarından ayrıldığımızda, ne havaalanına indiğimizde, ne de Kirill'in korumalarının çoğunun -Yuri ve Maksim dahil- bize eşlik ettiği eve yolculuk sırasında bile.

Ancak Kirill ev kliniğine yerleştiğinde ve doktor tam olarak iyileşmesi için sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylediğinde nefes alabiliyorum.

Anna onu görünce feryat eder. Karina bahçeyi boydan boya koşar, ayağı takılır ve düşer, ancak tekrar ayağa kalkar ve yatağının yanına vardığında hüngür hüngür ağlar.

Yulia duygusuz ifadesiyle kapı aralığından izliyor, sonra dönüp gidiyor. Sanki yaşam mücadelesi veren adam onun kanından canından biri ya da en büyük çocuğu değilmiş gibi.

Sanki ona ne olacağı hiç umurunda değil. Hatta ölmesini bile dileyebilir.

Ancak Konstantin gelir ve kız kardeşi hıçkıra hıçkıra ağlayıp Kirill'in adını sayıklarken ona sarılır.

Sahne göğsümdeki kara deliği daha da derinleştiriyor, nefes almak ya da hepsiyle aynı yerde kalmak zorlaşıyor.

Kirill'i gözümün önünden ayırmak istemememe rağmen, yanında ona değer veren pek çok insan var.

Ve dışarı çıkmam gerek. *Şimdi.*

Kliniğin arka kapısından çıkıp yan bahçeye doğru amaçsızca ve hedefsizce ilerliyorum.

Tüm bu karmaşadan uzaklaştığımda bir ağaca yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Soğuk esinti giysilerimin engelini aşıp kemiklerime çarpıyor. Derin nefes alıyorum ama hâlâ doğru düzgün nefes alamıyorum.

Ağacın yaprakları arasından bulutlu gökyüzüne bakarken göğsüme vuruyorum. Ama vurdukça nefes almak daha da zorlaşıyor.

İçimde bir şey sıkışmış durumda ve onu dışarı çıkarmak imkânsız. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Kirill'i açıkça aileme tercih ettim ve eğer onları bir daha görmek istiyorsam -en azından barışçıl koşullar altında- onun katliamla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamam gerekiyor.

Ama bu olaydan sonra bana bir daha güveneceğinden şüpheliyim. Hatta beni öldürebilir.

Ne yapacağım o zaman? Yalvaracak mıyım? Gemiyi terk edip yeni bir kariyer mi arayayım?

Belki de hayatımı kardeşim Anton'u aramaya adamalıyım. Onu son gördüğümden bu yana yıllar geçti ama hâlâ bir yerlerde hayatta olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Benim onu aradığım gibi o da beni arıyor.

Bir zamanlar bana gerçeği açıkça söyleyen tek kişi oydu. Babam beni hiç azarlamayacak kadar çok severdi. Bir gülümseme, bir öpücük ya da gözlerimi masumca kırpmam bile yaptığım yaramazlıkları tamamen affetmesi için yeterliydi.

Annem bana dersler verdi, ama aynı zamanda beni çok şımarttı ve dayanılmaz derecede korunaklı olmamın nedenlerinden biriydi.

Ancak Anton bana şöyle demişti: "Artık büyümen gerek Malyshka. Ailelerimiz sonsuza dek yaşamayacak."

O zamanlar bu kadar yıpratıcı olmasından nefret ediyordum ama ailemin benim için inşa ettiği güvenli sığınak gözlerimin önünde parçalanıp bir kan gölüne dönüştükten sonra onun sözlerine geri döndüm. Kısa sürede büyümek zorundaydım ve güvenebileceğim sadece kendim vardı.

Ama şimdi yorgunum. Keşke Anton yanımda olsaydı. Keşke onu bulabilseydim ve şımarık bir velet olduğum için üzgün olduğumu söyleyebilseydim.

Ama bu ayrılmak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Kirill ile bugüne kadar sahip olduğum her şeyi kaybetme düşüncesi kalbimi kanatıyor. Ama ailemi kaybetme düşüncesi de öyle.

Benim amacım.

Farklı bir cinsiyet gibi davranmamın nedeni.

Bir insan parçalanmakla nasıl başa çıkar? Kırk sekiz saatlik saf cehennemden sonra kendimi nasıl tekrar bir araya getirebilirim?

"Sash."

Gözümün kenarını siliyorum ve Yuri'nin eşlik ettiği Maksim'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Onları görmek beni yine duygulandırıyor. Onlara sarılıp ağlamak istiyorum ama bu çok garip olur.

Maksim omzumu sıktı. "İyi misin?" Başımı salladım. "Yaralanan patrondu, ben değil."

"Fiziksel olarak kastetmiyoruz, Sasha." Yuri kollarını kavuşturuyor ve yanımdaki ağaca yaslanıyor. "Bu olayın seni hem zihinsel hem de duygusal olarak etkilediğini herkes görebilir."

Bir yumak boğazımı sıkıyor ve konuşabilmem için birkaç kez yutkunmam gerekiyor. "Ben iyiyim."

"Yalancı, yalancı." Maksim alaycı bir şekilde koluma tokat attı. "Bu kadar güçlü davranmana gerek yok."

"O kadar belli mi ediyorum?" Küçük bir sesle soruyorum.

Maksim yüzünü buruşturur. "Yüzünden okunuyor. Herkes Boss'a ne kadar yakın olduğunu biliyor, o yüzden tabii ki bu kadar etkilenirsin."

"Ne oldu?" Yuri yatıştırıcı bir tonda soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bırak o sana anlatsın."

"Neden bize söyleyemiyorsun?" Maksim'in kaşları birbirine yaklaşır.

Çünkü benden nefret edersin ve Kirill'in eline fırsat geçmeden beni öldürebilirsin. için.

"Viktor bahsedilen o Patron oldu yaralı Çünkü . Sen," Yuri Ben konuşmayınca devam ediyor. "Daha fazlası olduğunu biliyoruz."

"Evet! Patron'a asla zarar veremezsin." Maksim beni omzumdan tutup yanına çekti. "Viktor'un bir pislik olduğunu herkes bilir. Ona aldırma."

Ama Viktor bu sefer haklı.

Her şey benim yüzümden oldu ve şimdi, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim olmayan o belirsiz aşamadayım.

Bildiğim kadarıyla Kirill beni öldürebilir.

Ama yine de ailemin ölümüyle ilgili cevapları bulana kadar buradan ayrılmayacağım.

Ve umarım, Kirill'in affına. Bu ne kadar imkansız görünse de.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

En iyi çabalarıma rağmen, bilincim gidip gelmeye devam ediyor.

Işık kırıntısına ne kadar tutunursam, karanlığın çukuruna o kadar derin düşerim.

Bu durum, vücuduma karşı bir oyun oynamaktan ve açıkça kaybetmekten farklı değil.

Beynin ne kadar güçlü olduğu önemli değil. Vücut ayak uyduramazsa, boşa çaba sarf etmiş olursunuz.

Bazen gözlerimi kapatıp bir daha hiç açmamayı düşünüyorum ama sonra yapacak çok işim, gidecek çok yerim ve ilgilenmem gereken bitmemiş işlerim olduğunu hatırlıyorum.

Daha zayıf, daha genç halime verdiğim sözü hatırlıyorum.

Bir daha asla zayıf olmayacağız. O kadar güçlü olacağız ki kimse bize ulaşamayacak.

Ve bu sözü tutmak ve bir daha asla umutsuzluk çukuruna düşmemek için bağlayıcı bir yükümlülük altındayım.

Eğer alçaktaysanız, üzerinizde tepinilecek ve size emirler yağdırılacaktır, ama eğer yüksekseniz... kimse gözünüzün içine bakmaya cesaret edemeyecektir.

Ve bir daha asla ama *asla bu* kadar alçalmayacağım.

Ne kadar zamanımı aldı bilmiyorum ama gözlerimi açmayı başarıyorum ve neredeyse hemen tekrar uykuya dalma ihtiyacı hissetmiyorum.

Etrafım yavaşça bulanıklaşıyor. Beyaz duvarlar, antiseptik kokusu ve tanıdık lavanta kokusu?

"Kirill!" Kız kardeşimin kırılgan sesi sanki suyun altına dalmış gibi geliyor.

Kulaklarım acımasız bir bombardıman sonrasında kalmışım gibi çınlıyor ama pes etme dürtüsüne karşı koyup gözlerimi kısıyorum. Karina'nın küçük yüzü beliriyor; gözyaşları, akan bir burun ve muhtemelen endişeli olduğu zamanlarda yaptığı kemirmelerden dolayı şişmiş dudaklarla dolu.

"Beni duyabiliyor musun? İyi misin? Viktor! Doktoru çağır. Yine uyandı!"

Kelime, aslında bilincimin gidip geldiğini bir kez *daha* doğruluyor. Bu son derece uygunsuz durumda ne kadar zaman kaybettim? Daha da kötüsü, tekrar tamamen işlevsel hale gelebilmek için ne kadar zaman kaybetmeye devam edeceğim?

Karina ellerimi okşayıp gözyaşlarıyla boyarken yumuşak ellerim ellerimi kavrıyor. "Çok endişelendim. Uyuyamadım ve her gece seni izledim ve... ve... hatta... hatta buraya kadar geldim. Eğer ölseydin, seni öldürürdüm!"

Gülümsüyorum ama bu küçük hareket göğsümde zonklayan bir ağrıyı tetikliyor. Öksürüyorum ve bu neredeyse bağırsaklarımı kusmama neden oluyor.

Sikeyim.

Gerçekten kalbimden vuruldum, değil mi?

"Oh, Kirochka." Anna diğer elimi tutuyor, gözleri erimiş, yüzü çökmüş, yumuşak avucuyla saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir şeye ihtiyacım var ama onu bana getirebilecek kişi o değil, bu yüzden başımı sallıyorum.

Saçlarımı okşamaya devam ediyor ve göz kapakları yaşlarla dolu yüzümü okşuyor. Bu sahneyi izleyen biri Anna'nın benim annem olduğunu düşünürdü. Ten rengimizin farklı olması ya da beni aslında onun doğurmamış olması önemli değil. Bu kadın bana gerçek annemden daha fazla şefkat gösterdi - ki muhtemelen biz konuşurken ölmem için dua etmek üzere bazı şeytani ayinler yapıyor.

Doktor beni kontrol etmeye geldi ve oturmama yardım etti. Birkaç test ve bazı konuşma, hafıza ve hareketlilik egzersizleri yapıyor. Tüm bu süre boyunca Anna, Karina, Viktor ve neredeyse tüm korumalarım beni izlemek için odanın girişine yığıldılar.

Aptallar, son derece sıkıcı bir gösterinin seyircileri olmak için pozisyonlarını terk ediyorlar.

Doktor muayenesini bitirdikten sonra iyi haberi verdi. Kalbime isabet eden parçalarda kalıcı bir hasar yok.

Bilincimin gidip geldiği beş gün boyunca ben de iyileşmeye çalıştım.

Önümüzdeki iki hafta boyunca kendimi zorlamamalıyım. Sürekli kontrollere ihtiyacım var ve burada sürpriz yok, kurşun yaraları iz bırakacak.

Doktor reçeteyi yazdığında adamlarım ilacı kimin alacağı konusunda kavga ediyor, ta ki Viktor onlara ters ters bakıp kâğıt parçasını Yuri'nin eline tutuşturana kadar.

Yani, izlemeye ya da kavgaya katılmayan tek olgun kişi. İlk kavga eden Maksim, Yuri'ye katılmakta ısrar eder.

İkisi de burada ama en yakın arkadaşları burada değil.

Biliyorum çünkü daha önce kalabalığı taradım ve onun varlığına dair hiçbir iz yoktu.

Yaptıklarından sonra geri gelmesini beklediğimden değil.

Doktor dinlenmem gerektiği konusunda ısrar edince Viktor herkesi dışarı atıyor - Karina ve Anna da dahil, gerçi onlara karşı daha diplomatik yöntemler kullanıyor.

Sadece ikimiz kaldığımızda, kapıyı tıklatarak kapatıyor ve düşmüş bir melek gibi yanımda duruyor.

"Doktoru duymadın mı?" Sanki birkaç on yıl yaşlanmışım gibi konuşuyorum. "Dinlenmeye ihtiyacım var. Bunun senin de gitmen gerektiği anlamına geldiğine eminim."

Bana ters ters bakıyor. "Biz ayrıldıktan sonra ne oldu? Bunu sana kim yaptı?"

İlginç.

Uyandığımda kendimi New York'ta bulduğumda Viktor'un beni takip ettiğinden, kurtardığından ve buraya geri getirdiğinden emindim. Ama az önceki sözlerine bakılırsa durum böyle değilmiş.

Yumuşak bir sesin beni çağırdığı ve ağladığı o rüya bir rüya değil miydi?

"Ne kadarını biliyorsun?" Ona cevap vermek yerine soruyorum.

"Lipovsky şerefsizinin seni bir şekilde hastaneye götürmesi ve oradan beni araması dışında hiçbir şey."

Gözlerim kısıldı.

Bu da ne demek oluyor? O adamları beni pusuya düşürmeye yönlendirdikten sonra beni hastaneye götürmesi için hiçbir sebep yoktu.

Vurulduğumda beni rahatsız eden düşünceler hayatımı, hırsımı kaybetmek ya da değer verdiğim herkesi burada korumasız bırakmak değildi. Bana *ihanet ettiği* gerçeğiydi.

Ve aptalca bir an için tüm mücadelemi kaybettim ve bu bilginin sonuçlarına teslim oldum.

Ama o an sona erdi. O aptal, duygusal, kesinlikle mantıksız parçam o iki kurşun tarafından öldürüldü.

"Bunun arkasında o mu var?" Viktor ısrar ediyor. "Bana bir emir ver. Herhangi bir şey." "Rusya'nın altını üstüne getirmeni istiyorum. Onu bulun."

Sanki beni doğru duymamış gibi kaşları çatılıyor. "Bunu neden yapayım ki? Bizimle birlikte geri geldi."

Dudaklarım aralandı. "O... burada mı?"

Viktor yavaşça başını sallar, hâlâ şaşkın görünmektedir.

Bu hiç mantıklı değil. O numaradan sonra neden New York'a dönerken bana eşlik etsin ki? Eğer beni kandırabileceğini sanıyorsa, yemin ederim-

Ağrı göğsümde zonkluyor. Belki de bu durumla daha etkili bir şekilde başa çıkabilmem için doktorun bana daha fazla ağrı kesici vermesi gerekiyordur.

"Burada olmaması mı gerekiyordu?" diye soruyor korumam her zamanki şüpheci ses tonuyla.

"Nerede o? Az önce diğerleriyle birlikte değildi."

"Muhtemelen antrenman yapıyor ve bir şeyleri yumrukluyordur. Döndüğümüzden beri bunu çok yapıyor. Ve sorularımın hiçbirine cevap vermedin. Başına gelenlerde Lipovsky'nin parmağı var mı?"

Kısa cevap evet, ama eğer Viktor'a verirsem, Lipovsky'ye işkence eder ve onu hiç düşünmeden öldürür.

Bu o kadar kolay değil ve olamaz da.

Onunla ilgilenmeye izni olan tek kişi benim.

Benden başka kimse.

Ben de kafamı sallıyorum.

"Eğer o değilse, kimdi o zaman?" Viktor sorar.

"Paralı askerler." Ona gerçeğin bir kısmını söyledim. "Maskeleri vardı ama onları silahlarını kullanma şekillerinden tanıdım. Babamın düşmanları ya da ordudan kendi adamlarım olabilirlerdi."

"Bunu araştıracağım."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bunu gizli tut. Başka kimsenin bu olayı araştırmasını istemiyorum."

"Annen olabilir mi?"

"Ellerini kirleten tiplerden değildir."

"Konstantin, belki?"

"Belki."

Viktor boğazını temizler. "O... New York'a indiğimizden beri her gün buradaydı. Bayan Karina'yı teselli ediyor gibi görünüyordu ama o burada değilken bile ziyaret etti."

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum. Viktor'un sözleri zar zor anlaşılıyor. Düşüncelerimi meşgul eden yeni hayatım, kardeşlerim ya da adamlarım değil.

Vurulduğum andan beri boğazımı tıkayan ihanetin o acı tadı.

Bu lanet tat şimdiye kadar yuttuğum en kötü ilaçtı ve neredeyse tüm gücümü kaybetmeme neden oluyordu.

Ama olmadı.

Her geçen saniye o iğrenç tadı yutmaya devam etsem de artık buradayım.

"Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım," diye duyurdu Viktor. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, odanızı en iyi üç adamımız koruyor. Dahili telefon düğmesine tıkladığınızda burada olacaklar. Bana şahsen ihtiyacınız olursa, beni arayın."

Başımı sallıyorum, hala gözlerimi kapatıyorum ve kan kırmızısı görüyorum. Karın ortasında. Keskin kontrast başımı döndürüyor.

"Patron."

"Hmm?"

"Lipovsky burada. Uyandığınızı duymuş olmalı."

Gözlerim yavaşça ama dikkatle açılıyor. Kapıda cevap bekleyen Viktor'a bakıyorum.

O kapının arkasında, yüzünden bu mantıksız yakıcı acıyı yaşadığım kadın duruyor. Yaranın verdiği fiziksel rahatsızlıktan bahsetmiyorum. Bu, yaralı kalbimdeki sürekli sıkışma ile kıyaslanamaz bile.

"Onu içeri almayın," diye emrediyorum. "Şu andan itibaren Lipovsky'nin yakınıma girmesine izin verilmeyecek. Onu silahları temizlemek ve bakımını yapmakla görevlendirin."

Viktor kaşlarını kaldırır. "Bunun bir nedeni var mı?" "Sana söyleneni yap. Onun yüzünü görmek istemiyorum." "Onu kovabiliriz."

Elbette Viktor ondan kurtulmak için kalıcı bir çözüm önerecektir. Ama bu işin aslını öğrenmeden onu sonsuza dek serbest bırakmayacağım.

Nedenini, nasılını ve kim olduğunu öğreneceğim. Özellikle de lanet olası *kim olduğunu* ve ancak tatmin olduğumda buna bir son vereceğim.

O zamana kadar, sıkıntıdan aklını kaçırmasını sağlayacağım.

"Sadece emri uygula." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Kimsenin içeri girmesine izin verme." "Emredersiniz patron."

O karlı tepede ölmem gerekiyordu ama ölmedim.

Onunla işim bittiğinde Aleksandra beni hastaneye götürmek yerine işimi b i t i r m i ş o l m a y ı dileyecek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Kirill beni görmek istemiyor.

Viktor bana artık patronun şirketinde istenmediğimi ilk söylediğinde, neden şaka yaptığını düşündüğümü bilmiyorum.

Elbette bu bir çeşit hataydı. Evet, Kirill'in Rusya'da olanlara tepkisinin hoş olmayacağını tahmin etmiştim ama beni çevresinden tamamen silecek kadar ileri gideceğini düşünmemiştim.

Tamamen uyanalı bir hafta oldu ve hatta hiçbir şey olmamış gibi evden iş anlaşmaları yapmaya başladı.

Karina ve Anna her zaman onu bundan men etmeye çalışırlar, ancak bir şeye karar verirse kimse onun fikrini değiştiremez.

Biliyorum çünkü sayısız kez onu ziyaret etmeye, onunla konuşmaya ya da uzaktan görmeye çalıştım ama nafile.

Viktor bükülmez bir çelik gibi her zaman onun yanında. Ne zaman ondan Kirill'in yanında bir dakika istesem, beni o kadar hızlı ve sert bir şekilde reddediyor ki gururum inciniyor.

Evet, Viktor'un benden -ya da herhangi birinden- hoşlanmadığı doğru ama bu sessiz muamele onun fikri değildi. Ona yaklaşmama izin v e r m e m e s i n i emreden Kirill'di.

Yeni hapishanemden -silah mahzeninden- kimsenin yaklaşmadığı küçük, tenha bahçeye bakıyorum. Maksim ve Yuri sadece ben burada olduğum için geliyorlar. Aksi takdirde, bu binaya adım atmazlardı.

Buraya zorla getirilmeden önce, buranın varlığını hayal meyal biliyordum.

Buradaki tek personel ben ve artık sahada koruma olmayan iki yaşlı adam. Silahları ve mühimmatı yukarı çıkarmakla görevlendirildik.

muhafızların geri kalanı. Ancak Viktor açıkça üst katta yüzümü göstermememi ve teslimatları iki adamın halletmesine izin vermemi emretti.

Eşyalarım bile Kirill'in süitinden silah kasasının bodrumundaki küçük bir odaya taşındı. Yani çocuklarla bir araya gelemiyorum. Sanki gerçek parmaklıklar olmadan kafese kapatılmış gibiyim.

Bu durum, evin çok büyük olduğu gerçeğiyle birleşince Kirill'i sadece iki kez görebildim, o da geceleri gizlice girdiğimde uzaktan. İlk seferinde onu kliniğin penceresinin yanında dururken gördüm, acımasız gözleri boş boş uzaklara bakıyordu.

İçeri girmeyi çok istiyordum ama diğer korumaları görünce fikrimi değiştirdim. Patronla temas kurmamı engellemek için kesin talimat almışlardı ve eğer söyleneni yapmazlarsa Viktor onları kovmaya kadar gidebilirdi. En azından Yuri'nin bana söylediği bu.

Arkadaşlarım neden silah kasası görevine gönderildiğimi sordular, ben de doğrudan bir emre karşı geldiğim ve bunun sonucunda Kirill'in hayatını tehlikeye attığım için vurulduğunu söyledim.

Yuri, patronun beni kovmamasının tuhaf olduğunu düşündü ve Maksim, "Eğer seni sadece cezalandırıyorsa, o zaman seni hala yanında istiyor demektir, bu yüzden dayan" dedi.

Bir casus gibi etrafta gizlice dolanırken tutunduğum umut buydu.

Onu o klinikte gördüğümde, mümkün olduğunca uzun süre orada kaldım ve açgözlülükle yüzünün her santimini ezberledim - siyah çerçeveli gözlüklerin kapattığı gözlerini, inatçı burnunu, kare çenesini ve bir çizgi halinde duran ağzını. Örülmüş kaşlarına dokunmak ve orada gizlenen gerginliği hafifletmek istedim. Elimi göğsüne koyup kalbinin düzgün çalıştığından ve onu hastaneye götürürken duyduğum o rahatsız edici zayıf sesin gerçekten kaybolduğundan emin olmak istedim.

Birçok şey yapmak istiyordum ama en çok onun gözlerinin içine bakmak ve onların da benim gözlerime bakmasını istiyordum. Bu öfke, dalgınlık ya da bana karşı olan duyguları her neyse o olsa bile. Bana gerçekten baktığı sürece umurumda değildi.

Bu sessiz muamele ve tamamen ilgisizlik beni onun ifade edebileceği herhangi bir öfkeden daha fazla etkiliyor. Fiziksel cezasına hazırdım ama zihinsel etkisinin on kat daha kötü olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Onu ikinci kez, iki gün önce Karina beni öğle yemeği için odasına davet ettiğinde gördüm. Kirill'in klinikten ayrılıp malikanedeki odasına döndüğü saatlerdeydi. Bir an önce onu görmeyi umuyordum.

onu görmek. On dakika boyunca Karina'yla koridorda volta atmama rağmen, odasından çıkmadığı gibi Viktor da gelip beni dışarı attı ve ardından "Ev ve binaları yasak. Sadece silah kasasının yakın çevresine erişiminiz var. Anlaşıldı mı?"

Karina'nın ne kadar itiraz ettiği önemli değildi. Titanın bir görevi vardı ve ancak ben gidince tatmin olacaktı. Ya bu olacaktı ya da Karina'yı gereksiz yere strese sokacaktım.

Ancak malikâneden çıkarken merdivenlerin başında Kirill'i bir an için gördüm. Gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim ama başımı kaldırdığımda arkasını dönüp uzaklaştı.

Bu işkence yöntemini bulduğundan beri kalbim ve ruhum zedelendi. Bana vurmasından ya da diğerlerinin bana fiziksel işkence yapmasına izin vermesinden daha kötü.

Bununla başa çıkabilirim. Ancak onun kayıtsızlığı benim felaketim oldu.

Maksim bana bunun sadece bir dönem olduğunu ve atlatacağını söyleyip duruyor.

Ama benimle konuşmayı bırakın, yüzümü bile görmeyi reddederken bunu nasıl atlatabilir?

Söyleyeceklerimi dinlemezse aramızdaki havayı nasıl temizleyebilir ve kendimi nasıl affettirebilirim? Geçtiğimiz iki hafta boyunca ona söylemek istediğim pek çok şey düşündüm. Belki boşuna olacak ama beni dinlemesine ihtiyacım var.

Sadece bir kere.

Bu yüzden o günkü mesaim bitene kadar bekliyorum. Genellikle, hücre hapsi ile karıştırılabilecek ıssız bodrum katındaki yeni odama gidiyorum. Sonra mutfaktan biri yemeğimi getiriyor çünkü diğer gardiyanların odalarına girmeme izin verilmiyor. Yemeğimi bitirdikten sonra bütün gece dönüp duruyorum ya da fiziksel olarak bitkin düşene kadar antrenman yapıyorum ve sonunda bayılıyorum.

Genellikle gecelerim kâbuslarla geçiyor. Bazıları Mike'la ilgilidir, ama çoğu Kirill'in vuruluşunu ve kanayan göğsünün ve tepenin dibindeki baygın yüzünün korkunç görüntülerini tekrarlar. Gözlerimde yaşlarla ve patlayacakmış gibi ağırlaşan bir kalple uyanıyorum.

Ama bu gece farklı.

Son birkaç gün boyunca, malikaneye giden yolumun her tarafına yerleştirilmiş güvenlik kameralarını ve sensörleri nasıl aşacağımı planlayarak zaman geçirdim.

Artık onlardan kaçınmak için çok az çaba sarf ediyorum. Viktor'un hareketlerimi özellikle izleyen biri olduğundan hiç şüphem yok, böylece çok yaklaştığımda beni durdurabilir.

Yine de, malikaneye ulaşmak için yaklaşık on beş dakika harcadım çünkü temelde hala içindeyken mülkün en uzak noktasına yerleştirildim.

Ana binanın arka tarafına yöneliyorum ve çalıları kamuflaj olarak kullanıyorum. Hedefime ulaştığımda, etrafımın temiz olduğundan emin oluyorum ve sessizce eve en yakın büyük ağaca doğru sürünüyorum. Etrafıma son bir kez baktıktan sonra ağacın gövdesine tutunup tırmanıyorum.

Kirill'e her zaman bu ağacın bir güvenlik tehlikesi olduğunu, çünkü herhangi bir keskin nişancının bu ağacı araziye saldırmak için üs olarak kullanabileceğini söyledim, ama o aslında mahremiyet sağladığı için güvenliği güçlendirdiğini söyledi.

Her neyse, beni dinlemediği için memnunum.

Balkonunun seviyesine ulaştığımda, yere olan mesafenin aslında düşündüğümden daha fazla olduğunu fark ediyorum. Aşağı bakıyorum ve yüksekliği görünce irkiliyorum - yaklaşık üç kat. Eğer düşersem, mutlu son falan olmayacak.

Beklediğimden daha az sağlam olan bir dalın üzerinde kaymaya başlıyorum ve kırıldığında bir çığlığı bastırıyorum. Diğer iki dal düşüşümü yakalıyor ve dengemi sağladıktan sonra balkona doğru sıçrıyorum. Sol bacağım korkuluklara çarpıyor ve neredeyse tökezliyorum ama parmaklarımı duvara geçiriyorum ve bir ninja gibi sessizce balkona atlamadan önce kendimi duvara yapıştırıyorum. Yaralı bacağımı incelemek için durmuyorum ama üzerine ağırlık bindirmemek için yerden kaldırıyorum.

Balkon kapısı kapalı ama Rusça konuşan sesler içeriden bana ulaşıyor. İlki Viktor'a ait -kaba ve sevimsiz- ama ikincisi... kalbim hızlanıyor ve düzgün nefes alabilmek için göğsüme dokunmak zorunda kalıyorum.

Kirill'in sabit ve derin sesini dinlemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, kelimeleri net duyamasam da kendimi kaptırmadan edemiyorum. Neredeyse iki haftalık yoksunluktan sonra nihayet bir vuruş yapan bir bağımlıdan farklı değilim.

Bu plan işe yaramazsa, en azından onun sesini duyabilirim. O yaşıyor. O burada.

Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

Ne zaman gözlerimi kapatsam, sadece onun ölmekte olan yüzünü görüyorum. Ne kadar denesem de silemiyorum. Ama bu... onun konuşmasına tanık olmak, kabuslarımda onu canlı tutmaya yardımcı

olabilir.

Birkaç dakika sonra Viktor'un sesi kaybolur. Sonra Kirill'inki de.

Ama gitmediğini biliyorum. Odadaki varlığını hissedebiliyorum ve hatta duvarların arasından onun sıcaklığının bir ipucunu hissedebiliyorum.

Onun yalnız olması bana beklediğim fırsatı veriyor, ama şimdi o fırsat geldi ya, kendimi harekete geçiremiyorum.

Sonsuza kadar öylece kalıyorum, uzuvlarımı ileri doğru adım atmaya zorluyorum ama hareket edemiyorum. Birkaç dakika sonra nihayet balkon kapısının kolunu kavrıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı kaydırarak açıyorum.

Ses sessizlikte daha da yükseliyor ve kendimi açıklığa sığdırmam için gereken süre boyunca duraklıyorum.

Sonra sessizce içeri giriyorum ve şakağıma bir silah dayandığında donup kalıyorum.

Kahretsin.

Kirill'i hafife almışım. Yaralı olduğu için reflekslerinin daha yavaş olabileceğini düşünmüştüm ama bana doğrultulan silah bu düşüncelerin gerçeklikten çok uzak olduğunu kanıtladı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Yavaşça, soğuk sorunun sahibiyle yüzleşmek için dönmeye başlıyorum ama o silahı şakağıma dayıyor.

"Cevap vermek için pozisyonunuzu değiştirmenize gerek yok."

"En azından sana bakamaz mıyım?" Sesimin bu kadar duygusal ve zayıf çıkmasından nefret ediyorum.

Sert ve kayıtsız olsa bile. Şu anda kafama silah dayamış olsa bile.

"Hayır," diye kapalı bir cevap

veriyor. Yine de dönüyorum.

"Hayır" dedim. Hayır."

"Ve sana bakmak istiyorum." Çenemi kaldırıyorum. "Yani ateş edeceksen, et."

Dönmeye devam ettikçe kalbim daha hızlı atıyor. Beni vurmayacağını biliyorum. Beni öldürmek isteseydi, uyandığında bunu yapardı. Beni ondan mahrum bırakarak bana işkence etmeyi seçmezdi.

Yüzümü tamamen ona döndüğüm anda silahını yanına indirdi.

Ona yakından bakabildiğim için yıldırım çarpmış gibi olduğum yerde kalakaldım. Her *şeyiyle*.

Üzerinde rahat bir eşofman altı ve siyah bir tişört olmasına rağmen, ikisi de fiziğinin erkeksi mükemmelliğini gizleyemiyor. Sakatlığı nedeniyle biraz kilo vermiş olsa da vücudu karizmatik yapısını koruyor.

Kafatası, gül ve insan kalbi şeklindeki dövmeler ön kollarının ve pazularının görünen kısımları boyunca kıvrılıyor, ancak artık tekinsiz bir şekilde siyah görünmüyorlar.

Yüzüne yeniden renk gelmiş ve dudakları artık solgun ve çatlak değil. Genellikle şekilli olan saçları şu anda alnının ve kaşlarının üzerine düşüyor. Ayrıca kesik çene hattını tamamlayan daha kalın bir kirli sakal bırakmış.

Ama başka bir şey beni nefes nefese bırakıyor.

Onun gözleri.

Onlar... farklı.

Onları en son Rusya'da hastanede uyandığında gördüğüm zamanki kadar cansız olmasalar da, bana sabitlendiklerinde midemin düşmesine neden olan o yoğun gözler de değiller.

Şu anda midem bulanıyor ama bunun nedeni korku ve endişe düğümlerinin oluşması. Çünkü bu gözler? Soğuk ve kayıtsız. Neredeyse... bir yabancınınki gibi.

Ve bu kurşun yarasından daha çok acıtıyor. Şimdi fark ediyorum ki, ben onu deli gibi özlerken ve onun için endişelenmekten aklımı kaçırırken, o muhtemelen beni düşünmemiştir bile.

"Ne istiyorsun lan?" diye soruyor yine o ölümcül sesiyle. Ona çenemi gösteriyorum. "Seni görmek istedim."

"Beni gördün. Git buradan." Banyoya doğru yürümeye başladı ama ben kollarımı iki yana açarak önüne atladım.

"Hepsi bu kadar mı?"

Yüzündeki ifade, az da olsa bir kızgınlık dışında aynı kalıyor. "Başka bir şey olmalı mı? Sizin onurunuza bir tören belki?"

"Kirill... lütfen."

"Patron ya da Efendim. Beni ilk adımla çağırmaya hiç hakkınız yok."

Omurgam dikleşiyor ve boğazımdaki yumruyu yutmakta zorlanıyorum. "Rusya'da olanlarla ilgili pek çok sorunuz olduğunu biliyorum ve hepsine cevap veremesem de elimden geldiğince cevap vereceğime söz veriyorum. Sana söz veriyorum, asla-"

"Size soracak sorum yok. Cevaplarımı iki mermi şeklinde aldım."

Sakince söylediği sözler, o tepede vurulduğunda yaşadığım klostrofobik hissi tetikliyor. Göğsüm daralıyor ve sanki bir sarmaldan aşağı düşüyormuşum da frene basamıyormuşum gibi hissediyorum. İşte o zaman kafamı salladığımı fark ediyorum. "Bu değil... Yemin ederim bilmiyordum. Bilseydim oraya gitmezdim. Benim yüzümden vurulduğun için üzgünüm. Bana inanman için ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok ama her şeyi yapmaya hazırım."

Gözleri korkutucu bir maviye dönüşüyor; daha önce hiç görmediğim bir renk. Bir an için elindeki silahla beni vuracağını düşünüyorum.

Belki de beni hayatta tutmanın bir anlamı olmadığını ve işimi bitirmesinin daha iyi olacağını anladı.

Ama bunu yapmak yerine, aldatıcı bir sakinlikle konuşuyor. "Yanınızdaki adamın adı neydi? Paralı askerlerle ilgilenmiyorum. Beni vuran adamın kimliğini öğrenmek istiyorum."

Dudaklarım aralandı ve gözümü kırpmadan öylece durdum. Herkesin yüzü kapalıyken adamların paralı asker olduğunu nasıl anladı? Ama yine de, Albert Amca ona sadece onu öldürmek amacıyla ateş eden tek kişiydi. Yani ona karşı kan davası olanın o olduğunu biliyor olmalı.

Bazen Kirill'in sezgileri beni gerçekten çok korkutuyor. Sık sık ne kadarını bilip ne kadarını bilmediğini merak ediyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve bağımlılık yapan sedir kokusuyla boşluğumu dolduruyor. Hastaneden aldığı ölüm kokusundan sonra bu hoş bir değişiklik. "Her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin."

"Yapamayacağım tek şey onun kimliğini açıklamak," diye fısıldıyorum.

Albert Amca hâlâ benim ailem ve Kirill'i ondan korumuş olsam da tam tersini de yapmalıyım çünkü Kirill'in onu bulursa öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Bir an orada duruyorum, sonra Kirill parmaklarını boğazıma doluyor ve beni duvara çarpıyor. Üzerimde yükselirken ciğerlerimdeki hava boşalıyor, nefesi sertleşiyor ve gözleri alev alev yanıyor. "Bu ikiniz arasında ayrıntılı bir plan falan mı? Seni beni gözetlemen için görevlendirdi ve sonra doğru zaman geldiğinde beni inine çekmeni mi istedi?"

Kahretsin, kahretsin.

Bunu nereden biliyor? Aile bağlarımı çoktan anladı mı?

Albert Amca başlangıçta New York'a gelmeme karşı olsa da, Kirill'le yakınlaştığımı söyledikten sonra beni bir casus olarak kullanmaya başladı.

"Demek doğruymuş," diyor korkutucu derecede alçak bir sesle. "Sana bir şey sorayım, Aleksandra."

Tam ismimden nefret ediyorum. Daha önce hiç etmezdim, ama şimdi Kirill sadece bana kızdığında kullandığı için, kalbimin derinliklerinden nefret ediyorum.

Göğsü neredeyse benimkine değene kadar alanıma doğru ilerliyor. "Baştan çıkarma planın bir parçası mıydı, yoksa sadece ben *uygun* olduğum için mi oldu?"

"Hayır, hayır... bu değil-"

Parmaklarını sıkıp hava kaynağımı etkili bir şekilde kestiğinde kelimelerim kesiliyor.

"Şşşt." Sesi bir kırbaç gibi kulağıma yaklaşıyor. "Kapa şu lanet çeneni. Seni şu anda öldürebilirim ve öldürmeliyim."

Oh, Tanrım.

Böyle mi öleceğim? Bir zamanlar yumuşayacağını hayal ettiğim bu zalim gözlere bakarak mı?

"Seni canlı canlı boğmalı ve gözlerinin kararmasını izlemeliyim, tıpkı beni vururken orada durup *izlediğin* gibi." Kavrayışını sıkılaştırırken parmakları tenime batıyor. "Ama yapmayacağım. Neden biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, gözlerim neredeyse dışarı fırlayacak.

"Çünkü sonunda beni o orospu çocuğuna götüreceksin. Sözümü unutma, yapacağım son şey olsa bile onu gözlerinin önünde öldüreceğim." Beni bir hamleyle serbest bırakıyor ve ben yere dizlerimin üzerine çöküyorum, öksürüyorum ve boğuk nefeslerime sıçrıyor.

Ona baktığımda, sanki öfkeli bir canavara bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Onu hep öyle biri olarak düşünmüştüm ama ilk kez ondan ve hedefine ulaşmak için yapabileceklerinden gerçekten korktum.

"Fırsatın varken ölmeme izin vermeliydin." Eğildi ve sert parmaklarının arasında çenemi sıktı. "Hayatını cehenneme çevirdiğimde benimle oynadığına pişman edeceğim seni."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

I Sakin kalabilme yeteneğimle her zaman gurur duymuşumdur. Bu yönümün gelişmesi biraz zaman aldı, ancak ergenlik dönemimden çıkar çıkmaz kimse aklıma giremedi.

Ne annem, ne babam, ne

kardeşlerim. Hiç kimse.

Her zaman kendi kendime yettim ve tamamen kendime güvendim. Sonuç olarak kimsenin beni kışkırtması imkansız.

Bu çelik gibi irade şu anda sınırlarına kadar test ediliyor. Ya da daha çok, şu lanet Rusya olayından beri.

Her gece, yalnız kaldığımda, göğsümdeki iki çirkin dikişli deliğe bakıyorum ve o tepedeki sahneyi yeniden canlandırıyorum. Ateş açan adamın ve onun hemen yanında duran Aleksandra'nın görüntüleri beni rahatsız ediyor.

O anda yaşadığım karmaşık duygular silinmeyi reddediyor. Olayın üzerinden üç buçuk hafta geçti. Odama gizlice girip özür dilemesinin ve onu affetmem için her şeyi yapacağına söz vermesinin üzerinden bir buçuk hafta geçti.

Beni öldürmeye çalışan lanet sevgilisinin kimliğini ifşa etmekten başka her *şey*.

Ve ona yardım etti.

Elimi masaya vurarak iskambil kâğıtlarının her yöne uçuşmasını sağlıyorum.

Karşımda oturmuş kulüp ve kartel hakkındaki gelişmeleri aktaran Viktor ve Yuri ani hareket patlamam karşısında donup kalıyorlar. Kesinlikle alışık olmadıkları bir şey.

"Kartellerle ilgiliyse," diye başlar Viktor. "Merak etme patron. Yuri ve ben, sen onlarla şahsen görüşebilecek duruma gelene kadar onları oyalayacağız."

"Buna gerek bile yok," diyor Yuri. "Juan Meksika'dan buraya kadar gelmiyor. Astlarını gönderiyor. Viktor ve benim sizin adınıza bu sevkiyatlarla ilgilenmemiz ne saygısızlık ne de tuhaf. Kulübe gelince, Maksim ve rahmetli babanın kıdemli muhafızları her şeyi kontrol altında tutarak iyi iş çıkarıyorlar."

Dalgınca başımı sallıyorum, sırf bu mantıksız ruh halinin gerçekten de durumla ilgili olduğunu düşünsünler diye.

Günlük raporlarını tamamladıktan sonra Yuri ayrılır, ancak Viktor geride kalır ve kapıyı kilitler.

Masanın önünde duruyor, bacaklarını omuz genişliğinde açmış ve ellerini kavuşturmuş. "Rusya'daki saldırı hakkında bazı bilgiler topladım."

Kartlarımı toplarken duraksıyorum, sonra devam ediyorum. "Ve?"

"Konumun koordinatlarını saptamak için Lipovsky'nin üzerinde bulunan takip cihazlarını kullandım. O bölgedeki deponun yanı sıra çevredeki manzara ve benim konumum, son Özel Kuvvetler görevimizi yaptığımız depoyla neredeyse aynı."

Yani içgüdülerim haklıydı. O yer, adamlarımı kaybettiğim lanetli görevle bağlantılıydı. Tüm bu planın arkasında Roman'ın olduğundan çok emindim ama belki daha fazlası vardır.

Kartların en alt sırasını düzgünce diziyorum. "Buranın sahibinin kim olduğunu buldun mu?"

"Son görevimize göre, bunlar isyancılar ve yasadışı silah tüccarları ve bu bir dereceye kadar doğru olsa da, bu özel görevle ilgili gizli bilgiler olabileceğine inanıyorum." Duraksıyor. "Belsky Örgütü'nün planını biliyorsun, değil mi?"

"Hükümete karşı çatışan ve sadece yok edilmeleri için silah depolayan örgüt mü?"

"Bu kamuoyunun ve ordunun bildiği bir şey, ancak ne anlatıldığı kadar basit ne de anlatıldığı kadar haklı."

Azalan sabrımın değişken doğasına rağmen evimi inşa etmeye devam ediyorum. "Belsky Örgütü'nün bu iki depoyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Aileye aittiler."

Bakışlarım küçük üçgenlerin arasından Viktor'unkilerle buluşuyor. "Ordu onları yok etmemiş miydi?"

"Hepsi değil. Depolarının tamamının yerini tespit etmek imkansız, zira onları KGB'nin bile yaklaşmadığı yerlerde saklıyorlar. Ayrıca bu bölgelerde anonimliklerini korumalarına yardımcı olacak müttefikleri de olabilir."

"Sanki hâlâ hayattalarmış gibi konuşuyorsun."

"Birkaç üyenin öyle olduğundan şüpheleniyorum, evet. Aksi takdirde o depolar işlevsel kalamazdı."

"Başka bir grup onları ele geçirmiş olabilir."

"Olabilir ama bu pek olası değil. Bu örgüt bir tarikat gibi işliyor ve yakın çevreleri dışında kimse stratejik silah kasalarından haberdar değil."

"Yani son Spetsnaz görevinin başarısız olmasının ve benim vurulmamın arkasında Belsky Örgütü üyelerinin olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu bir olasılık, evet. Merhum Bay Morozov'un da bu işte parmağı olmadığını söylemiyorum ama tüm oklar onların yönünü gösteriyor."

"Bana şunu sor Viktor." Ellerimi çenemde bir çan kulesi oluşturacak şekilde kavuşturuyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum. "Onlarla hiç uğraşmamışken neden beni hedef alsınlar ki?"

"Paralı askerlik görevi ya da bilmediğimiz bir sebep olabilir. Muhafızları, örgütün meşhur temizliğinden sonra kesinlikle sadece parayla ilgilenen haydut suikastçılara dönüştü."

Gözlüklerimi orta parmağımla düzeltiyorum. Kesinlikle bir Lipovsky olmayan Aleksandra bu resmin neresinde?

Kalan Belsky'lerin lideriyle bir ilişkisi var mı?

Belki kendisi de bir Belsky'dir. Casusluk yapması ve şüpheli davranması mantıklı. Bir de kadın olmak tehlikeli olduğu için cinsiyetini sakladığı gerçeği var.

Durum ne olursa olsun, beni açıkça bir düşman olarak görüyor. Roman'ın Belsky Örgütü'yle ilişkisi olduğu bir sır değil, bu onun birçok aptalca kararından biriydi. Bu neredeyse Pakhan'la başını belaya sokacaktı, o da icabına bakacağını söyledi.

Eğer 'icabına bakmak' derken örgütün yok edilmesini kastediyorsa, o zaman varisinin, yani benim peşime düşmelerine şaşırmadım.

Ayrıca Konstantin'i kaçıran, işkence eden ve daha sonra bir spor çantası içinde mesaj olarak geri gönderen kişilerin

aynı fraksiyona.

Aleksandra bilgi almak için bana yaklaşıyor muydu?

Hayır, açıkça o aşamayı geçti ve sevgilisinin beni vurmasını izlediği infaz kısmına geçti.

O günden kalan kırmızı sis görüşümü bulanıklaştırıyor ve enerjiyi dağıtmak için gözlerimi kısa süreliğine kapatmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda şahin gibi odaklanıyorum. "Belsky Örgütü hakkında bulabileceğin tüm bilgilere ihtiyacım var. Her dosya, her üye ve sözde yok edilmelerinden önce ve sonra yaptıkları her hareket."

Viktor bir an için afallamış gibi görünür ama sonra toparlanır. "Bu imkânsız patron. Hükümet ve istihbarat teşkilatı bile onlar hakkında fazla bir şey bulamadı, bu yüzden etkilerini ortadan kaldırmak ve kurtulmak için dışarıdan yardım istediler."

"Daha derine inin. KGB'deki, Spetsnaz'daki ve ordudaki arkadaşlarını ara. Bana bilgi vermek için ne yapman gerektiği umurumda değil."

"Deneyebilirim, ama korkarım bu sefer herhangi bir sonuç için söz veremem."

"Sadece olmasını sağla, Viktor. Peşimde kimin olduğunu bilmezsek, onu nasıl durdurabiliriz?"

"Anladım."

"Başka kimseyi karıştırma."

"Yuri'yi bile mi?"

"Bir dereceye kadar. Tüm bilgileri ona ifşa etmeyin. Hâlâ son askeri görevin kurgusunu araştırıyormuşsunuz gibi görünmesini sağlayın."

Başını sallıyor ve bir şeye ihtiyacım olmadığından emin olduktan sonra odadan çıkıyor.

Zihnim farklı olasılıklarla dolup taşıyor. Belsky Örgütü yok edildiğinde orduda değildim ama görünüşe göre bir şekilde işin içindeyim. Aksi takdirde hedef alınmazdım.

Roman'la olan genetik ilişkim yüzünden olmalı. O yaşlı adam her zaman iyi bir şey yapmazdı. Daha iyi olduğumdan değil, ama en azından hangi savaşları seçeceğimi ve hangilerinden uzak duracağımı biliyorum.

Yine de kesin olan bir şey var. Aleksandra ve sevgilisinin bu planla bir ilgisi var.

Bu düşünce ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

Sevgilim.

Bana ihanet ettiği için onu öldürmeliyim ama bu çok hafif bir ceza olur. Her gün uyanmak ve her gece uykuya dalmak zorunda.

Hastanede uyandığımdan beri hayatta kalmaya çalıştığım acı hapın tadına bakıyorum.

Parmağımın bir başka hareketiyle, yarı inşa edilmiş iskambil kağıdından evi yıkıp ayağa kalkıyorum.

Fiziksel gücüm yavaş yavaş geri geliyor, ancak yine de dikkatli olmam gerekiyor, aksi takdirde daha uzun bir iyileşme dönemi geçireceğim ve bu ihtiyacım olan bir şey değil.

Ofisten çıkıyorum ve merdivenlerden iniyorum.

"Kirill!" Karina girişin yarısında bana yetişiyor ve kolunu benimkiyle birleştiriyor.

Hareket etmeye başladığımdan beri bahçede yaptığım günlük yürüyüşlerimde bana katılıyor.

Şimdi bunları yapıyorum çünkü odasından gerçekten isteyerek çıkıyor, genellikle bir defileye gidiyormuş gibi prenses elbisesi ve botları giyiyor.

Bazı adamlarımın ona bakma şeklinden hoşlanmıyorum, bu yüzden Viktor'a onu bir daha süzerlerse gözlerini oymakla tehdit ettirdim.

Ne oldu? Kız kardeşim daha çok genç.

Lipovsky ile aynı yaşta ve neredeyse bir yıldır onu düzenli olarak beceriyorsun.

Çenemde bir kas çalışırken o uğursuz sesi susturuyorum.

"Bugün daha iyi misin?" Karina, gençliğini hatırlatan süper neşeli bir sesle soruyor. Omuzlarıma bindiği ya da benim ve Konstantin'in pantolonlarına asıldığı zamanları anımsatıyor.

Eskiden ondan kendisini taşımasını da isterdi ama şımarık bir velet olduğu için Yulia tarafından azarlandıktan sonra bunu bir daha asla yapmadı.

"Ben iyiyim."

"Çok daha iyi görünüyorsun." Yanağımdaki kirli sakalı okşuyor ve sırıtıyor. "Bu görünüşü sevdim."

"Bende kalsın mı?"

"Evet! Sana bu görünümünle uyumlu en iyi takım elbiseyi alacağım, böylece dışarı çıktığında insanlar senin bir model olduğunu düşünecek, çünkü kesinlikle öylesin-" Yulia, 'biricik' oğlu tarafından takip edilerek malikaneden içeri girdiğinde esprisi kayboluyor.

Karina usulca arkama siniyor, eli pazumu sıkıca kavrıyor. Bu kadın sadece bir anne olarak başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda kendi kızını da

Bilinmeyen nedenlerden dolayı ondan korkuyor ve çekiniyordu.

Başını kibirli bir hükümdar gibi yukarı kaldırıyor ve yanımızdan geçerken bizimle konuşmuyor. Sanki biz yokmuşuz gibi.

"Seni başucumda görmek güzeldi *anne,*" diyorum sırf inat olsun diye.

Dönüyor ve gözlerini kısıyor. "Oh, başucundaydım,
ama sadece sonunda öldüğünden emin olmak için. Bunun için bir cenaze elbisesi bile hazırladım. Ne yazık ki, şeytan gibi hayatta kaldın."

"Aww, benim için endişelendin mi? Çok duygulandım."

"Senin için *endişeleniyor muyum*?" Gülüyor, sesi o kadar zehirli ki Konstantin bile irkiliyor. "Sen benim için hiçbir şeysin, Kirill. *Hiçbir şey.*"

"Aynı şeyleri hissettiğimize sevindim." Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve Karina beni daha sıkı kavrıyor. "Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmediğimizden, bankanızda müttefiklerim olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum, sevgili anneciğim. Kendi erkek ve kız kardeşlerin iş konularında beni tercih ediyor. Ne de olsa ben de onların ailesinin bir parçasıyım, sen kendini ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsan da."

"Sen-" Muhtemelen bana tokat atmak için elini kaldırıyor. Karina gözlerini kapatmaya zorluyor ama vuruş gelmiyor.

Konstantin elini tutuyor ve kolunu onunkiyle birleştirerek onu merdivenlere doğru götürüyor. "Onun gibilerle nefesini boşa harcama anne. Teyzelerim ve amcalarımla konuşacağım..."

Belirsiz teselliler ve Yulia gibi birinin duymak isteyeceği her şeyi sunmaya devam ediyor. Merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce, bana doğru kurnazca bir bakış atıyor.

Kısa sürüyor, neredeyse fark edilmiyor ama beni ve Karina'yı her zaman annesinin zehirli kayırmacılığından korumaya çalışan küçük kardeşimin o yumuşak kenarı var.

Konstantin'in o tarafının çoktan ölmüş olması gerekiyordu.

-

"Bunu gördün mü? Gördünüz mü?" Karina bulaşıcı bir sesle soruyor
Heyecan. "Kosta onu bizim için durdurdu!"

"O kadar emin olma. Bizim için bir şey yapamayacak kadar kendi kıçının derdinde."

Omzuma vurdu. "Böyle konuşma. Vurulduğunda senin için çok endişelendi ve her gün ziyaretine geldi. Sen uyanana kadar her gün, çünkü onu görürsen bir pislik olacağını biliyordu."

"Muhtemelen Yulia için casusluk yapıyordu."

"Kes şunu, Kirill. Kes şunu. Sürekli insanlardan şüphelenirsen nasıl mutlu olabilirsin ki?"

Mutlu olmak da ne demek?

Belki de mutluluk zirveye ulaşmaktır. İnsanların o kadar üstünde olmak ki, bana yaklaşmaya kalktıklarında düşüp paramparça oluyorlar.

Evden çıkarken Karina'ya cevap vermiyorum. Bana okuduğu bir kitaptan bahsetmek üzereydi - ki genellikle bu kadar coşkuyla bahsettiği şey budur - ama küçük bir kargaşayla karşılaştığımızda kendini durdurdu.

Lipovsky'den başkasına bakmadığım için çenem sıkışıyor ve yaram yanıyor. Koyu gri bir takım elbise ve mavi düğmeli bir bluz giymiş, ana girişin yanında duruyor. Saçları arkaya taranmış ve yüz ifadesi ciddi, soğuk ve en önemlisi kararlı.

Bir hafta önce benimle konuşmak istediğinde yaptığım gibi onu boğazından yakalamak istiyorum.

Ama bu sefer, eğer onu boğarsam, kazara onu öldürmeyeceğimi garanti edemem. Sevgilisini ve onun ihanetini düşünmek bile beni azgın bir volkana dönüştürüyor.

Yüzüme yansımasına izin vermiyorum ama ateş içimi parçalıyor.

"Burada olamazsın, Sasha." Yuri'nin ona nazik bir sesle fısıldadığını duyuyorum. "Patron öğrenirse-"

"Seni öldüreceğim," diye bitiriyorum.

Yuri ve Lipovsky doğrulur. İfadesi yumuşuyor ama sadece bir an için ve sonra öne doğru adım atarken yüzünü kapatıyor. "Önceki pozisyonumu geri istiyorum."

Gözlerim onun yüzüne kilitleniyor. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ben bir silah bekçisi değilim. Ben bir keskin nişancı ve korumayım. Görevimi geri istiyorum."

"Benden bir şey talep etmeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun, Lipovsky?"

Omurgası sarsılıyor ve yutkunmadan önce dudakları aralanıyor. "Ben... gerçek işimi bulana kadar buradan ayrılmayacağım."

Yuri bana "Onu geri götüreceğim," diyor ve onu sürüklemeye başlıyor.

"Hayır. Bırak onu." Kahverenginin istilasına uğramış, kararmış gözleriyle buluşuyorum. "Kimsenin onu beslemesine izin yok. Açlıktan ölmek üzere olduğunda, kendi başına gidecektir."

"Yapacağım. Yapmayacağım." Çenesini kaldırıp bana dik dik bakma cüretini bile gösterdi.

Ahlaksız düşüncelerimi eyleme dökmeden önce uzaklaşmam gerekiyor. Hepsi onun altımda, sevgilisi beni vurduğunda neden orada durduğunu itiraf etmesiyle başlıyor ve bitiyor, sonra görünüşe göre beni hastaneye götürdü.

Bunu bana Viktor söyledi ve eğer doğru olmasaydı Lipovsky'ye herhangi bir kredi teklif edecek bir tip değil.

Karina ve ben bahçede dolaşırken Lipovsky'nin bakışlarını başımın arkasında hissedebiliyorum.

Kulak misafiri olmadığımızda kız kardeşim ağzından kaçırdı: "Neden ona işini geri vermiyorsunuz? O ne yaptı ki? O ve Viktor seni kurtarmadı mı? Anlamıyorum."

"Bırak gitsin, Kara."

"Ama... Oh! Eğer onu istemiyorsan benim korumam olabilir!" "Hayır. Sana yaklaşmasına izin yok."

"Ama neden?" Bana ters ters bakıyor. "Bil diye söylüyorum, Kosta Sasha'dan korumalarının başı olmasını istedi."

Dikkatimi kız kardeşime kaydırdım. "Öyle mi yaptı?" "*Öyle* yaptı! Ama Sasha onun sadece senin koruman olduğunu söyledi." *Beni ölüme yaklaştıran bir muhafız.*

Ama bunun bir önemi yok, çünkü gerçek şu ki, onun hayatı artık tamamen benim.

OceanofPDF.com

8

OceanofPDF.com

SASHA

Doğru şeyi mi yapıyorum?

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ancak bildiğim bir şey var ki, Kirill bu çılgınlığı durdurmadıkça ve en azından duymadıkça buradan taşınmayı reddediyorum.

Beni dışarı çıkar.

Ve benimle değil, gerçekten benimle konuş.

Ona ihanet ettiğimi düşündüğü için bunu istemenin imkânsız olduğunu biliyorum ama evin diğer ucuna süresiz olarak sürgün de edilmeyeceğim.

Belki de asla tatmin olmayacak ve o sıkıcı silah kasasında yaşlanıp saçlarım ağaracak.

Buna şimdi bir son vermek daha iyi. Kazansam da kaybetsem de, en azından düzgün bir kapanış yapacağım.

Bana ya görev yerime dönmemi ya da burada kalıp açlıktan ölmemi söylemesinin üzerinden üç gün geçti. Aptalca ikincisini seçtim çünkü daha önce de belirttiğim gibi, sürgüne geri dönmeye zorlanmayacağım.

Bu görevin başında beni saran kararlılığa rağmen, vücudumun kötüleşen durumuna ayak uydurmakta zorlanıyorum. Sırtımı köşkün girişindeki sütuna dayamış oturuyorum, giren çıkan herkesin beni görebileceği bir yerde.

Beni dinlemeyen bir patrondan bir şans dilenirken zavallı görünüyor olmalıyım.

Kirill'le karşılaşma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Ama onu muhtemelen bir daha göremeyeceğimi bilmektense bu gerçeküstü rahatsızlığı yaşamayı tercih ederim.

Zaman geçtikçe beni hayatından tamamen silecek ve hiç var olmamışım gibi yaşamaya devam edecek.

Bu olasılığı düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Onun beni asla benim onu takdir ettiğim kadar takdir etmeyeceği ya da saygı duymayacağı gibi mantıksız bir korkum var.

Her şeyin büyük şemasında, ben onun her zaman terk etmesi gereken yolundaki uygun bir duraktan başka bir şey değilim.

Ve bu beni çok korkutuyor.

Kirill'in emri üzerine, bana protein barları vermeye çalışan Maksim ve Yuri dışında kimse bana yemek teklif etmedi. Karina da bana bir ziyafet getirdi ve 'aptal' kardeşini görmezden gelmemi söyledi.

Başımı salladım ve bir şey yemeyi reddettim. Eğer davam için aç kalmam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Sırf yapabiliyorum diye sistemi kesinlikle aldatmayacağım.

Viktor iki gün önce ve dün gece yanıma büyük bir şişe su atana kadar hiçbir şey içmemiştim. "Biz hâlâ Rusya'da olanları araştırırken ölmeyi aklından bile geçirme."

Ben de bunu reddetmek istedim ama gerçekten ölmeden yapabileceğim çok şey var.

Ben de suyu içtim ve şişeyi yanımda tuttum. Kirill buna itiraz ettiyse de belli etmedi ya da beni araziden atmakla tehdit etmedi.

Her sabah Karina ile yürüyüşe çıkıyor ve bana doğru bakmıyor. Sanki görünmezmişim gibi. Ancak kız kardeşi beni kontrol etmeye geliyor ve buna bir son vermemi ve sakinleşene kadar silah kasasına dönmemi istiyor, ardından da görevimi geri vermesi için onu ikna etmeye çalışıyor. Sadece cevap vermemekle kalmıyor, aynı zamanda varlığımı da görmezden gelmeye devam ediyor.

Onun soğuk davranışlarından ne kadar etkilenmemeye çalışsam da, beni bu kadar kolay silebileceğini bilmek itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Bir gölge üzerimde geziniyor ve kafamı kaldırdığımda Anna'nın elinde bir tepsi yemekle orada durduğunu görüyorum. Tepsiyi bana doğru iterken yüzünde bana karşı her zamanki sert ifadesi vardı. "Bayılmadan önce yemek yemelisin."

Omurgam dikleşti. "Bunu bana getirmeni patron mu istedi?"

"Hayır. Sadece insanların açlıktan öldüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Oh.

Omuzlarım kamburlaştı.

Anna sadece Kirill'in emirlerine uyduğu için, bana yemek getirmesinin Kirill'in ona söylediği bir şey olması gerektiğini düşündüm.

Göğsümde filizlenen küçük umut, bir saniyeden kısa bir süre içinde küle dönüşüyor.

Başımı sallıyorum. "Yemek yemeyeceğim. Ayrıca, patronun ne emrettiğini duymadın mı? Kimsenin bana yemek vermesine izin yok."

"Dinle, genç adam. Ne dediği umurumda değil. Benim gözetimim altında açlık olmayacak."

Başımı tekrar şiddetle sallıyorum. Eğer Kirill inatçıysa, ben on kat daha kötüyüm.

"Eğer kaşığı alıp yemezsen, Tanrı yardımcım olsun, seni zorlarım," diye tehdit ediyor. "Beni durduramayacak kadar açsın."

"Seninle hâlâ savaşabilirim, Anna." İç çekiyorum, enerjim tükendiği için konuşmakta bile zorlanıyorum. "Cidden, çaban için minnettarım ama önceki görev yerime geri dönemediğim sürece yemek yemeyi ya da hareket etmeyi reddediyorum."

Anna tam bir şey söyleyecek, muhtemelen beni azarlayacak, ama Konstantin evden çıkınca kendini durduruyor. Bize yaklaşıyor ve Anna tepsiyi yanıma koyuyor, başını sallıyor ve gidiyor.

Kirill'in kardeşi bana ağabeyinden çok daha sıcak gözlerle bakıyor, muhtemelen o kadar buz gibi olmadıkları için. Ayrıca, kaçırılıp işkence gördüğünden beri onu yeni gözlerle görmeye başladım.

Aslında Kirill'den daha klasik bir yakışıklılığı var. Keskin çene çizgisi ve elmacık kemikleri, kum sarısı saçları ve daha temiz bir havası var. Kirill'in hain bir tarafı varken, Konstantin'de koruyucu bir his var. Bu çok garip çünkü onunla ilk tanıştığımda onun sadece gücü önemseyen kötü bir kardeş klişesi olduğunu düşünmüştüm. Kirill etraftayken tamamen farklı bir kişiliğe sahip olduğunu ancak son birkaç ayda öğrendim - düşmanca, aptalca ve itici. Sanki bunu bilerek yapıyormuş gibi.

"Bütün bunlar aptallığın da ötesinde," diyor bana kesin bir ifadeyle. "Sen bunu yapıyorsun diye fikrini değiştireceğini sanıyorsan Kirill'i tanımıyorsun demektir."

"Hayatımın geri kalanında silah kasasına gömülmeyi reddediyorum, bu yüzden o yerden kaçabilmek için yapmam gereken buysa, umurumda değil."

Çömeliyor ve bakışlarımı karşılamak için başını eğiyor. "Her zaman benim kıdemli muhafızım olabilirsin. Bu Kirill'i bu nafile plandan daha çok kızdırır."

Bunu bana son sorduğunda da düşünmüştüm ve haklıydı. Aylar önce Konstantin'e yardım ettiğimde Kirill'in ne kadar kızdığını düşünürsek, bu taktik dikkatini çekebilir ama geri de tepebilir. Ayrıca, ona sadık olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum ve düşman olarak gördüğü kardeşine gidersem bunu yapamam.

"Bunu yapamam. Ben Kirill'in muhafızıyım."

"Seni sikine takmayan birine çok sadıksın." Konstantin tam boyuna yükselir. "Benden duymuş olma, Sasha. O adam sadece kendini önemsiyor. Başka kimsenin önemi yok."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. Enerjimi korumam gereken bir aşamaya geldim.

"Teklifim hâlâ geçerli," diyor ve onu bekleyen arabaya biniyor. Yulia'nın da ona katılacağını ve muhtemelen bana bir baş belasıymışım gibi ters ters bakacağını tahmin ediyorum.

Birkaç dakika bekledim ama araba onsuz gitti.

Konstantin'in annesi yanında olmadan herhangi bir toplantıya gitmesi nadirdir. Bu işte başka bir iş olabilir mi? Yine Kirill'e karşı işbirliği mi yapıyorlar?

Gerçi hiç durmadılar ama Yulia'nın ailesindeki teyzeleri ve amcaları Konstantin yerine Kirill ile iş yapmayı tercih edince ona gerçekten zarar veremediler. Yulia dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor ama kaybettiğini söylemek yanlış olmaz.

Beni dolaylı olarak aç bırakırken Kirill'in iyiliğini düşünmem garip olabilir ama ona sadık olmak konusunda gerçekten ciddiydim.

Çünkü onun yanında olabilmemin tek yolu bu. Eğer burada olmazsam... nereye giderim?

Aileme geri dönemem. Dönmek de istemiyorum. Kirill ona ihanet ettiğimi düşünürken ve onu bir daha gördüğümde beni öldürtmeye çalışabilecekken olmaz.

Ayrıca, ailemin katledilmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamam gerekiyor. O öyle biri değil.

O uyanmadan önce, güvenlik geçici olarak durdurulduktan sonra ofisi gözetleme fırsatı buldum. Kasayı bile kontrol etmeyi başardım ama Roman'ın ailem hakkında bırakmış olabileceği hiçbir dosya yoktu.

Bulduğum tek şey birkaç sözleşme, değerli eşyalar ve bazı karanlık anlaşmalarla ilgili evraklardı ve bunları ilgili kişilere karşı kanıt olarak saklıyordu.

-çoğunlukla politikacılar ve ünlüler.

Yemek, çorba, balık ve bir çeşit salata kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve midem şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesle hırlıyor. Anna'nın bana getirdiği tabağı elime alıyorum ve onu yaklaştırmak yerine itmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Başımın üstüne bir damlacık düşüyor, ardından bir başkası geliyor ve birkaç saniye içinde yağmur yağarken sırılsıklam oluyorum.

Normalde sığınmaya çalışırdım ama bu saklanmak ve bu konuda ne kadar dirençli olduğumu kanıtlamamak anlamına gelirdi.

Yağmuru hissetmeyeli uzun zaman oldu. *Çok*...uzun.

Sallantılı ayaklarımın üzerinde duruyorum ve bir baş dönmesi dalgası beni neredeyse yere seriyor.

Dünya bulanıklaşmaya başlıyor ama ben yine de ayaklarımı omuz genişliğinde açıp ellerimi iki yanıma koyarak duruyorum ve kızgın yağmura bakıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve anın içinde kayboluyorum, kıyafetlerimin tenime yapışmasını ya da zar zor dik durabilmemi umursamıyorum. Son birkaç yıldır koşarak, görev için yaşayarak ve kendim üzerinde çalışarak o kadar çok zaman geçirdim ki, bu küçük anları hissetmeyi ve basit anların tadını çıkarmayı kaçırdım.

Doğru düzgün hissedebildiğim son şey, her şey mahvolmadan önce Kirill'in arabasındaki o öpücüktü.

O ana geri dönmek için uzun zaman harcadım ama acı gerçek şu ki, her şey bittikten sonra geri dönüş yok. Elimde kalan tek şey sonrası, onun sessiz muamelesi ve ne yaparsam yapayım onu çoktan kaybetmiş olduğuma dair korkutucu his.

Bacaklarım beni bırakıyor ve tökezleyip düşüyorum. Çarpmaya hazırım ama yere çarpmak yerine daha sıcak ve güvenli bir şeyin üzerine düşüyorum. Gözlerimdeki yarıklardan Kirill'in erkeksi yüzünü bir anlığına yakaladığımı düşünüyorum. Bana dik dik bakıyor olsa da dudaklarımı kaldıran gülümsemeye engel olamıyorum.

Benim için geldi.

Karanlık beni altına almadan önce aklıma gelen son düşünce bu.

DAMLA.

Damla.

Damla.

Başımın yanındaki sürekli ses nedeniyle gözlerimi yavaşça açıyorum. Bir an için bir kâbusun içinde olduğumu düşünüyorum ama sonra çok tanıdık bir oda gözümün önüne geliyor.

Kısa bir süre önce atıldığım oda.

Yataktan kalkmak için sendeliyorum ama bir tüp bileğimi çekince duraklıyorum. Damlamanın nedeni elimin arkasına sıkışmış bir serum. İncelemeye başlıyorum ama derin ve otoriter bir ses beni durduruyor.

"Bitene kadar hareket etmeyin."

Yavaşça, sanki korkmuşum gibi, gözlerimi Kirill'in olduğu yere kaldırıyorum.

Daha önce, beni yağmurda yakaladığında, rüya gördüğümü sanmıştım. Kirill güvenilmez olduğunu düşündüğü biri için o kadar ileri gitmezdi. Ama sonuçta haklıydım. Oradaydı ve bana yardım etmeyi seçti.

Yatağın karşısındaki kanepede oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, bir eliyle kanepenin arkalığını tutuyor, diğer eliyle de tabletini tutuyor. Gözlerinin yoğun rengi gözlükler tarafından karartılmamış. Hatta şimdi daha tekinsiz görünüyorlar.

"Ben... uh... teşekkür ederim," diye aptal gibi kekeliyorum.

Tableti yana yatırıyor, böylece tüm dikkati benim üzerimde oluyor. "Ne için?"

"Beni daha önce
kurtardın." "Ben seni
kurtarmadım."

"Ama sen benim düşmemi engelledin."

"Sadece kapımın eşiğinde kafanı kırmayasın diye."

Ouch.

Tamam.

Dişlerim alt dudağıma batıyor ve kesinlikle lehime olmayacak bir şeyi ağzımdan kaçırmamı engelliyor. Muhtemelen kasıtlı olarak kaba davranıyor ve eğer kışkırtmalarına boyun eğersem, bu onun aklıma girmesine izin vermekten farksız olur.

"O zaman beni neden odana getirdin?"

"İçine besin almalıydın."

"Doktora bunu klinikte ya da ek binada da yaptırabilirdiniz. Neden senin odan Kirill?"

"Çünkü daha yakın. Ve o Boss, Kirill değil."

Düzgün nefes almaya çalışırken ellerim kucağımda yumruk oluyor. Her nefes alışım onun kokusuyla doluyor -sedir ağacı, odun ve bu yataktaki tutkulu hayvani anılar.

Bu yanlış bir düşünce. Yanlış düşünce-

"Şimdi ne oynuyorsun?" Sorusu beni şimdiki zamana geri sürüklüyor.

"Hiçbir şeyle oynamıyorum. Bana eski görevimi geri verene kadar durmayacağımı söyledim."

"Beni hayatınla mı tehdit ediyorsun, Lipovsky? Senin için bu kadar az mı anlam taşıyor?"

"Çok az anlam taşıdığından değil ve bunu yapmak kolay değil, ama senin tarafından bir kenara itilmeyi reddediyorum."

Aniden ayağa kalkıp bana doğru yönelmeden önce aramızda sessiz bir an geçiyor. İçgüdüsel olarak yatak başlığına doğru geri çekiliyorum, sonra sinmiş olduğumu fark ediyorum. Ne oluyor be?

Kirill yatağın yanında durdu ve silah sanılabilecek o soğuk gözleriyle bana baktı. "Fırsatın varken gitmeliydin."

"Ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Ama başka departmanlara dağıtılmak da istemiyorum. Buraya sizin korumanız olmaya geldim ve benim yerim sizin yanınız."

"Tüm bu olanlardan sonra, yerinin benim yanım olduğunu söyleme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Evet, öyle. Bana güvenmediğinizi biliyorum ama sadakatimi kanıtlamaya hazırım. Sadece bana son bir şans verin, Ki... Efendim."

Alt dudağımı ısırıyorum. Ona böyle seslenmekten gerçekten nefret ediyorum. Sanki aramızdaki duvarı tuğla tuğla yeniden inşa ediyorum.

"Güvenimi kaybettin ve bu nedenle seni sadece potansiyel bir düşman olarak göreceğim."

Çenem titriyor ama kaldırıyorum. "Onu geri kazanacağım."

"Sanmam. Öyleyse neden gitmiyorsun? Gerçekten düşmanım ol ki doğru düzgün savaşabilelim."

"Ben sizin düşmanınız değilim ve gitmeyi reddediyorum. Beni hâlâ silah deposuna atmakta ısrar ediyorsanız, yine dışarıda kalıp açlıktan öleceğim. Her seferinde beni taşımak ve sağlığıma kavuşturmak zorunda kalacaksanız vaktinizi boşa harcamak istemem... durun, beni siz mi taşıdınız? Yaranız nasıl-" Ona elimi uzatmaya başladım ama tokatla uzaklaştırdı.

Kalbim sıkışıyor. Yüzüme yumruk atsaydı bu kadar acıtmazdı.

"Endişeliymiş gibi davranmaya çalışma."

Ama mesele de bu. Keşke rol yapıyor olsaydım, ama onun için gerçekten endişeleniyorum, bu yüzden beni taşıdığı tüm sahneyi yeniden düşünüyorum. Benim ölü ağırlığımı taşırken kendini zorluyor muydu? Umarım beni içeri götürüp kuru giysiler giydirecek başka birini bulmuştur... kahretsin. Bandajlarım gitmiş, demek ki kendisi yapmış.

Şimdi, o sırada uyanık olmadığım için kendime kızıyorum.

Ama yine de öyle olsaydım muhtemelen burada uyanmazdım.

Orta parmağıyla gözlüğünü düzeltiyor. "İşini geri mi istiyorsun?"

Çılgınca başımı
salladım.

"Tamamdır."

Ben sırıtıp kafamın içinde kutlama dansı yapamadan Kirill iki sert parmağıyla çenemi kavrıyor. "Ama artık benim güvendiğim kişi değilsin, Lipovsky. Bilgi almak için sakladığım bir yabancıdan başka bir şey değilsin. Bana sadık olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun? Seni zaten düşmanım olarak görüyorken bu mümkün değil."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

"W Bu ne anlama geliyor Kirill?" Pakhan'ın evinden çıkar çıkmaz Damien bize doğru atılıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, omuzlarım dövüşmek için dikleşiyor ya da bir olasılık.

Kirill'in boğazını sıkmayı başaramadan önce, ben çoktan iki adamın arasında durmuştum. Viktor, Yuri ve hatta Damien'ın korumaları, gerçekleşmek üzere olan açık savaşa rağmen bir santim bile kıpırdamıyor.

"Sen, o güzel suratını sikip atmadan siktir git buradan." Damien o kadar yakından konuşuyor ki nefesindeki nikotin kokusunu alabiliyorum.

Damien çoğu gün rahat ve bazen de eğlenceli anlar geçirir ama bugün kesinlikle onlardan biri değil. Omuzları gergin ve gözleri açık yeşil ile öfkeli grinin karışımıyla parlıyor.

Yine de Kirill'e saldırmasına izin veremem. Muhafızların geri kalanı, her iki adamdan gelen emirler nedeniyle bu tür durumlarda müdahale etmemeyi seçebilir, ancak Kirill'e sadakatimi çoktan söz verdim ve bunu sözlerle değil eylemle kanıtlamak niyetindeyim.

Koruma işimi geri alalı üç ay oldu. Daha doğrusu, Kirill'i bana işimi geri teklif etmesi için zorladım. Olmam gereken yerde olduğum sürece her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Er ya da geç bana tekrar güvenmeyi öğrenecekti.

Kesinlikle yanlış düşünmüşüm. Kirill'in her gün görüşürken bile beni tamamen silme yeteneğini çok hafife almışım.

Ve beni üç ay boyunca sildi. Delirdiğimi düşünene kadar bir ay boyunca benimle doğrudan konuşmadı.

Benimle tekrar konuşmaya başlamasının tek nedeni, yanlış giden bir sevkiyat sırasında neredeyse kendimi vurduracak olmamdı. Beni yere itti, tıpkı bir yüzbaşı ve asker olduğumuz zamanlardaki gibi, beni yerimde tutmak için ensemden tuttu ve bana "Yerde kal" dedi.

Sert ve soğuk sözlerdi ama ağlamak istedim. Emrinin duygusuz kenarının altında, benim için sahip olduğu küçük bir özen duyabiliyordum. Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bir şey.

Bir ay boyunca aç kaldıktan sonra, bu tatlı bir ödül gibi geldi.

Ona sarılmamak ya da en azından beni tuttuğu eli tutmamak için tüm irademi kullandığımı söylersem abartmış olmam.

O zamandan beri, bir aracı kullanmak yerine bana doğrudan emirler verdi, genellikle Viktor, ki adil olmak gerekirse, bir elçi olmaktan bıkmıştı.

Ama durum değişmedi. Uzun süre onun yanında olmamdan ya da yalnız kalmamızdan hoşlanmıyor. Beni görmek ya da duymak zorunda kalmayacağı kadar onun yakınından uzak aktivitelerle görevlendirildim.

Sanki bana alerjisi var.

Hayır. Daha kötü.

Benden iğreniyor. Çenesinde hafif bir tik ve bakışlarında belli belirsiz bir kararma olmadan gözlerimin içine bakmıyor.

Hâlâ onu bana güvenebileceğine ikna etmeye çalışıyorum ve o hâlâ benim bir tür düşman olduğuma inanıyor.

Günümüze dönersek, haftalık toplantıdan sonra Pakhan'ların evinden en son biz ayrılıyoruz ve Damien, Kirill'in başka bir örgütle devam eden bir savaşı durdurmayı önermesine ve diğerlerinin çoğunun aynı fikirde olmasına açıkça kızmış durumda.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tugayıyla birlikte karadaki savaşı yöneten Damien, en sevdiği hobisinin elinden alınması ihtimaline kötü tepki verir.

Bu yüzden dışarı adımımızı attığımız anda peşimizden gelmesi beklenen bir şeydi. Şimdi, onun öfke patlamalarıyla ve bizim için sakladığı öngörülemeyen şeylerle uğraşmak zorundayız.

Başımı bir kez sallayıp avucumu göğsüne koyuyorum. "Geri çekil."

Bileğimi yakalıyor ve kaba kuvvetle bükmeye başlıyor ama bileğimi kırmadan önce kendimi kurtarıyorum. Sonra elini tutuyorum ve Kirill'in tam önünde duracak şekilde hareket ederken onu geri itiyorum.

Damien duraklar ve gözlerini kısar. Yani, evet. Artık ilk karşılaşmamızda uçurduğu o zayıf adam değilim. Kirill belki de

ama Maksim ve özellikle Yuri benden vazgeçmedi.

Yuri'nin benim için özel bir programı bile var, becerilerimi en üst seviyeye çıkarmak için onu takip ediyorum ve bir gün bile kuvvet antrenmanını atlamadım.

Viktor ve Maksim'in aksine, Yuri savaşta o kadar güçlü değildir ve fiziksel eğitimde her zaman geri çekilir veya düşük performans gösterir. Ancak, o yaşayan en iyi öğretmendir. Kirill'in aksine, güç kullanarak veya terörize edici yöntemlerle öğretmez. O daha çok istikrarlı bir ilerleme tipi ve benim için mükemmel çalışıyor.

Sabırlı ve anlayışlı ve hepsinden önemlisi, günlük seanslarımızda kendimi bir arkadaşımı görmeye gidiyormuş gibi hissediyorum.

"Seni uyarıyorum, tatlı çocuk." Damien elini yumruk yapıyor. Elinin arkasını süsleyen dövmelerin damarları patlıyor. "Eğer hemen şimdi kıpırdamazsan, lanet olası boynunu kıracağım ve boktan cesedini köpeklerime yedireceğim."

Pozisyonumu değiştirmiyorum. Hatta omuzlarım geriye doğru kayıyor ve çenemi öne doğru çıkarıp dövüşe hazır hale geliyorum. Damien öne doğru adım atarken üst dudağı hırıltıyla kalkıyor. Ben savunma pozisyonuna geçemeden, iri eller arkadan omuzlarıma iniyor, aşağı bastırıyor ve sonra beni zahmetsizce yana itiyor.

Ya da belki de ben düşünemeyecek ya da tepki veremeyecek kadar şaşkın olduğum için onun için bu kadar kolay. Kirill, Damien'la burun buruna gelecek şekilde önüme geçiyor ve benim görebildiğim tek şey sırtındaki gergin kaslar oluyor.

Yaralarından kurtulduğundan beri bütün gecesini spor salonunda geçiriyor ya da Viktor'la göğüs göğüse dövüşüyor. Sonuç olarak, eskisinden daha fazla kas kazandı.

Omuzları genişledi ve fiziği orduda olduğumuz zamankinden daha tehditkâr görünecek kadar keskinleşti.

Yapısındaki bu gözle görülür değişiklik, varlığından, sıcaklığından ve şu anda açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime çektiğim sarhoş edici kokusundan etkilenmeyi bırakmaya çalışırken kesinlikle yardımcı olmuyor.

Kirill bir elini cebine sokar ve Damien ile sıkılmış bir tonda konuşurken başını öne eğer. "İçerideki herkese söylediğim gibi, belli ki dinlememişsiniz, bu savaş kaynaklarımızı tüketiyor ve karşılığında size bir tür eğlenceden başka bir şey sunmuyor. Dolayısıyla tatsız, gereksiz ve en önemlisi de kârsız. Anlamsız savaşlara girmektense müttefik kazanmaya çalışmak daha mantıklıdır."

"Vesaire, vesaire, ve lanet olası vesaire!" Damien yüzüne vurur. "Bu savaşlar benim tek eğlence kaynağım ve en iyi yaptığım şey. Eğer onları elimden alırsan, ben ne bok yiyeceğim?"

"Biraz dinlen ve öfke sorunların üzerinde çalış?"

"Sadece seni öldürebilirsem. Öfke sorunlarımın çözüleceğinden eminim."

"Bu teklifi reddedeceğim, ama işte sana başka bir teklif. Deli gibi dövüşmek dışındaki uğraşları keşfetmeye ne dersin? Sıkılmıyor musun?"

"Sikeyim hayır."

"Tüm bu zehirli enerjiden kurtulmanıza yardımcı olacak başka kaynaklara ihtiyacınız var. Servetine yatırım yapmanın daha etkili yollarını öğrenmeye ne dersin? Sana yardımcı olabilirim."

Damien bir kaşını kaldırır. "Bu sonunda benimle dövüşmeyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Son cümlemden bunu nasıl çıkardınız, merak ediyorum?"

"Eğlencemi öldürdüğün ve karşılığında bana bir şey teklif etmek zorunda olduğun gerçeği, yoksa sen uyurken lanet boynunu kırarım."

"Bu mümkün olmayacak, ama anlaşma şu." Kirill, Damien'ı omzundan tutuyor ve ben de onu daha iyi görebilmek için yana çekiliyorum.

Yüzü dingin, sakin ve yaralanmasından sonra hafif kirli sakalını bıraktığı için farklı türde bir canavar gibi görünüyor. Daha korkutucu, daha kapalı ve... ulaşılmaz.

Uzaktan izleyebiliyorum ama ona dokunmak imkânsız. Artık ne düşündüğünü bilmek daha da imkânsız. Sanki kendini bir kasaya kilitlemiş ve anahtarı atmış gibi.

"Varlıklarınızın yüzde yirmisine yatırım yapmama izin verin. Ama bir şartla. Kazancın yüzde ellisini ben alacağım."

"Kafan iyi mi lan? Yüzde elli mi?" Herkesin finans konusunu umursamadığını ve yanında doğru insanlar olmasa çoktan iflas etmiş olacağını bildiği Damien, bu miktarın çılgınca olduğunu düşünüyor. "Yatırımlarımla komisyoncu adamım ilgileniyor. Sana ihtiyacım yok."

"Size söylüyorum, yüzde elli kesintimle bile, size brokerinizin şu anda yaptığından daha fazlasını verebilirim."

Damien hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini kısar, sonra ellerini havaya kaldırır. "Para umurumda bile değil. Eğer beni o savaşı durdurmaktan vazgeçirmek için yaptığın ana plan buysa..."

"Sana başka bir savaş getireceğim."

Damien duraksıyor ve gözleri Noel ağacının altında sayısız hediye bulmuş bir çocuk gibi parlıyor. "Ne kadar yakında?"

Kirill orta ve yüzük parmaklarıyla gözlüklerini düzeltiyor. "Çok yakında." "Eğer benimle taşak geçiyorsan-"

"Eğer birkaç ay içinde sana o savaşı vermezsem, seninle savaşırım." "*Aylar* değil. Sadece bir ay ve bu bile çok zorlama. O süre zarfında ne bok yiyeceğimi bilmiyorum. Rastgele insanları öldürmeye başlayabilirim ve kimse hayatında böyle bir dram istemez, değil mi?" "Bu çılgınlığı dizginlemen gerekiyor, Damien. Bu senin en zayıf ve sizi yükselmekten alıkoyan tek şey."

"Ben yükselmek istemiyorum. Bana bir ay içinde vereceğin lanet olası savaşı istiyorum ve eğer beni hayal kırıklığına uğratırsan, istediğim zaman benimle dövüşeceksin." Onu omzuyla iter. "Eğer benimle uğraşırsan, bütün adamlarını öldürürüm. Güzel çocuk Sasha'dan başlayarak."

Çıkarken Damien omzumu okşadı. "Gücenmek yok. Bu sadece iş." Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Bir daha yoluma çıkarsan Kirill'i uyurken bıçaklarım, anladın mı?"

Omurgam sarsılıyor ve Damien ile adamları arabalarına bindikten sonra bile donup kalıyorum.

Kirill arkasını dönüyor ve görmekten korkmaya başladığım o duygusuz gözlerle bana bakıyor. "Sana ne söyledi?"

"Sen... onu duydun."

"Az önce sana ne fısıldadı, Lipovsky?"

"Bu... uh... bir daha onun yoluna çıkmamalıyım." Son kısmı atlıyorum ve içimden bir ses Kirill'in bir şeyler sakladığımı hissettiğini söylüyor, çünkü gözlerini kısıyor, çenesinde bir kas kasılıyor ve bir saat gibi gelen ama aslında birkaç saniye olan bir süre boyunca öyle kalıyor.

Sonra, sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi

Araba.

Viktor onun peşinden gidiyor ama Yuri geride kalıyor ve hatta bana yaklaşıyor nefesimi tutarken.

"İyi misin?" diye soruyor yumuşak bir ses tonuyla.

Son zamanlarda sürekli beni kontrol etmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Maksim etmiyor. Ancak Yuri insanlara ve değişikliklere daha duyarlı ve son zamanlarda -normal görünmek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen- kendimde olmadığımı hissettiğini söyledi.

Kendimde değilim demek hafif kalır. Eskiden Kirill'i geri almamın an meselesi olduğunu düşünürdüm ama bu umut her geçen gün azalıyor.

Şimdi, sanırım onun yasını tutmanın eşiğindeyim. Hayır, en iyi arkadaş falan değildik ama samimiydik ve bazen ona sarılmama izin verirdi - çoğunlukla seksten sonra. Şakalar yapar, iğneleyici sözler sarf ederdi ve onun yanında kendimi o kadar güvende hissetmemi sağlardı ki aslında hiç ayrılmamayı düşünürdüm.

Lanet Rusya'dan beri her şey farklı.

"Sasha?" Ben cevap vermeyince Yuri tekrar soruyor. "Damien seni rahatsız eden bir şey mi söyledi?"

Başımı salladım. "Ondan değil. Ben sadece... oyunumda değilim, sanırım." "Hayır, sen iyisin." Omzumu sıkıyor. "Kaçmayı başardın Damien'ın tutuşu. Bunu herkes yapamaz. Geldiğin noktayla gurur duyuyorum."

Sırıtıyorum. "Hepsi senin sayende."

"Alçakgönüllü olma. Disiplinli olmasaydın bunların hiçbiri olmazdı." Beni serbest bıraktı. "Gel hadi. Viktor başımıza bela olmadan önce gitmeliyiz."

Tam ayrılmak üzereyken Pakhan'ın yeğeni Rai'ye bir göz attım. -Korumaları tarafından arabasına götürülüyor. Bir hafta önce büyük amcasının seçtiği biriyle evlendi. Yeni kocası tehlikeli ve gizemli biri. Herkesin gözü onun üzerinde.

Düğün günleri tam bir çılgınlıktı ve ardından gelen her şey tuhaftı.

O zamandan beri değişti ama bunun iyi yönde olduğundan emin değilim. Rai her zaman çelikten yapılmış dikkatli bir iş kadını olmuştur. Kirill'in kafasında tuttuğu sırrı kullanarak, örgütün yasal cephesi olan V Corp'un genel müdürü olması için ona oy vermesini sağladı. O zamandan beri, yavaş ama emin adımlarla onun ve hatta Adrian'ın casuslarını şirketten uzaklaştırıyor. Her iki adamın da hoşuna gitmeyen ve gizlice ondan intikam almak için planladıkları bir şey. Nasıl, bilmiyorum.

Başka şartlar altında olsa umursamazdım ama Rai'nin de bir şeyler planladığına eminim. Örneğin, Kirill arabaya binerken ona ters ters bakıyor. Ve onun pozisyonunu ve organizasyona getirdiği tüm kazanımları tehlikeye atmaya karar vermeden önce toplantılarda onu daha ne kadar kızdırabileceğinden emin değilim.

Hepsi benim yüzümden.

Mantıken, Kirill'in kimliğimi korumak için bir nedeni yok. Ona bir kadın olduğumu söyleyebilir ve bu da Pakhan tarafından öldürülmeme neden olabilir, ancak Rai'nin artık onu tehdit edecek hiçbir şeyi kalmaz.

Ama yapmadı.

Neden

yapmadı?

"Çekilin." Viktor bize ters ters bakarak beni durumla göz temasını kesmeye zorluyor.

Yolcu koltuğuna tırmandım. Kirill'le birlikte oturmam yasak olduğu için artık her zamanki yerim orası. Bu pozisyonu alan Viktor, adam normal insani duyguları nasıl sergileyeceğini bilseydi kına yakardı.

Tam cephanemi kontrol ediyordum ki dikiz aynasından Kirill'le göz göze geldik ve bana ters ters baktı.

Ya da öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü Viktor'un ona kulübün bu ayki rakamları hakkında söylediklerine odaklanmadan önce temas sadece bir saniye sürüyor.

Yutkunuyorum. Bu ne içindi?

"Rai'ye haddini bildirmemenin bir nedeni var mı?" Viktor kulüple ilgili konuşmasını bitirdikten sonra soruyor. "Masada herkesin içinde seni kurnazca tehdit etme cüretini gösterdi."

Sabit duruyorum, ama dikiz aynasını kontrol etmeye ya da arkama bakmaya cesaret edemiyorum ve bunun yerine yanımızdan geçen yüksek binalara odaklanıyorum.

Viktor bile onun o kadar da ince olmayan düşmanlığını fark ediyor. Bu da diğer herkesin de fark ettiği anlamına geliyor.

Kirill'in rahat cevabı "Havlıyor ama ısırmıyor," oldu.

"Sesi öyle gelmedi. Ayrıca, bu çok küçük düşürücü patron. Adrian, Igor ve Damien'ın adamları bana ve Lipovsky'ye Rai'yi yolunuzdan çekip çekemeyeceğinizi soruyorlar. Onlara nasıl cevap vereceğimizi bilmiyoruz."

"O zaman yapma," diyor Kirill basitçe. "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Onlara bir şey olmadığını söylüyorum ama tabii ki inanmıyorlar. Özellikle Vladislav, Damien'ın kıdemli gardiyanı ve Yan, Adrian'ın gardiyanı. Yan da Maksim gibi palyaço gibi davranıyor ama bilgi alma konusunda en iyisi o. Ve eminim Adrian'a Rai'nin Kirill'i bir şeyle tehdit ettiğini söylemiştir.

Kahretsin.

"Eğer Adrian biliyorsa..." Yüksek sesle konuştuğumu fark ettiğimde sözümü kesiyorum. Arabaya sessizlik çöktü, ben de boğazımı temizledim ve Kirill'e baktım.

dikiz aynası. "Yan'dan öğrenmeye çalışacağım. Yakınlaştık."

Ya da daha çok, arkadaş gibi davranırken birbirimizden sürekli bilgi alıyoruz. İkimiz de bu gerçeği kabul etmiyoruz ve birbirimizin niyetlerinin farkında olduğumuz ama yine de rol yapmaya devam ettiğimiz bu garip arafta dans etmeye devam ediyoruz.

Kirill korkutucu ses tonuyla, "Böyle bir şey yapmayacaksın," diye emrediyor.

"Ama bir şeyler yapabilirim. Eğer Adrian'ın elinde herhangi bir bilgi varsa, bunu öğrenebilirsin."

"Az önce ne dedim ben, Lipovsky? Emirlere karşı mı geliyorsun?"

"Hayır... efendim." Alt dudağımı kanayana kadar ısırmak istiyorum ama bunun yerine yumruklarımı kucağımda birleştiriyorum.

Viktor, "Lipovsky aslında Yan'a yakın, Patron. Bırakın işini yapsın ve faydalı olsun."

"Hayır dedim. Ve bu son sözüm."

Bu kez kimse onu ikna etmeye çalışmaz. Havada bir değişiklik olur ve Kirill'in etrafında dönen gerilim bir bıçakla kesilebilir.

Yolculuğun geri kalanında Viktor daha çok kulüp hakkında konuşuyor ama bu da pek hoş olmayan atmosferi ortadan kaldırmıyor. Eve vardığımızda Kirill bize yalnız yapması gereken işler olduğunu söylüyor.

Göğsümde basınç artıyor ve düzgün nefes alabilmek için birkaç kez vurmam gerekiyor.

İşte böyle zamanlarda seçimlerimi ve Rusya'dan bu yana yaptığım her şeyi sorgulamaya başlıyorum.

Vazgeçmeye çok yakınım, ama sonra beni kurtarmak ya da benimle ilgili ayrıntılara dikkat etmek gibi bir şey yapıyor ve ben aptal umutçuluğuma geri dönüyorum.

Sadece döngünün yeniden başlaması için.

Bu noktada düpedüz zehirli ama buna bir son veremiyorum.

Bazen, çok fazla olduğunda, iyi olduklarından emin olmak için amcamı aramaya çalışıyorum, ancak telefonu kesilmiş.

Bu noktada, ailemden gerçekten kopmuştum ve burası ait olmaya en yakın olduğum yerdi. Yuri, Maks, Kara ve diğerlerinde çok değerli arkadaşlar buldum.

Viktor'un dağ gibi varlığı bile bir çapa gibi hissettiriyor.

Konstantin'in de. Bazen bana ve Karina'ya kahvaltıda katılıyor, ama sadece Yulia etrafta olmadığında.

Kirill bizi her gördüğünde mutlaka ters ters bakıyor ve kısa bir süre sonra evden çıkmamız için emir geliyor.

Yine de buradaki ilişkilerimi ve aidiyetimi kaybetmek istemiyorum. Kirill beni onaylamayabilir ama en azından gereksiz düşmanlardan korunmak için üzerime düşeni yapabilirim.

Yuri'nin ek binaya dönmesini bekliyorum ve Viktor'un diğerlerine işkence etmek için spor salonuna gittiğinden emin olduktan sonra Kirill'i ofise kadar takip ediyorum.

Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes alıyorum ama daha kapıyı çalmadan kapı açılıyor ve eşikte o beliriyor, uzun boylu, iri yarı ve düpedüz korkutucu.

Sonunda aklım başıma gelip yumruğu indirmeden önce yumruğum birkaç saniye göğsünün üzerinde geziniyor.

Gelişmiş kollarını göğsünün üzerinde çaprazlayarak gömleğinin pazularını germesini sağlıyor. "Ne için burada olduğunu biliyorum ve cevabım hala hayır ve sözlerimi unutma Lipovsky, eğer bu konuda arkamdan iş çevirirsen seni kovarım."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ama-"

"Aması yok. Eğer sadakatinizi kanıtlayacaksanız, emirlerime karşı gelmeyeceksiniz."

"Sana bir şey sorayım," diye fısıldıyorum. "Neden gerçek cinsiyetimi ifşa etmedin ve Rai'nin senin için oluşturduğu tehditten kurtulmadın? Daha önce gücü olmayabilirdi ama şimdi nüfuzu var ve bunu seni elde ettiğin tüm başarılardan mahrum etmek için kullanabilir."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Uh... Ben sorunun tam ortasındayım, bu yüzden sanırım bu beni ilgilendirir."

"Sana söyleneni yap ve olduğun yerde
kal." "Ben... ona kendim
söyleyebilirim."
"Ölmeye hazır mısın?" "Eğer
sadakatimi kanıtlayacaksa."
"Aptal olma." "Ben
aptal değilim."

"İntihara meyilli gibi davranman aptal olmanın tanımıdır. Öldüğünde sadakatini nasıl kanıtlayacaksın?"

"Sonunda anlayacaksın ve bana yokmuşum gibi davranmayı bırakacaksın. Ben buradayım, Kirill. Her zaman yanında, önünde ve olmamı istediğin her yerdeyim, öyleyse neden..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Neden beni siliyorsun?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Bana bir daha güvenecek misin? Kaybettiğim bir savaşta mıyım?"

"Eğer kendini öldürtmeye çalışmazsan sana güvenmeyi düşünebilirim. Anladın mı?"

Kalbim ısınıyor ve sanırım sadece sözlerinin yarattığı baskıdan dolayı patlayacak.

Bana güvenebilir.

Bana güvenmeyi düşünün, ama yine de bu bir başlangıç.

Kirill pek çok şey olabilir ama boş umut dağıtan biri değildir. "Ve hepimize bir iyilik yap." Gözlerini kısar. "İnsanlarla arkadaş olmayı bırak ve işgüzarlık yapıyorsun, Lipovsky."

"Ben Sasha." Kelimeler boğazımın arkasında takılıp kalıyor. "Bana soyadımla hitap etmenden nefret ediyorum."

Çenesini sıkması ve gözlüklerini yavaşça ayarlaması dışında yüzü aynı kalıyor.

"Kal. Lanet olsun. Koy." Her kelimeyi telaffuz ediyor, sonra da kapıyı suratıma kapatıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

I Bugün içimde kötü bir his var.

Rutinimde sıra dışı bir şey yok ama bir şeyler yolunda gitmiyor. İnsanlardan mı, yemeklerden mi, yoksa lanet olası adamlarımdan mı emin değilim. Her şey bir şekilde yanlış - biraz çarpık, bükülmüş ve tamamen... ulaşılamaz.

En son böyle hissettiğimde, hiçliğin ortasındaki o tepenin zirvesindeydim ve Aleksandra'nın arkasındaki paralı askerleri gördüm.

Bununla uğraşmaya başlamadım ve şimdi elimizde bu var. *Bu* her neyse öyle.

"Her şey yolunda mı?" Arabaya doğru giderken Viktor'a soruyorum. "Her zamanki gibi."

Bu yine de rahatsız edici hissi ortadan kaldırmıyor.

Evin önünde durdum ve etrafıma şöyle bir göz attım. gecenin karanlığında örtülü. Üç minibüs, hepsi de ölüme götürüyor olabileceğim adamlarımla dolu.

Rulan ve diğerlerine yaptığım gibi. "Maksim," diye sesleniyorum.

Silahını kontrol etmek için başını kaldırıyor. Odağım kısa bir süreliğine onun yanında duran Aleksandra'ya kayıyor. Beni görünce omuzları neredeyse kırılacak kadar dikleşiyor.

Üç aydan fazla bir süredir onu gerçekliğimden silmeye çalışıyorum ve sadece sefil bir şekilde başarısız olmayı başardım.

Bir yandan, onu bağlayıp cevaplar için işkence etmek, fizikselden çok cinsel olan alışılmışın dışında yöntemler kullanmak istiyorum. Ama bu düşünce

kısa sürede kaybolur.

Eğer bu yola girersem, her gün horozumun nefret söylemi şeklinde kendini gösteren bir sorunu olan ben olacağım. Onu kullanmayı başaramadıktan sonra aylardır benim düşmanım oldu.

Geçen hafta Adrian'ı gözetlemekle ilgili o aptalca fikri ortaya attığında, sikimin sadist planlarına kapılmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

O kadını küçümsüyor muyum? *Kesinlikle*. Ama bu onu berbat arzularımın öznesi olarak görmeme engel değil.

Sevişecek başka bir kadın aramak için daha fazla çaba harcamalıyım. Ama bir sorun var. Sikim tam anlamıyla bir sik çünkü başka bir amla ilgilenmiyor.

Hayata atladığı tek an, kızın görüş alanına girdiği andır. Onun gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm tuzağı olması umurunda değil. Şu anda bile, dışarıdayken Karina'dan daha gergin göründüğünde, sikim pantolonuma doğru geriliyor ve beslenmeyi talep ediyor.

Önemli bir işle ilgileniyor olmam gerekirken kendimi onu izlerken buluyorum. Duruşu dik, yıllardır sürdürdüğü açık disiplini yansıtıyor. Asla diğer erkekler kadar kaslı olamayacak olsa da, Yuri'nin onun için özel olarak hazırladığı sıkı bir rutini takip ediyor ve kolayca elimizdeki en iyi keskin nişancı.

Bu da kötü haber olabilir çünkü bana karşı başkalarıyla işbirliği yaptı.

Diğer insanlar derken, hâlâ bulamadığım sevgilisini kastediyorum. Viktor, Belsky Organizasyonu'yla ilgili bize bilgi verebilecek hiçbir şey bulamadı.

Görünüşe göre KGB'deki arkadaşı da bizimle aynı düzeyde bilgiye sahip. Viktor'a Rusya'da bu konuyla ilgili bir gelişme olursa ilk bizim haberimiz olacağına dair söz verdi.

Ne saklıyorsun lan?

Aleksandra'nın benim onayımı istediğini biliyorum. Kendisini daha az önemli hissetmesi için ona soğuk davrandığım ve önemli toplantılardan dışladığım zamanlarda bile aylardır yorulmadan çalışıyor.

Ne yaptı? Beni o vurdurdu, ya da sevgilisi vurdurdu ve hala ona yardım ediyor.

Bana Petty Fucking Betty deyin çünkü o piçin adını itiraf edene kadar bu şekilde davranmayı bırakmayacağım.

Sanki bir şeyi bastırıyormuş gibi parmaklarını sıkıyor ve başını hafifçe eğiyor. O zaman ona daha uzun süre bakmış olabileceğimi fark ediyorum.

sosyal olarak kabul edilebilirden daha fazla.

"Evet, Patron?" Maksim önümde duruyor, yarattığı gerginlikten habersiz.

"Sizin ve ekibinizin geride kalmasını istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden? Bu sevkiyatlarda hep biz varız."

"Çok fazla adama ihtiyacımız yok. Onun yerine malikaneyi koruyun." "Emredersiniz, Patron."

Aleksandra ana vagona doğru ilerliyor, ama ben onunla yüzleşiyorum. "Sen de geride dur, Lipovsky."

"Ama benim baş keskin nişancı olarak pozisyonum var-" "Onu başkası alacak."

"Ama-"

"Bu bir emirdir. Maksim'in ekibiyle birlikte geride kalacaksın."

Dudakları büzülüyor ve gözlerini doğal olmayan bir parlaklık kaplıyor, ama herkese bir iyilik yapıyor ve sessiz kalıyor. Maksim onu omzundan tutup kendi yanına sürükleyene kadar da kıpırdamıyor.

Kendimi tutup hızla arabanın arkasına kaymadan önce gözlerimi birazcık kısıyorum.

Sabahtan beri yaşadığım kıyamet hissi azalıyor ama tamamen yok olmuyor.

Yuri arabayı sürerken Aleksandra'nın ellerini yumruk yaptığını görüyorum. Dudakları somurtmuş gibi öne doğru itiliyor.

Bunun yüzümde neden bir gülümseme yarattığına dair hiçbir fikrim yok.

Limana vardığımızda saat 11:30 civarındaydı. Bu ayki sevkiyat yaklaşık otuz dakika sonra limana ulaşacak. Belediye başkanı işbirliği yapıyor. Polis işimize burnunu sokmuyor ve bazı federaller paramızı domuz gibi yiyor.

Yani dışarıdalar.

Juan'ın ihaneti dışında bu sevkiyatı başka ne bozabilir ki, bu da pek olası değil. Ona en iyi fiyatı teklif ediyorum ve hatta son görüşmemizde girişimlerimizi genişletmeyi bile önerdi.

Arabadan inip uzaklara, rıhtımın gizli kısmına ve her yere yığılmış, bir labirent oluşturan konteynerlere bakıyorum. Soğuk esinti yüzümü donduruyor ve bir elimi cebime atıyorum.

Viktor etrafı kolaçan ettikten sonra bana katıldı. "Her şey yolunda."

"En iyi iki adamımızla birlikte marinanın diğer tarafına gidin. Eğer bir tehlike sezersen, bir tekneyi dışarı sür ve Juan'ın adamlarını uyar."

"Adamları gönderebilirim ama neden gideyim ki? Eğer dediğiniz gibi bir tehlike varsa, sizi kim koruyacak?"

"Ben narin bir prenses değilim Viktor. Kendimi koruyabilirim." Gözlerini kısıyor. "Rusya'daki gibi demek istiyorsun."

Tuş. "Onlar farklı koşullardı." *Artık dikkatimi dağıtacak bir Aleksandra yok.* "Ayrıca, Yuri ve diğerleri burada. Git hadi."

Bir süre tereddüt ettikten sonra iki adama kendisini takip etmeleri için bağırır.

"Yuri." Sürücü tarafının camına vuruyorum. "Arabayı çalışır durumda tut."

Başını salladı, silahını çıkardı ve mermilerini kontrol etti. Ona durumun vahim olduğunu söylememe gerek yok. O zaten anlıyor.

Geçirdiği kaza talihsiz olsa da kaza sonrası halini öncesine tercih ettiğimi söylemeliyim. İçine kapanık ve diğerlerine ayak uydurmakta zorlanan iyi bir adamdı. Şimdi ise cephaneliğimde önemli bir silah.

Bir savaşçı değil. Onu Viktor ya da Maksim gibi karadaki bir göreve g ö n d e r m e z d i m . O daha çok bir stratejist.

Rıhtım boyunca dizilmiş olan diğer adamlara doğru yürüyorum ve onlara da arabalarını çalışır durumda tutmalarını ve siper almalarını söylüyorum.

Üçüncü gruba ulaşmak üzereydim ki arkamda bir hareket oldu. Hızla döndüm ve aynı anda silahımı çektim.

Orada kimse yok.

Hayır. Bu o değil. Şu anda orada kimse yok, ama birkaç saniye önce kesinlikle davetsiz bir misafir vardı.

Kulağımdaki dahili telefonu tıklıyorum. "Viktor, şu tekneyi al ve Juan'ın adamlarının yolunu kes."

"Evet, patron."

Bunun Juan ya da onun sorun çıkarmaya karar vermiş haydut adamlarından biri olabileceğini düşünüyorum ama görünüşe göre sevkiyat bana yaklaşmak için bir bahane olarak kullanılmış.

Uzaktan lastik gıcırtılarının sesi yankılanıyor ve adamlarım alarma geçiyor.

"Siper alın!" Daha bu sözleri söylemeyi bitirmemiştim ki, bir makineli tüfekten atılıyormuş gibi üzerimize doğru bir mermi akımı başladı.

Neyse ki adamlarım zamanında arabaların arkasına saklanıp kendi silahlarıyla ateş etmeye başladılar. Durumu daha iyi görebilmek için büyük kırmızı bir konteynerin arkasına atlıyorum.

Davetsiz misafirlerin bizimki gibi minibüsleri var ve kimliklerini gizlemek için kar maskesi takıyorlar.

Ama dikkatimi çeken kısım bu değil.

Silahlar.

ABD'de bulunamayan o özel keskin nişancı tüfeklerini bir yerlerde gördüm, ama nerede?

Adamlarımdan biri kolundan vuruluyor ama maskeli adam işini bitirmeden önce onu kafasından vuruyorum. Bu kolayca yerimi ele veriyor, bu yüzden iki adamı daha vurmadan önce başka bir konteynere koşmak için konteynerin örtüsünü kullanıyorum.

Ama birkaç kez de ıskalıyorum, çünkü adamlarım görüş alanıma giriyor ve ateş edersem onları vurabilirim.

On dakika sonra, cephanem azaldı. Yani, sadece iki mermim kaldı. Sadece birini kullanıp diğerini Yuri'ye ulaşana kadar bırakabilirim. Sorun şu ki, konteynerler arasında sürekli koşmaktan onu kaybettim, bu yüzden GPS ile beni bulması gereken kişi o olacak.

Tabii eğer kendisi de vurulmadıysa, çünkü yerde gerçekten berbat durumda.

Sikeyim.

Tüm gün boyunca bir şeylerin ters gittiğini hissettiğim anda bu operasyonu iptal etmeli ya da ertelemeliydim.

Bir araba bana doğru geliyor ve ben lastiğe ateş ediyorum. Araba yana savruluyor ama bana doğru çıldırtıcı bir hızla yaklaşmaya devam ediyor, ben de güvenlik ağı mermimi kullanıp diğer lastiği vuruyorum. Muhtemelen kurşun geçirmez olduğu için cama nişan almak anlamsız. Ayrıca, cam renkli, bu yüzden kumar oynayıp sürücüyü vurmaya çalışamam.

Kamyonet yan yatıyor ve konteynerlerden birine çarpıyor, sonra da devriliyor. En yakın konteynırdaki metal bir çubuğa tutunup ağırlığımı önce diğer tarafa sonra da üstüne veriyorum. Minibüsteki adamlar tarafından vurulmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Tam boyuma ulaştığım anda, başımın arkasında bir silahın horozu şaklıyor.

Silahımın ters dönmesine ve işaret parmağımdan sarkmasına izin verdim. Yani tüm bu operasyonun hedefi bendim. İlginç.

"Belsky Örgütü'nden misiniz?" Arkamı dönmeye başladım.

Silahıyla kafama vuruyor ve sonra dizlerimin arkasına tekme atıyor. Yankılanan bir gümbürtüyle metal konteynerin tepesine düşüyorum.

Kırmızı görüşümü bulanıklaştırıyor ama gülümsüyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Beni yakalamak için sevkiyat gününü kullanmanın akıllıca olduğunu söylemeliyim. İddiaya girerim ki

Böylece beni öldürdüğünde, bu onursuz bir ölüm olarak kayıtlara geçecek. Ama ne yapmalı? Bu sefer bir adım önde olabilirim. Benimle uğraşıp zarar görmeden kurtulamazsın. Ben böyle çalışmam."

Bana tekrar vuruyor ve bu sefer irkiliyorum ama bu küçük anı arkamı dönmek için kullanıyorum. Maskeli yüzünü bir an görebiliyorum ama silahın namlusu yüzüme doğrultulmadan önce gördüğüm tek şey bu.

"Kirill!" Önce bağırır, sonra ateş eder. Siktir. Siktir.

Siktir!

Uyuyor olsaydım bile bu sesi tanırdım. Ama onun burada ne işi var?

Maskeli adam geriye doğru koşar ve Sasha'nın atışı göğsüne isabet eder, ancak bir yelek giyiyor olmalı, çünkü kan çıkmaz ve bir ninja gibi konteynerden atlar.

Bir an için peşinden gitmeyi düşünüyorum ama hiç mermim olmadığını ve muhtemelen beni görür görmez vuracağını hatırlıyorum.

Yine de Sasha'yla çatışmaya girmemesi garip. Destek getirdiğini düşünmediyse tabii.

Sessiz ama hızlı ayak sesleri konteynerin tepesine çarpıyor, sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor, tüfeğinin dipçiği metal üzerinde yüksek bir ses çıkarıyor.

Elleri yüzümü kavrıyor, parmakları titriyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Sen iyi misin? Aman Tanrım, bu bir kurşun yarası mı? Sen..."

"Kafamdan vurulmuş olsaydım hayatta olur muydum, dahi?"

"Hayır, sanırım değil..." Benimle konuşuyor ama ceketinin kollarının arkasıyla alnımı ve yanaklarımı silerken beni zar zor görüyor.

Gözyaşları düşüp yanaklarını lekelemeden önce kirpiklerine yapışıyor. Ve bu gözyaşları bana nahoş şeyler yapıyor.

Elimi yanağına götürüp bir tanesini siliyorum. Duraklıyor ve avucumun altında titriyor.

Sikeyim.

Ona dokunmayalı uzun zaman oldu ve şimdi dokunduğumda kendimi kötü alışkanlıklarına geri dönmüş bir bağımlı gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp onu içime çekme dürtüsüne direniyorum, hatta belki de bu süreçte onu yutmaya çalışıyorum.

"Neden ağlıyorsun lan?"

Kanı özenle silmeye devam ediyor, sanki bu onun hayattaki göreviymiş gibi. "Düşündüm ki... Geçen seferki gibi incineceğini düşündüm ve... bu beni neredeyse çıldırtıyordu..."

"Ben iyiyim." Başparmağımla gözlerinin altını okşuyorum ama ben okşadıkça o daha çok ağlıyor. "Buradan çıkmamız gerek."

"Hayır, bekle. Bekle... sadece bir dakika... tüm kandan kurtulmama izin ver ve sonra... sonra-"

Alnımı onunkine yapıştırdığımda sözleri aniden kesiliyor. "Ben iyiyim. Bu kadarı bana zarar vermez. Anladın mı?"

Çenesi titriyor ama bir şey söylemiyor.

"Senin reflekslerine ihtiyacım olacak, Sasha. Cephanem yok ve bizi güvenli bir yere götürebilecek tek kişi sensin. Sana güvenebilir miyim?"

Elini ceketimin yan tarafına sokuyor, sanki büyük birine tutunan bir çocuk gibi, ama ifadesi sakinleşiyor.

Başıyla keskin bir selam veriyor ve sonra dudaklarını yanağıma değdiriyor. Hareket o kadar hızlı ki, ancak o ayrıldıktan sonra fark ediyorum. "Teşekkür ederim."

Hay sikeyim.

Mevcut durumun ve onu bu konteynerin üstünde beceremeyeceğimin farkında olmak için kendimi içten içe sarsmam gerekiyor.

"Ne için?" Sesim kesinlikle hissettiğimden daha rahat çıkıyor.

"Hayatta kaldığın için." Sırıtıyor. "Ve bana tekrar Sasha dediğin için." Ben mi dedim?

Ben cevap veremeden kolumdan tuttu. "Hadi gidelim. Bizi güvenli bir şekilde Yuri'ye götüreceğim."

Ve bu lanet kadın tam olarak bunu yapıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Hayatta her şeyin belirsiz olduğu zamanlar vardır.

İnançların.

Amacınız.

Tüm varlığın.

Ancak, bulanık belirsizliğin ortasında gerçek bir şey duruyor.

Ve şu anda inandığım tek şey de bu.

Sayesinde başka bir hedef bulduğum tek kişi. Sabahları yataktan kalkmam ve kendim için daha çok çalışmam için beni motive eden tek kişi.

Çoğu zaman beni görmezden gelse ve bana sadece cılız bir ilgi gösterse bile.

Bu yüzden içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdiğim ve bana yerimde kalmamı emrettikten sonra onu takip ettiğim için mutluyum.

Bu kararı verdiğimde, bunun tek nedeni onun yanında olmakta ısrar etmem ya da hala umutsuzca sadakatimi kanıtlamaya çalışmam değildi. Arabası binadan ayrıldığı anda içimde gerçekten korkunç bir his vardı.

Karina odasından çıktı ve ikimizin birlikte vakit geçirme ihtimalini kutladı ama bu olmayacaktı. Tüfeğimi alıp arabaya atladığımda ve sürmeye başladığımda bir bahaneyle uğraşmadım.

Maksim cama vurup en azından onu da yanımda götürmemi söylediğinde ona aldırış etmedim. O anda tek bir kaygım vardı, Kirill'e ulaşmak.

Meğer bu haklı bir endişeymiş, çünkü bölgeye vardığım anda ortalık savaş alanına dönmüştü ve o da öldürülmek üzereydi.

Yuri'yi bulmamız uzun sürmedi çünkü o zaten Kirill'in yerini bulmak için GPS'i takip ediyordu. Araba birkaç kez vurulmuştu ama çalışmaya devam ediyordu.

Kirill hemen ayrılmak yerine, diğer adamların da geri çekildiğinden emin olana kadar olduğu yerde kaldı. Sonra Viktor'dan Meksikalıları geri gönderdiğini ve Juan'ın sağ kolu olan liderlerine Kirill'in bundan sonra ne yapacakları konusunda iletişime geçeceğini söylediğini duyduk.

Saldırıyla ilgili en tuhaf şey, Kirill köşeye sıkıştırıldıktan ve ben zamanında oraya vardıktan sonra, saldırganların geri çekilme emri almış gibiydi. Ölü ve yaralılarını da yanlarına alarak tamamen ortadan kayboldular.

Adamlarımızdan biri öldü ve birkaçı yaralandı, ancak hiçbirinin durumu kritik değil.

Tüm çabalarıma rağmen Kirill başındaki yaraya baktırmayı reddetti çünkü önceliği diğer adamlardı.

Ancak Anna ve Karina olaya dahil olup doktoru onu tedavi etmeye zorladıktan sonra razı oldu.

Herkesi kliniğe yerleştirdikten ve Viktor'a alanın temizlenmesiyle ilgili talimatları verdikten sonra ek binadan ayrılmaya başlar, sonra durur.

"Benimle geliyorsun, Aleksander."

Omurgam sarsılıyor ama bana sahte soyadımla seslendiğinde hissettiğim acıya eşlik etmiyor. Aleksander daha iyi.

Ayrıca, daha önce bana Sasha demişti. Bana dokundu, gözyaşlarımı sildi ve kafasına silah doğrultulduğunu gördüğümde yaşadığım büyük korkudan beni kurtardı.

Rusya'da etrafı kan ve karla çevriliyken ölümün eşiğinde olduğu zamanki korkunç görüntüler gözümün önüne geldi. Bir an için onu bu kez sonsuza dek kaybettiğimi düşündüm.

Tüm korkularım ve kâbuslarım gözlerimin önünde canlandı ve tek düşünebildiğim onu kurtarmaktı.

Saldırgan ortadan kaybolduktan sonra bile tek görebildiğim şakaklarından ve yanaklarından süzülen kandı ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Beni dik tutmak için orada olmasaydı, o yüksek duygular beni alt üst edebilirdi.

Kirill dönüp giderken Maksim yüzünü buruşturuyor. "Ne?" diyorum.

"Onun emrine itaatsizlik ettin, aptal," diye tısladı. "RIP."

Yuri omzuma sempati dolu bir dokunuş yapmadan önce bana garip bir şekilde boş boş bakıyor.

Oh, kahretsin. Bunu tamamen unutmuşum.

Kirill'i ek binadan çıkarken takip ederken adımlarım ağırlaşıyor ve ana eve doğru ilerlerken ona ayak uydurmaya çalışıyorum.

Koşarak yanına gidiyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Daha önce, ben-" "Kapa şu lanet çeneni."

"Ama-"

"Tek kelime daha etme." Bana ürpertici bir yan bakış fırlattı. "Ciddiyim."

Dudaklarım kenetleniyor ama yolun geri kalanını tamamen sessizlik içinde yürüyorum.

Ancak zihnim aşırı hızda çalışıyor.

Yeniden kurduğumuz kırılgan barışı tehlikeye atmadan onu olanları tamamen unutmaya nasıl ikna edebilirim?

Ya da en azından ben öyle hissettim. Son olaylar hakkında ne hissettiğini ya da herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyorum.

Eğer ikincisi ise, cidden kalbim kırılır - zaten kırıldığımdan daha fazla am.

Odasına girdiğinde onu takip ettim ve tekrar denedim, "Şuna bak. Bu arada, ben gelmemiş olsaydım, muhtemelen ölmüş olacaktın-"

Bir an orada durmuş konuşuyorum, sonra güçlü parmaklar boğazıma sarılıp beni en yakın duvara çarpınca nefesim kesiliyor.

Kirill'in yüzü benden birkaç santim uzakta. Başına sarılan bandaj, beni saniyeler içinde yiyip bitiren saf ateşten hiçbir şey götürmüyor.

Uzun zamandır bu kadar yakın olmamıştı ve nefes almakta zorlanıyorum. Bunun boynumu kavramasından çok, her nefes alışımda onu ve bağımlılık yapan kokusunu içime çekmemle ilgisi var. "Sana çeneni kapamanı söylemiştim, Sasha." Gerginlik arttıkça burun delikleri açılıyor. omuzlarından boynundaki tendonlara kadar uzanıyor ve çenesini sıkıyor.

Yutkunuyorum ve beni yerinde tutan parmaklarına karşı bunu hissediyor olmalı.

"Sana burada kalmanı söyledim mi söylemedim mi?" "İstediniz, ama-"

"Bu bir evet ya da hayır sorusu. Sana kalmanı söyledim mi söylemedim mi? *koymak*?"

"Sen yaptın ama içimde kötü bir his vardı ve takip etmek zorunda kaldım. Ayrıca, seni kurtardım, tamam mı? Eğer orada olmasaydım, ölecektin!"

Bundan hoşlanmıyor. Hem de hiç. Eli boğazımı daha da sıkıyor. "Ve orada başka biri olsaydı, seni kolayca vururlardı."

"Ama öyle bir şey olmadı. Sonu iyi bitti." "Doğrudan bir emre itaatsizlik ettikten sonra."

"Yine de hayatını kurtardım. Cidden, bu her neyse onun yerine beni ödüllendirmelisin."

"Seni ödüllendirmek mi?"

"Evet. Bu sağduyu."

"İşte size bir sağduyu örneği daha. Doğrudan bir emre itaatsizlik durumunda, *cezalandırılacaksınız*."

Bu kelimeyi söylediğinde sesinin alçalmasıyla tenimde bir ürperti savaşı başlıyor.

"Ben... kabul et ceza için itaatsizlik Siparişler, ama üzerinde bir şartla."

"Herhangi bir koşul koyma hakkına sahip olduğunuzu size düşündüren nedir?"

Çenemi kaldırıyorum. "Hayatını kurtardığım ve sana olan sadakatimi kanıtladığım gerçeği."

"Tartışılabilir. Ama duyalım bakalım." "Ödülümü seçmek istiyorum."

"Sana bir tane vereceğimi hiç söylemedim."

"Yapmak zorundasın. Aksi takdirde boş yere cezalandırılmış olacağım ve ben buna hazır değilim."

Dudaklarının bir gülümsemeye benzer şekilde seğirdiğine neredeyse yemin edebilirim, ama kısa süre sonra kayboluyor. "Bu bir emre itaatsizlik için, hiçbir şey için değil."

"Korkarım bu benim için bir anlaşma bozucu."

"Sen..." diye devam ediyor, kısa bir an için gözlerini kapatıyor ve keşke yüzüne dokunabilseydim diyorum.

Yine de buna cesaret edemiyorum. Açıkçası, daha önce utanmadan yanağını öptüğümde sahip olduğum güvene sahip değilim.

Duygularıma yenik düştüğüm için yaptıklarımın sonuçlarını pek düşünmedim. Tek endişem onun sağ salim orada olmasıydı.

Gözleri tekrar açıldığında, isteğim dışında onların dünyasına sürükleniyorum.

"Ödülünü alacaksın," dedi isteksizce ve sonra ekledi, "ama sadece mantık çerçevesinde."

Bununla çalışabilirim.

"Ancak şu anda cezanızı çekme zamanı geldi."

Boğazımı tutarak beni yatağa sürüklediğinde ve sonra özür dilemeden beni şiltenin üstüne fırlattığında çığlığım havada yankılanıyor.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve içimde dönen kaosu kontrol etmeye çalışıyorum, sonra başarısız oluyorum. Yıllardır üzerinde bulunmadığım bu yatakta olmamın da bir faydası yok. En son dışarıda bayılmıştım ve o beni buraya taşımıştı.

Birkaç ay önce benim gibi kokuyordu, ama şimdi sadece o kokuyor, bu da garip çünkü onun neredeyse hiç uyumadığını biliyorum.

Kirill karşımda duruyor ve telaşsızca ceketini çıkarıp kaslarına yapışmış beyaz gömleğini ortaya çıkarıyor. Daha önceki yaralanması nedeniyle yakası kırmızıya bulanmış ama manşetlerini açıp kollarını dirseklerine kadar kıvırdığında bu endişelerimin en küçüğü oluyor.

"Neler oluyor?" Sesim kendime rağmen titrek çıkıyor ve tekrar konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Cezamın şınav ya da fiziksel emek olacağını sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün." Sözlerinin kırbacı tenime çarpıyor ve bir nefesi bastırıyorum.

"Ama diğerleri bu şekilde cezalandırılıyor."

"Bu diğerleriyle ilgili değil; bu *seninle ilgili.*" Kemerini çözüyor ve kemerini metodik bir şekilde çıkarırken gözlerim iri damarlı ellerine kayıyor.

Farkında olmadan ellerimi yatak başlığına doğru itiyorum. "Bu ne tür bir ceza?"

"Sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorsun."

Bir ürperti bedenimi boydan boya kat edip bacaklarımın arasında birikirken bile başımı sallıyorum.

Vay anasını.

Cezalandırılma ihtimali beni ıslatıyor mu?

Hayır. Mesele cezanın kendisi değil. Kirill'in bunu yönetecek olmasıyla ilgili.

Kemerin ucunu güçlü elinin etrafına doluyor ve ben kendimi hiperventilasyonun eşiğinde hissediyorum. Harekete geçme ya da güçlü kalma çabalarım yok oldu. Üzerimde bu açıklanamaz etkiye sahip olan tek kişinin Kirill olması haksızlık değil mi?

Beni cezalandırmak üzere ve bedenim cinsel olarak hüsrana uğramak için tam da bu anı seçiyor.

"Sana emirlerime karşı gelmemeni ilk kez söylemiyorum ama yine aynı şeyi yaptın." Avının etrafını saran bir yırtıcı gibi yavaşça yatağın etrafında dönüyor. "Ve *yine*."

Elini uzatıyor, irkiliyorum ve sırtımı yatak başlığına vuruyorum.

Kahretsin.

Neden bu kadar gerginim? Bu ben değilim.

Kirill zahmetsizce iki elimi de tutuyor ve temasla birlikte içimde bir elektrik şoku oluşuyor. Bana bu kadar kasıtlı ve bu kadar... yakın bir şekilde dokunmayalı uzun zaman olmuştu.

Muhtemelen bununla savaşmalı ya da buna direnmeliyim ama yapamıyorum. Aslında, istemiyorum.

Bu yüzden ellerimi başımın üzerine çekip kemerini kullanarak bileklerimi ustalıkla yatak başlığına bağlarken hareketsiz kalıyorum. Deri sıkıca oturuyor, kollarımı geriyor ve hareket etmemi yasaklıyor.

"Otoriteme meydan okumanın eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun, Sasha?" İşaret parmağı bileğimden koluma, oradan da yanağıma doğru kayıyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve teninin benimkine değdiği her yerde ateş patlıyor. "Seviyor musun?"

Başımı bir kez sallıyorum.

"Bu doğru. Öyle değil. Şimdi senin şu davranış sorununu çözmemiz gerekiyor."

Komodine uzanıyor ve ses, yoğun bir gerilimle kaplı dayanılmaz sessizlikle daha da yükseliyor.

Tüm duyularımın bu kadar farkında olmam çılgınca. Burun deliklerim Kirill'in sedir ve odunsu kokusuyla doluyor, aynı zamanda neredeyse tadına bakabilecek kadar yüksek feromonlarımla doluyor.

Tamamen giyinik olmama rağmen yorganın ve yatağın çıplak tenime sürtündüğünü hissedebiliyorum. Sadece bu da değil, beni boğazımdan yakaladığından beri meme uçlarım sertleşti ve ağrıyor, bandajlarıma baskı yapıyorlar. Sadece rahatsız edici olmak yerine, bu his düpedüz acı verici.

Kirill askeri bir bıçak getirdiğinde dudaklarım aralanıyor ama ben daha doğru düzgün odaklanamadan yakamdan tutup beni yataktan kısmen kaldırıyor.

Kalbimin yerinden fırlayıp onun ellerinde erimemesine şaşırıyorum.

Tehlikeli bakışları beni hiperventilasyonda bırakan yavaş bir ritimle uzunluğumu inceliyor. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım, sadece bugün yaptığın aptalca hareket için değil, her şey için."

"Ben... yanlış bir şey yapmadım."

"Öyle mi?" Gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyor ve bıçağı şaşırtıcı bir kolaylıkla kullanarak ortadan ikiye kesiyor. Sanki tereyağından yapılmış gibi. "Rusya'daki o paralı askerler çetesiyle olan ilişkini nasıl açıklıyorsun?"

"Ben... gerçekten bilmiyordum, Kirill. Yemin ederim-"

Göğsümdeki bandajları da gömlek gibi kolayca kesip çıkardığında kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Göğüslerim hafifçe serbest kalıyor ama bu aşırı uyarılmış meme uçlarım için çok az rahatlama sağlıyor ya da hiç sağlamıyor.

Elimin kolumun bağlı olması ve hiçbir şey yapamamam, zonklayan çekirdeğime sapkın bir zevk katıyor.

"Burada sorun senin bilip bilmemen değil." Bıçağı kabaran göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, sonra karnıma doğru i n d i r i y o r, sonra da pantolonumun ve boxer külotumun tam ortasından kesiyor, eli amıma çok yakın duruyor. "Sorun şu ki, sen sadece sevgiline geri dönmekle kalmadın, aynı zamanda bana karşı onunla işbirliği yaptın."

Başımı sallıyorum ama söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Pantolonumu ve boxer külotumu parçalara ayırıp kenara fırlatırken bu imkansız.

Ceketimin kolları ve altımdaki yırtık gömleğim dışında tamamen çıplak bir şekilde önünde yatıyorum.

"Az önceki o muydu?"

"Ne?"

Bıçağın kör ucunu uyluğumdan karnıma doğru ilerletiyor ve ardında ürpertiler bırakıyor. "Bu geceki saldırıyı zekice planlayan ve beni silah zoruyla alıkoyan adam. Sevgilin mi?"

"Hayır, hayır! Onu hayatımda hiç görmedim. Ayrıca, onunla herhangi bir ilişkim olsaydı onu vurur muydum?"

"Bilemem. Onu gerçekten incitmedin, belki de bu sana tekrar güvenmemi sağlamak için ayrıntılı bir planın parçasıydı."

"Seni tekrar tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun? *Beni* mi?" Sözlerime sinen hüzne engel olamıyorum.

Bu geceden sonra ilerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm ama belki de hepsi göz boyamadır. Ne de olsa Kirill bu. Onun için ölmüş olsam bile şüphelerini öylece silip atmaz.

Muhtemelen onunla bu anlamda da oynadığımı düşünecekti.

"Bilmiyorum, Sasha. Bunu daha önce de yapmıştın."

Dudaklarım titriyor ve başımı yana çeviriyorum. Yüzüne bakmaya devam edersem, muhtemelen bana asla bir şans vermeyeceğini göreceğim ve muhtemelen ağlayacağım.

Onun yanındayken bunu çok yapıyor gibiyim. Bu soğuk kalpli adamın duygusal yanımı tetikleyebilen tek kişi olması çok ironik.

Bıçağın kör kısmını çenemin altına yerleştiriyor ve beni tekrar ona odaklanmaya zorluyor.

"Seninle konuşurken bana bak."

Dudaklarımın titremesini engellemek için umutsuz bir çabayla dudaklarımı kapatıyorum, sonra fısıldıyorum: "Bana bir daha güvenecek misin?"

"Sana hiçbir zaman tam olarak güvenmedim, bu yüzden *tekrar* güvenmenin bir anlamı yok."

"O zaman en azından Rusya'ya gitmeden önceki gibi sana sadık olduğuma güvenir misin?"

"Bana o gün yanında duran piçin adını ver, ben de Rusya olayını unutayım."

"Sana söyledim... Yapamam."

Gözleri kaslarımı sertleştiren korkutucu bir maviye dönüşüyor ama kısa süre sonra bıçağını boğazımdan aşağı kaydırıp nabız noktamda durakladıktan sonra göğsümün eğimine doğru ilerliyor ve keskin tarafını şişmiş meme ucuma çeviriyor. Acı hissetmiyorum ama göğsümden ve karnımdan aşağı bir kan izi damlıyor ve sonra göbeğimde birikiyor.

Bu manzara dehşet verici olmalı, ama saf hayranlık başka tarafa bakmamı engelliyor.

"İşte böyle olacak, Sasha." Bıçağı karnımda, kalçalarımda ve sonra bacaklarımın arasındaki hassas noktada gezdirmeye devam ediyor. "Bana bir isim söyleyene kadar sana işkence etmeye devam edeceğim. Bana ihtiyacım olanı vermezsen bütün gün burada kalacaksın..." diye devam ediyor, dudaklarında kurt gibi bir sırıtış beliriyor. "Burada neyimiz varmış?"

Parmakları kalçalarımın arasından kayıyor ve gözlerini karanlık bir bakış dolduruyor. "İşkence görme ihtimali seni ıslattı mı?"

"Hayır."

"Kukun ağzınla aynı melodiyi söylemiyor." Açıklığımı okşuyor ve klitorisimi okşuyor. "Bak parmaklarımı nasıl ıslatıyor."

Fiziksel olarak kendimi onun parmaklarını becermekten ve onlardan zevk almaktan alıkoymak zorundayım. O kadar uzun zamandır bu aşırı duyarlılık halindeyim ki artık dayanamıyorum.

Parmaklarını kıvrımlarımda işkenceli bir ritimle gezdiriyor, beni uyarıyor ama beni boşaltmaya yetmiyor.

Bu onun için bir ilk. Kirill her zaman beni boşaltmakla ilgiliydi. İster ağzıyla, ister parmaklarıyla, ister sikiyle. Tek amacı onun için boşalmamı sağlamak ve tercihen bu sırada adını haykırmaktı.

Ama şimdi, inmemi hiç istemiyor gibi görünüyor.

Orta parmağı açıklığımın yakınında geziniyor ve kalçalarım otomatik olarak sarsılıyor. Bana dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kendim ne kadar yaparsam yapayım, onun yaptığından tamamen farklı.

Parmaklarının kalınlığından mı, dokunuşunun baskınlığından mı, yoksa lezzetli yoğunluğundan mı bilmiyorum, ama her zaman ondan daha fazlası için aç bırakılıyorum.

Biraz *daha*.

"O daracık amını sikmemi mi istiyorsun, Sasha?" Sözlerinin arkasında sert bir eğlence var. "Ağrını dindirmemi ve sana çığlık attırmamı ister misin?"

Bir kez başımı sallıyorum, yanaklarım ısınıyor ama şu anda utanç umurumda değil.

"Bunu yapabilirim." Bir parmağını içeri kaydırıyor ve sırtım yataktan kalkıyor.

Oh, Tanrım. Daha...

daha... daha... Buna

ihtiyacım var.

"Bir tane daha ekleyebilirim." İkinci parmağını içeri sokar. "Ve bir tane daha. Çok iyi bir kız gibi üçünü de alıyorsun. Sen benim en sevdiğim sikiş deliğisin, Sasha."

Üçüncü parmağını soktuğunda, sanırım patlayacağım. Evet, eskiden üç parmağını da alırdım ama bu aylar önceydi. Bekar olmak ve sadece parmaklarımın arkadaş olması yardımcı olmuyor.

"O kadar sıkısın ki parmaklarımı sağıyorsun." Onları içeri kıvırıyor ve tırnaklarım deri kemere batıyor.

"Kirill..."

"Ne?"

"Lütfen..."

"Yalvarırken daha spesifik olman gerekecek. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Becer beni." *Ve sadece parmaklarınla değil.*

Onları içimde hissetmeyi ne kadar sevsem de, daha fazlasına ihtiyacım var.

Bana şimdiye kadar yaşadığım en yoğun zevki verirken, her tarafının bana doğru bastırılmasına ve kaslarının beni ezmesine ihtiyacım var.

"Parmaklarımı zar zor alabiliyorsun ve sikimi mi istiyorsun?" Beni soluk soluğa bırakan hızlı bir ritimle itiyor. "Sen çok açgözlü küçük bir fahişesin, Solnyshko."

Bundan alınmam gerekirdi ama alınmadım. Hem de hiç. Aksine, uyarılmam parmaklarını ıslatana kadar beni daha da ıslatıyor.

"Bunu da yapabilirim," diye devam ediyor o derin, seksi ses tonuyla. "Seni iyi beceririm. Sert sikerim. Diğer tüm sikleri unutup sadece benimkine tapınana kadar sikerim seni. Bunu ister misin?"

Birkaç kez başımı sallıyorum, müstehcen konuşması yüzünden tamamen sayıklıyorum. Ona bakmaya devam etmek, bu anın içinde kaybolmak ve geri dönüşü olmayan bir yola girmek istiyorum ama midemin dibinde korkutucu bir hızla yoğun bir zevk oluşurken gözlerimi açmaya zorlamak zor.

Kirill parmaklarıyla beni parçalamaya devam ederken başını eğiyor ve kulağımın dibine sıcak sözler fısıldıyor: "Önce bana onun adını söyle."

Dudaklarım titriyor ama mırıldanıyorum, "Yapamam..."

Bir an orgazmın eşiğindeyim; bir an sonra orgazm yok oluyor. Kirill parmaklarını içimden çekerek beni sıcak, rahatsız ve boğazımın arkasında fokurdayan bir çığlıkla bırakıyor.

"Ne...? Neden?"

Yüz ifadesi artık kapalı ve eğer bu kadar sinirli olmasaydım korkardım. "Bu bir ceza. Henüz itiraf etmemişken gelmemen gerekiyor."

"Ciddi olamazsın...?"

Bıçağın sapını içime sokuyor ve yenilenen baskıdan dolayı sarsılıyorum. Kirill beni bıçakla beceriyor ve bunun neden bu kadar sıcak hissettirdiğini bilmiyorum. Ahlaksızca, evet, ama o kadar erotik ki, daha önceki yoğun birikimim, şu anda beni süpüren dalgayla karşılaştırıldığında bir şaka gibi görünüyor.

"Oh, Tanrım..."

"Sahip olabileceğin tek tanrı benim." Daha hızlı, daha sert ve o kadar kontrolden çıkmış ki, sadece yoğunluktan bile bayılacağımı düşünüyorum.

"Onun adı ne?"

Şu anda neden her şeyi itiraf etmemem gerektiğini unutmuş durumdayım. Ama bazı beyin hücreleri çalışmaya devam ediyor ve bana bunu yasaklıyor.

Başımı salladığım anda Kirill bıçağı çıkarıyor, ben gelmeme bir saniye kala. Bu sefer hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum ve gözlerim yaşarıyor.

"Kes şunu, lütfen," diye bağırıyorum.

Ter cildimi kaplıyor, meme uçlarım cinsel uyarılma nedeniyle çok acıyor ve içim bana sunmayacağı bir serbest bırakma için çığlık atıyor.

Ve ellerim bağlı olduğu için kendim de yapamıyorum, yani tamamen onun var olmayan merhametine kalmış durumdayım.

Kirill'in yüzü, parmaklarıyla klitorisimi okşarken ve bıçağın sapını tekrar içeri sokarken buz gibi oluyor. "Bana onun lanet adını vererek bunu durdurabilecek tek kişi sensin. Ne kadar direnirsen, seni birbiri ardına orgazmdan mahrum bırakma konusunda o kadar yaratıcı olurum. Vücudunu senden bile iyi tanıyorum Sasha. Ne zaman boşalmak üzere olduğunu biliyorum. Nefeslerin hızlanır, boynun kızarır ve kalçaların istemsizce sarsılır. Zirveye yaklaşmana izin vereceğim ama asla ulaşamayacaksın. Bana istediğimi verene kadar bunu tekrar ve tekrar yapacağım."

Ve sonra tam da bunu yapmaya devam ediyor. Ta ki ben öleceğimi düşünene kadar.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Daha önce hiç şu anda hissettiğim kendini yok etme seviyesine bu kadar yakın bir hayal kırıklığı yaşamamıştım.

Bunu yapmadan önce kendimi fiziksel olarak odadan çıkarmak zorunda kaldım. Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey.

Adımlarım kontrollü ama içimdeki savaşı gizliyorlar. Banyoya girdiğimde yüzüme birkaç kez soğuk su çarpıyorum ama bu beni içten içe yiyip bitiren alevleri öldürmek için hiçbir işe yaramıyor.

Aynadaki yansımama bakıyorum ve ona yumruk atma isteğime zorlukla direniyorum. Bu, kötü alışkanlıklara geri dönmekten farksız olurdu.

Yani kendimin daha genç, daha az dengeli versiyonu.

Bana bakan adam, kitle imha silahı için mühimmat olarak kullanılabilecek negatif, berbat bir enerjiyle dolup taşıyor.

İstediğim her şeye sahiptim. Ayrıcalıklı olduğum için değil. Aslında, bu ailede doğmak hayatım boyunca aleyhime işledi. Bulunduğum yere gelmemin tek sebebi saf irademdir.

İstediğinizi elde etmenin en iyi yolu diğer tüm yolları tıkamaktır, böylece size karşı olanların size yönelmekten başka çareleri kalmaz.

Ve tekrar tekrar başardım.

Yatağıma bağlı lanet bir kadın dışında.

Dönüp yatak odasına gidiyorum. Sasha parçalanmış kıyafetlerinin ve tahrik lekelerinin ortasında yatıyor. Cildi terli, kırmızı ve tüm vücudunu kızdırdığımdan emin olduğum kan ve ıslaklık damlacıklarıyla bulaşmış.

Ayrıca göğüslerinde ve karnında bıçağımın izleri var çünkü onları oraya koymadan duramadım.

Şu anda bir oyuncak düşük ayarda klitorisini okşuyor, bu yüzden yakın ama asla oraya ulaşamayacak.

Bu oyuncağı birkaç hafta önce düşünmeden mi aldım? Evet, aldım. Ama belki de bu bir dürtü değildi, çünkü başından beri ona işkence edeceğimi biliyordum.

Sadece kımıldamayacağını bilmiyordum. Azıcık bile. Yaklaşmadı bile.

Güneşin altındaki her yöntemi kullandım ve onu yasal olması gerekenden daha fazla orgazmdan mahrum bıraktım. Yine de bu küçük bok sadece hıçkırarak ve serbest bırakılması için yalvarırken başını salladı.

Sonra, onu mahrum bırakmaya devam ettiğimde, bana isimler takmaya ve Pazar gününe kadar altı şekilde bana küfretmeye başladı ve parmaklarımı kuru bir şekilde becermeye çalıştı.

Şimdi, kabullenme aşamasında. Başı yana eğik, teri tenini kaplıyor ve meme uçları elmas çakıl taşları kadar sert.

Etkileyici gözleri yarı kapalı ve kuru dudakları ayrık. Arada sırada su vermeme rağmen hâlâ susuzluğun eşiğinde.

Ona doğru giderken bir şişe alıyorum ve başını kaldırıyorum. "Aç."

Ellerimde bir oyuncak bebek gibi, o kadar zayıf ve hafif ki bir parmak şıklatmasıyla kırılabilir, ama yine de dik dik bakıyor ve dudaklarını büzerek kapatıyor. "Kendini kurban edilmiş mi hissediyorsun?" Burnunu kapatıyorum, böylece başka seçeneği kalmıyor. ağzından nefes alıyor, sonra suyu döküyorum. "Bana sadece lanet olası ismi verseydin bunların hiçbiri olmazdı."

Boğuluyor ve burnundan su sıçrıyor ama çoğunu içiyor.

"Bu herif senin için o kadar önemli mi ki onu korumak için bu kadar ileri gidiyorsun?"

Dudaklarını tekrar büzüyor ve diğer tarafa bakıyor.

Parmaklarım boğazına dolanıyor ve dikkatini tekrar bana çekerken zihinsel olarak kendime onu kıramayacağımı hatırlatmak zorunda kalıyorum. "Seninle konuşurken bana bakmanı söylemiştim."

Cebimden oyuncağın kumandasını çıkarıyorum ve ayarı yükseltiyorum. Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve nefes alış verişi hızlanmaya başlıyor.

Başını sallıyor, gözlerinden taze yaşlar akıyor.

"Onu ne kadar çok seçersen, sana o kadar kötü davranırım. Bana ne kadar karşı gelirsen, ben de o kadar soğuk olurum. Şimdiye kadar bilmeliydin ki ben her zaman

şüphe et, istediğimi al."

Bir inilti çıkarır. "Kirill..."

"Ne? Bana bu ismi mi taktın?"

Lanet kadın başını sallıyor ve ben neden şu anda bir metre altında olmadığını hatırlamakta zorlanıyorum.

"Rusya öncesine dönmemizi istediğini sanıyordum ama kalbinde başka bir erkek varsa bu mümkün olmayacak Sasha."

"Değil..." Sesi küçük ve titrek. "Bu bir sevgili değil..." "Eğer değilse, o zaman bana onun lanet adını ver."

"Yapamam..." Titriyor ve kalçaları sarsılarak yataktan kalkıyor.

Oyuncağı çıkarıyorum. Hıçkırıyor ve çığlık atıyor, tırnakları kemerin derisini kazıyor.

Orgazmı tetiklemek için umutsuz bir çabayla bacaklarını birbirine sürtüyor ama hiçbir şey gelmiyor.

"Öngörülebilir bir gelecek için yatağıma bağlı kalmak istiyor musun? Çünkü bunu yapabilirim."

"Öldür beni..." diye mırıldanıyor gözyaşları arasında. "Artık bana güvenemiyorsan, benden kurtul."

Bu kelimeler zihnimi ölümcül senaryolarla dolduruyor ama hiçbiri onu içermiyor.

Sadece sevgilisi.

"Bunun neresi eğlenceli?" Boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun, Sasha? Gözümün önünden kaybolacağın ve ona geri döneceğin bir gün olacağını mı sanıyorsun? Seni her zaman bulacağım ve bulduğumda onu gözlerinin önünde öldüreceğim."

"Siktir git..." diye fısıldar ve göz kapakları kapanır.

Önceki seferlerde uykuya daldığında, onu bir tür cinsel uyarımla uyandırdım. Sevgilisini tehdit ettiğim için beni lanetlediği için hala bunu yapmak istiyorum.

Ama benim yok.

Birincisi, sınırlarını aştı.

İkincisi, bana o piçin adını söylemeyi reddetmeye devam ederse kalıcı bir iz bırakmayacağımı garanti edemem.

Viktor'un Belsky Örgütü'nü araştırması ve hatta onun geçmişini araştırması yoluyla kendi başıma bulmaya çalıştım.

Aslında bunu benimle New York'a gelmek istedikten sonra yaptım, ama sahte bir soyadı kullandığı için, sadece sahte bir geçmişle geliyor

ordunun inandığını söyledi. Ya da daha çok, kuruma rüşvet vererek girmiş, ki bu da önceki zengin kadın statüsü düşünüldüğünde sürpriz değil.

Ve geriye sevgilisinin adını öğrenmenin tek bir yolu kalıyor.

Onun aracılığıyla.

İşbirliği yapmayı tamamen reddediyorsa bu bir sorun.

Kemeri bileklerinden çıkarıyorum ve derinin bıraktığı kırmızı izlere masaj yapıyorum.

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor ve sikim acı verecek kadar sertleşiyor.

Sikeyim.

Bu işkence yöntemini bulmadan önce onu becermeliydim. Ya da

daha iyisi, ben ona işkence ederken onu becermeliydim.

O gelmeden önce aylarca bekar kaldım. Drama içermeyen bir delik aramak, kesinlikle gerekli olmadıkça katılmak istemediğim bir güçlüktü.

Ama Sasha'nın amına tam iki yüz yirmi yedi kez girdikten sonra bekâr kalmak tam bir işkenceydi.

Ne? Saymak istememiştim ama bunu takıntı haline getirmiş ve bilinçsizce yapmış olabilirim.

Parmaklarım solgun tenindeki kırmızı yarıklarda geziniyor. Dünyanın onun kime ait olduğunu görebilmesi için üzerine daha fazla işaret koymak istemem berbat bir şey mi? Muhtemelen.

Yine de bu, düşüncenin ortadan kalktığı anlamına gelmez.

Kafası yana kayıyor ve göğsüme düşüyor. Lanet olsun.

Bir an için bu kadına kızgın olduğumu unutuyorum. Hayır, kızgınlık hafif kalır. Öfkeliyim ve ne zaman başka biri olduğunu düşünsem aklımı kaçırmaya çok yakınım.

Bu düşünceler bana, sadece onu ayıklamak için tüm Rusya'yı ateşe vermeyi düşündürüyor.

Telefonda onu sevdiğini ve ona geri döneceğini söylediğini duyduğumdan beri böyle çılgın, tamamen imkansız düşünceler beni yalnız bırakmadı.

Sanki bunun olmasına izin verecekmişim gibi.

İhanet ve vurulma hissini de eklediğimde, benim bile hoşlanmadığım bir yola giriyorum.

Hiç de bile.

Boynundaki parmak izlerimi okşuyorum ve yanağını avucuma yaslıyor, sanki onun güvenli sığınağıymışım gibi yakınıma sokuluyor.

Daha çok, ben onun ısmarlama cehennemiyim.

Yüzündeki ter damlacıklarını silerken, içine düştüğüm uçurumun adı karnıma yumruk gibi iniyor.

Takıntı.

Buna böyle deniyor, değil mi? Daha önce bu kavramı hiç düşünmemişken birine sahip olma ihtiyacı duymak böyle bir his. Biri bu kadını benden almaya cüret ederse duyacağım öfke imgelerinin beni rahatsız etmesinin nedeni de bu.

Buna o da dahil.

Daha önce de söyledim, eğer beni seçmemeye devam ederse, hayatındaki en acımasız canavar ben olacağım. İkimizden biri ölene kadar onu tamamen yok edeceğim.

Ve bu tehlikeli. Sadece onun için değil, benim için de.

Çünkü o lanet bir zayıflık gibi görünmeye başladı. Beni dizlerimin üstüne çöktürmek için bana karşı kullanılabilecek biri.

Ve ben zayıflık yapmam.

Ben her zaman oynayan ama asla oynanmayan bir tip oldum. Asla çok yaklaşmadım, kartlarımı asla açmadım ya da duygularımın karar verme sürecime girmesine izin vermedim. Bu yüzden, varlığımın temellerinin bir düşmandan başkası tarafından sarsılmadığını fark ettiğimde yaşadığım kızgınlığı hayal edin.

Ve Sasha bir düşman. Ona geleneksel düşmanlarıma davrandığım gibi davranmayabilirim - ki bu genellikle onları öldürmek ya da manipüle etmek, sonra da öldürmektir

-Ama güvenebileceğim biri değil.

Belsky Örgütü ile ilişkileri var ve beni neden öldürmek istedikleri hakkında hiçbir fikrim olmasa da, peşimde olduklarını biliyorum.

Ve ben onu tamamen kendi tarafıma çekene kadar, yani benden hiçbir şey saklamayana kadar, gri bölgede kalmak zorunda.

Şimdi, eğer sikim onu becermenin pervasızlık olduğunu anlarsa, bu harika olur.

Çıplak bedeninin önümde uzanması, onu almam ve ona tam olarak kime ait olduğunu hatırlatmam için beni baştan çıkarması yardımcı olmuyor.

Eğil, evlat. Zamanımız olacak.

Onu, seks oyuncakları, bıçak ve kemerimle birlikte nemli örtüyü altından çıkaracak kadar kaldırıyorum ve sonra onu temiz, kuru çarşafın üzerine yerleştiriyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan sikimin durumuna yardımcı olmayan sevimli bir şekilde sızlanıyor, sonra iç çekerek yan dönüyor.

Özdenetimim bugün tüm hayatım boyunca olduğundan daha fazla sınandı. Banyoya gidip sıcak su dolu bir kabın içine birkaç havlu yerleştirmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. Döndüğümde yine sırtüstü yatıyordu, çıplak teninin her santimi benim için ortaya serilmişti.

Başıma bela olmaya başlayan sikime bakıyorum. "Gerçekten mi? Ne zamandan beri somnofiliyle ilgileniyoruz?"

Aldığım tek cevap düşmanca bir ereksiyon.

Bebekleri, alnından tüfekle vurulmuş insanların yüzlerini ve Yulia'yı düşünüyorum.

Sonuncusu yapıyor.

Yatağın kenarına oturup Sasha'nın önce yüzünü, sonra da boynunu silerek başlıyorum; parmak izlerimin üzerinde biraz fazla duruyorum. Sonra göğsündeki ve karnındaki kanı temizliyorum. Ondan sonra, tatmin olmamış amını temizlemek için ekstra özen gösteriyorum. Kıvrımlarını sildiğimde inliyor ve bu onu nihayet uyuttuktan sonra sikimi uyandırmakla tehdit ediyor, bu yüzden ellerine geçiyorum. Daha önceki mücadele sırasında tırnaklarıyla birkaç parmağını yaralamıştı. Onları okşuyorum ve sonra kemerin bıraktığı kırmızı çizgilere geçiyorum.

Bitirdikten sonra tekrar yapıyorum, her köşeye, her eğime ve kurşunun omzunun arkasında bıraktığı yara izine dokunuyorum. Birkaç yara izi daha var - bazıları karnında, ama çoğunluğu ellerinde ve ayaklarında.

Bu kadar yumuşak bir vücut askerlik ya da koruma olmak için yaratılmamış ama yine de bundan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Ordudan pek hoşlanmazdı, çünkü orada hep bir görevi varmış gibi görünürdü. Ancak New York'a geldiğimizden beri daha kaygısız ve mükemmel sayfasını bitirdiğinde onu sırıtırken yakalıyorum - bunu başarabilen birkaç kişiden biri.

Titriyor ve bu işi çok uzun süredir yapıyor olabileceğimi fark ediyorum.

Yeni bir battaniye getirip üzerine örtüyorum.

Uyumasını izlerken birkaç saniye geçti.

Biliyor musun? Sikerim böyle işi.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkardım ve ona daha iyi bakabilmek için yan yattım. Uyumuyorum bile, bu yüzden bunun için soyunmam bile başlı başına garip. Hatta başımı yastığa falan koyuyorum.

Manzara buna değer.

Elimi memesine koyuyorum ve meme ucuyla oynamaya başlıyorum çünkü belli ki kontrolüm yok. Ama sonra onun sabit kalp atışlarını hissediyorum ve uzak bir olay aklıma geliyor.

Arabada bana şarkı söylediği ve kalp atışlarını hissettirdiği zamandı. Avucum göğsünün üzerine uzanıyor ve dinlemeye başlıyorum. Gözlerimi de kapatmak üzereyim.

Ama ben bunu yapmadan önce Sasha yan dönüyor ve göğsünü benimkine yapıştırıyor. Yüzünü göğsüme yaslayıp bacağını benimkinin üzerine atarken kalp atışları benim hiper kalp atışlarımla çarpışıyor.

Sikeyim.

Şimdi, mecbur kalsam bile hareket etmeyeceğim.

"BANA YARDIM ET, KIRILL!"

"Merak etme Kara. Ben buradayım," diyorum kırık bir sesle, eğer burada olmasaydım inanmazdım.

Her geçen saniye bileklerimi kesen bir iple asılıyorum ve en kötüsü de Karina'nın babamın adamları tarafından eğlence olsun diye bana işkence edilmesini izlemek zorunda kalması.

"Kirill!" Sesi çiğleşip boğuklaşana kadar unutulmaz bir çığlık atıyor. Ama onu geride tutan adamlar bir santim bile kımıldamasına izin vermiyor.

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum ve gülümsemeyi başarıyorum ama bu şişmiş dudaklarımdaki ve gözlerimdeki acıyı tetikliyor ve öksürüyorum.

Beni dövmekle görevlendirilen adam yüzüme bir tokat attı, sonra da karnıma bir yumruk attı. Görüşüm bulanıklaşırken kan tükürdüm.

Oh, lanet olsun. Sanırım bayılacağım.

Gördüğüm son şey Karina'nın şok olmuş ifadesiydi; yumuşak yüzü şoka giriyor ve ardından "Kiriiill!" diye bağırıyor.

YANAĞIMA DOKUNAN IKI ELIN YUMUŞAK DOKUNUŞUYLA IRKILEREK UYANIYORUM.

"Kirill!"

"Kirill!"

"Beni duyabiliyor musun?"

Açılan gözlerimin yarıklarından Sasha'nın üzerime tünediğini, gözyaşlarının kirpiklerine yapıştığını ve kaşlarının bir çizgi halinde kırıştığını görüyorum.

Aklıma iki düşünce geliyor.

Birincisi, onun yanında yine derin bir uykuya daldım. Hatta o kadar derindi ki uzak bir anıyla ilgili bir kabus gördüm.

İki, Sasha onu bu kadar üzen bir şeye tanık olmuş olmalı. Hay sikeyim.

İşte bu yüzden uyumayı sevmiyorum.

"Kirill?" diye soruyor, o gün Karina'nınkine çok benzeyen alçak, perili bir sesle.

Yavaşça doğruluyorum ve isteksizce beni bırakırken bir nefes veriyor. Ellerini tutup tekrar yüzüme koymak istiyorum.

Onun yerine ayağa kalkıp odamdaki mini bara doğru ilerliyorum. Çevresel görüşümde saati yakalıyorum. Sabahın altısı. Aslında birkaç saat uyumuşum.

Son zamanlarda bana neler oluyor böyle?

Kendime bir bardak konyak doldurup bir dikişte yudumluyorum, sonra bir tane daha dolduruyorum. Sasha battaniyeyi etrafına sarıp bana katılmadan önce yataktan bir hışırtı geliyor. Gözleri ışıl ışıl ama kahverengiden çok yeşil, yani bu iyiye işaret.

"İyi misin?" diye dikkatle soruyor.

"Daha iyi olamazdı." İkinci bardağı içmeye başlıyorum ama elimi hafifçe tutarak duraksamamı sağlıyor.

"Uykunda çırpınıyordun ve adını kaç kez söylediysem de uyanmadın. Kabus muydu?"

"Ya öyleyse?"

"Bunların ne kadar korkunç olduğunu biliyorum. İçki içmenin yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"O zaman öğreniriz." Elimi onunkinden kurtarıyorum, ikinci bardağı içiyorum ve üçüncüyü dolduruyorum.

Bu sefer onu kapıyor ve yavaşça masanın üzerine koyuyor. "Alkolden daha iyi bir şey biliyorum."

"Bundan şüpheliyim."

Ve sonra lanet kadın battaniyeyi açıyor ve kollarını ve battaniyeyi ikimizin etrafına sarıyor. Bana sarıldığını fark ettim. Bu da ne...

"Nadia ve Nicholas'ın yasını tutarken sana sarılmama izin vermiştin ve bu benim en sevdiğim teselli şeklidir. Senin olmadığını biliyorum ama yine de sana veriyorum. Belki bir gün sen de bunun değerini anlarsın."

Omuzlarım düşüyor ve bir yanım onu fırlatıp atmak istiyor ama diğer yanım onu kollarımın arasına alıp asla bırakmamak istiyor.

Bu yüzden ikisine de boyun eğmeden hareketsiz kalıyorum.

Hafifçe geri çekiliyor ve donup kalıyor, sonra parmaklarını göğsümdeki yeni yara izlerinin üzerinde gezdiriyor, lanet olası sevgilisinin izniyle.

O olmasaydı yaralarım olmayacaktı.

Öfke ve kızgınlığın ölüm çemberini yeniden başlatmak üzereydim ki parlak gözlerle bana baktı ve burnunu çekti. "Çok özür dilerim."

"Eğer o kadar üzgünsen, bana o pisliğin adını söyle."

"Bunu yapamam ama hayatımın geri kalanında bu atışları telafi edebilirim."

"Hayatının sonuna kadar burada mı
kalacaksın?" "Eğer...sen istersen, evet,
kalacağım."

Öfkeli bir sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor ve bir elimi sırtının alt kısmına yapıştırarak onu kendime doğru çekiyorum. "Kalacaksın."

"Yapacağım."

"Bu bir soru değildi. Bir açıklamaydı."

Biraz gülümsüyor ama başını sallıyor. "Beni silmediğiniz sürece."

Hiç yapmadım. Onu silmek mümkün değil. Yine de o yokmuş gibi davranarak mükemmel bir iş çıkardım.

Bu, Rusya'da olan her şeyi tekrarlamaktan daha kolaydı. "Bu senin
performansına bağlı." Onu bırakıyorum ve duraklıyor.
battaniyeyi kendi etrafına sarmadan önce.

"Performans demişken." Boğazını temizliyor. "Şu ödül hakkında konuşalım."

"Ne olmuş ona?"

"Kıdemli muhafızınız olmak
istiyorum." "Sen *ne*?"

"Kıdemli muhafız. Viktor'un şu anki
pozisyonu." "Seni öldürecek."

"Umurumda değil. Bana bir ödül vaat ettin ve ben zaten senin cezanı çektim, bu yüzden bana istediğimi vermek zorundasın."

"O pozisyonu Viktor'la paylaşmak zorunda
kalacaksın." "Hayır, tek başıma olmak istiyorum."

"Mümkün değil. Ona sizden daha çok güveniyorum ve bu nedenle görevinden alınamaz."

Dudakları kaşlarını çatarak ya da somurtarak öne doğru itiyor, hangisini bilmiyorum ama yine de dilimle dudaklarını yalamak istiyorum.

"Tamam." Çenesini kaldırıyor. "Bir gün bana ondan daha çok güveneceksin."

Hiç sanmıyorum.

Ama yine de ona umut veriyorum. Gardını düşürmesinin en iyi yolu bu olabilir.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Belki de aklımı kaçırmışımdır.

Bir hafta önce Kirill'e beni orgazmdan mahrum bırakmaya devam ettikten sonra söylediklerimin başka bir açıklaması yok. Şimdiye kadar yaşadığım en kötü işkence şekli.

Ancak uyandığımda kendimi onun kollarında bulduğumda, tüm bu rahatsızlık ortadan kalktı. Bununla birlikte, bu kararı verme konusunda gerçekten güçlü hissettiğim an, sadece ona sarılmama izin vermekle kalmayıp aynı zamanda bana sarıldığı andı.

Sadece kolunu belime doladı ama bu da sayılır.

Yine de bunu yapmamın tek nedeni bunlar değildi. Büyükannem ve amcam beni evlatlıktan reddettikten sonra, Kirill bana bir amaç veren kişi oldu. Evet, acı ve kalp kırıklığıyla birlikte geldi ama yine de bir amaçtı.

Ona ömür boyu sadakat yemini etmem sürpriz mi? Bir bakıma hayır, çünkü vurulduktan sonra onunla birlikte buraya geldiğimden beri yaptığım şey tam olarak buydu.

Ve kim bilir? Belki birkaç ay içinde güvenini yeniden kazandığında, ailemin ölümüyle bir ilgisi olmadığını doğrulayabilirim.

O öyle biri değil.

Ben de ofisinde gizlice dolaşmayı içeren önceki planımı çöpe attım. Şu andan itibaren açık sözlü olacağım ve aldatıcı yöntemler kullanmaktan kaçınacağım.

Bir yandan, başka ne yapabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama diğer yandan, bu şimdiye kadar verdiğim en iyi karar gibi geliyor. Kirill bana sadece yeniden olmak istediğim kadın gibi hissettirmekle kalmıyor, aynı zamanda *hissettiriyor da*.

O kadar çok ki, acı verici.

Rahatsız edici de.

Bazen, kendimi onun yanından uzaklaştırsam daha iyi olur diye düşünüyorum. Belki Rusya'ya ya da başka bir ülkeye geri döner ve her şeye yeniden başlardım.

Ama kendimi ondan ayırma düşüncesi bile fiziksel olarak canımı yakıyor ve bunun hayali etkisinden kurtulmak için birkaç dakika ayırmam gerekiyor.

"Yürü, Lipovsky."

Arabanın önünde duruyorum ve Kirill kıdemli muhafız pozisyonunu paylaştığımızı açıkladığından beri bana ters ters bakan Viktor'a bakıyorum.

Bundan hoşlanmadığını söylemek hafif kalır. Kirill'e onu bir şeyle tehdit edip etmediğimi sordu -sanki bunu yapabilirmişim gibi.

Gerçi diğerleri haberi iyi karşıladı. Aslında Maksim birkaç gün önce benim için bir parti verdi ve onu dans ettirmeye çalışırken Yuri tarafından neredeyse öldürülüyordu.

Karina bile en güzel dantel elbisesini giyerek geldi ve bana sadece özel günlerde giyeceğim muhteşem bir palto hediye etti.

Kardeşine benden hala vazgeçmediğini ve bir gün beni koruması olarak alacağını söyledi.

Öte yandan Kirill, tüm bu parti olayından etkilenmedi ve beni omzumdan tutan ya da kucaklayan herkese ters ters bakmaya devam etti -Özellikle de Maksim. Hatta erkenden ofisine çekildi ve bütün geceyi orada geçirdi, bize onu rahatsız etmememizi söyledi.

Şu anda ölümümü planlıyor gibi görünen Viktor, o gece yüzünü neredeyse hiç göstermedi ve sadece Kirill'i gölgelemeye geldi.

Şimdi, Kirill, Damien ve Rai Yakuza'nın üst düzey yöneticileriyle bir toplantı için geleneksel bir Japon restoranının içindeyken biz ana arabanın önünde duruyoruz.

Kirill, Damien ile aynı arabada gideceği için sadece birimiz önde gidebiliyoruz. Genelde bu Viktor olur, çünkü herkesin onun emirlerine uymasını sağlar.

"Sen, çekil," diyorum kayıtsızca. "Maksim'le gidebilirsin."

Öne doğru adım atıyor, böylece üzerimde yükseliyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Beni gayet iyi duydun."

Bana dik dik bakarken gözleri parlıyor. "Çekil. Bu bir emirdir."

"Artık bana emir vermeye hakkınız yok. Ben de seninle aynı konumdayım."

"Dinle beni, seni küçük pislik. Buraya gelmek için Boss'u neyle tehdit ettiğini bilmiyorum ama öğreneceğim ve seni bu lanet ülkeden sürgün ettireceğim." "Patron'un zayıf olduğunu ve tehdit edilmeye yatkın olduğunu mu ima ediyorsun?" I sahte bir telaş ses tonuyla.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama benim edindiğim izlenim bu. Eminim o da böyle bir izlenim edinecektir, eğer size özellikle tehdit olmadığını söyledikten sonra bunu duyarsa. Boss'a yalancı mı diyorsun?"

"Ben öyle demedim."

"Bu bilgiyi kendime saklayacağımı garanti edemem." Omzunu okşadım. "Ama iyi günde kötü günde birlikte olduğumuz için, sen geri çekildiğin sürece hiçbir şey duymamış gibi davranacağım."

Dokunuşumla omuzları geriliyor ve bana yumruk atacağını falan düşünüyorum ama hissedilir öfkesi yavaş yavaş azalıyor.

"Bu iş daha bitmedi, seni küçük pislik."

Arkasından yüzümü ekşittim ve Kirill'e restorandan çıkarken eşlik etmeye gittim. Bu toplantı Yakuza tarafından talep edildiğinden, tesisin etrafında bir koruma ordusu var. Güvenlik planlarının bir kopyasını aldık, böylece bir saldırı durumunda en iyi çıkışları biliyoruz.

Damien'ın kıdemli koruması Vladislav'a başımla selam veriyorum, o da aynı yöne giderken bana başıyla karşılık veriyor. Patronunun fevri ve tetikte olduğu yerde Vladislav bir dağ kadar sakin. Ve hayır, Viktor'un benzediği o soğukkanlı dağ değil.

Vladislav ayakları yere basan, bilge ve sessiz bir kişiliğe sahip. Damien'ın kendini öldürtmemesinin ana sebeplerinden biri olduğunu tahmin ediyorum.

Rai'nin koruması Katya sessizce bize katılıyor. Ondan her zaman hoşlanmışımdır ama patronuyla benim aramdaki bariz düşmanlık nedeniyle bunu hiç belli etmedim.

O da benim gibi erkeklerin dünyasında kendi yolunu çizmeye çalışan bir kız. Organizasyondaki kadınların büyük bir savunucusu olan Rai, onu bizzat seçti ve bu kadar güçlü olmasına yardımcı oldu.

Katya ile benim aramdaki tek fark, onun kadın olduğu gerçeğini saklamaması. Evet, tek kadın gardiyan olduğu için herkes ona bu konuda bok atıyor, ama o sadece onları görmezden geliyor ve işini yapıyor.

Keşke benim de böyle bir lüksüm olsaydı. Kirill ile bir kadın olarak tanışsaydım, kadın koruması olmama izin verir miydi?

Ben neden bahsediyorum? Bu kadın düşmanı örgütteki bir lider, bir kadının kendisini korumasına izin vermez. Zayıf ve kadının eteğinin arkasına saklanan biri olarak görülür.

Rai'nin durumu farklı çünkü kendisi de bir kadın, dolayısıyla kadın bir muhafız olması o kadar da tuhaf karşılanmıyor.

Ayrıca, kendimi bir kadın olarak tanıtmış olsaydım, muhtemelen onunla orduda tanışmayacaktım ve bu çarpık kaderin hiçbiri olmayacaktı.

Katya, muhtemelen bizimle birlikte olmaktan mümkün olduğunca kaçınmak için önümüzde hızlandığında, Vladislav yanıma geliyor. "Kaç tane arabanız var?"

"Ana dahil iki tane. Sen mi?"

"Aynen. Ama bu toplantıdan haberimiz yoktu, yani toplam altı adamımız var."

"Bizim için sekiz."

"Patronunun benimkini nereye götürdüğü hakkında bir fikrin var mı?" "Ben de seninle aynı bilgiye sahibim."

Duruyor ve boş ifadesiyle beni sabitliyor. "Bundan hoşlanmıyorum Aleksander. Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Hayranın olduğumu mu sanıyorsun?" Tek bildiğim, Kirill'in son görevin başarısızlığından sonra Juan'ın kartelinden büyük bir tepki aldığı.

Sorunlar yaşıyoruz ve sonuç olarak sevkiyat süresiz olarak ertelendi. Juan çok dikkatli bir adamdır, muhtemelen sayılamayacak kadar çok ihanete uğradığı için. Kirill'in güvenliğin iki katına çıkarılacağına dair güvence vermesine rağmen Juan bunu duymak bile istemedi.

Tabii ki organizasyondaki hiç kimsenin bundan haberi yok. Kirill onlara sadece yaklaşan sevkiyatta bir gecikme olduğunu, ancak bunun önemsiz olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.

Sanırım Damien'la ilgili bir şeyler biliyor ve bunu onu kendi tarafına çekmek için kullanacak ama bunu nasıl ve ne zaman yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim, özellikle evlendiğinden beri taht yarışında güçlenen Rai'nin yerine Damien'ın bize katılmasının çok önemli olduğu. Kirill'e karşı özellikle düşmanca davranması da yardımcı olmuyor.

Vladislav, "Bir günde iki yüksek riskli toplantı onayladığım bir şey değil," diye devam ediyor.

"Ben de aynıyım." Kirill ile yalnız kalabilmek için bugünün bir an önce bitmesi için dua ediyorum.

O anlamda değil ama yine onun gece bekçisi oldum ve o çalışırken karşısında oturup sonunda uyuyakalıyorum.

Bu sabah, o giyinirken kendimi onun yatağında buldum. Hâlâ uyuyor numarası yapmış olabilirim, böylece erotik şovu bir sürüngen gibi izleyebilirdim.

Onu kaç kez çıplak gördüğümün bir önemi yok, üzerimde hala ilk seferki etkiyi bırakıyor.

Ancak şimdi, göğsündeki kurşun izlerini her gördüğümde içimi bir acı kaplıyor. Sanırım hayatımın sonuna kadar bu suçluluk duygusunu yaşayacağım.

Vladislav bana sadece "*Bunların hepsi patronun yüzünden" der gibi* bir bakış attıktan sonra içeri giriyor. Kirill'in Damien'la birlikte restorandan çıktığını görüyorum, belli ki hiç eğlenmemiş.

Tanrım.

Nasıl oluyor da sanki etrafındaki tüm dünya yokmuş gibi sadece Kirill'e odaklanabiliyorum?

Tek görebildiğim etkileyici fiziği ve arabaların olduğu yere kadar olan mesafeyi yutan uzun bacakları.

Diğerlerini takip ediyorum ama çevresel görüşümde bir şey yakaladığımda duruyorum.

Rai, koyu sarı saçlı ve yeşil gözlü bir çocuğun önünde bir an donup kalır.

"Teyze...?" diye sesleniyor kırılgan bir sesle, ama kadın tamamen keyifsiz. Yüz hatlarını belli belirsiz bir panik ifadesi kaplıyor, ancak bir adam çocuğu taşıyıp restorana geri götürürken ondan özür dilediğinde bu ifade kısa sürede kayboluyor.

Bir an için geriye doğru yürüyorum, gözlerimi Rai'ninkilerle bir saniyeliğine buluşturduktan sonra önüme bakıyorum.

Onunla o çocuk arasında bir hikâye var, diğerlerine onu bir 'erkekle' yakaladığını ya da eşcinsel olduğunu söylemeye kalkarsa Kirill'i korumak için kullanabileceğim bir hikâye.

Kirill ve Damien arabanın arkasına binerken ben de diğerlerine yetiştim. Araba.

Vladislav, Damien'ın şoförünün Yuri'nin yerine geçmesinde ısrar ediyor. Ya öyle ya da

O benim yerime geçiyor, ben de Yuri'den başka birine araba kullanma konusunda güvenmek zorunda kalmanın verdiği rahatsızlığa rağmen ilkini seçiyorum.

Rai önümden koşarak geçiyor ve ben kapıyı kapatamadan kendini arka koltuğa atmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kirill onu tersler. "Beni de yanında götür."

"Kendi araban var."

"Bozuldu. Ruslan tamir etmeye çalışıyor." "Sana taksi gibi mi görünüyorum?"

"Olabilirsin."

"Git, Rai." Damien yanında getirdiği votka şişesinden bir yudum alır. "Kirill ve benim bir toplantımız var."

"O zaman beni bıraktıktan sonra yap," diyor.

Kirill omuz silkiyor. "Ya da seni dışarı atabilirim."

"Sadece bir dakikayı boşa harcadınız. Çoktan yola çıkmış olsaydık daha hızlı varırdık. Ayrıca... Abe siz gittikten sonra bana bir şey söyledi."

"O kuruntulu ihtiyarın ne dediği kimin umurunda?" Damien bir yudum daha yutkunur.

Kirill şoföre gitmesini işaret etmeden önce duraksıyor. Rai'ye dönüp bakıyorum, sonra hemen önüme bakıyorum. Onu şüphelendirmemek en iyisi.

Biz göreceli bir sessizlik içinde otururken araba caddede ilerliyor. Bu beklenmedik olay değişikliği beni hâlâ rahatsız ediyor. Vladislav gibi ben de plana uygun gitmeyen her şeye karşı temkinliyim. Adamlarımızın çoğunu kaybettiğimiz o askeri görevden sonra başladı.

"Abe ne dedi?" Kirill sorar.

"Damien hakkında." Ona bakıyor. "Bilmek istemiyor musun?"

"Neden bunu düşüneceğimi söylediğini bilmek istiyorum. Beni evlendirmek mi istiyorsun Rai?"

"Kardeşliğin yararına olacaksa, neden yerleşmeyelim?" "Yerleşmek mi? Nesin sen, annem mi?"

"Birincisi, iğrenç. İkincisi, sadece devam et."

"Tıpkı senin kendi evliliğinde yaptığın gibi mi? Hepimiz senin gibi fedakâr olursak çok sıkıcı olur, Rayenka."

"Bu yapmayacağın anlamına mı geliyor?" "Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Abe'e bu şekilde saygısızlık edemezsin, Damien. O sahip olabileceğimiz en güçlü müttefiklerden biri."

Kirill gözlüklerini düzeltir. "Ve eğer bu boğa şiddet nöbetlerinden birinde kızını öldürürse en büyük düşmanımız olacak."

"Kadınlara zarar mı veriyorsun?" diye Damien'a çıkışıyor.

Kulağına bir şeyler fısıldamadan önce votkasını içmeye devam ediyor.

Onu iter. "O yanını kontrol edeceksin ve Abe'in kızına iyi davranacaksın ve eğer bir kadını incittiğini öğrenirsem, bana hesap vereceksin."

Dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Sapıkça mı olacak?"

Demek Damien evleniyor. Şanssız bayana iyi şanslar.

Belki de birimiz ona bir iyilik yapmalı ve evden kaçmasını falan söylemeli. Bu onun kaderini Damien gibi deli bir adamla mühürlemekten daha iyidir.

Çok kötü bir ruh hali içinde ve Kirill onu daha önce Pakhan'ın evinde köşeye sıkıştırıp, şimdi bize eşlik etmeyi kabul etmesini sağlayan bir şey söylediğinden beri durum böyle.

Muhtemelen Vladislav'ın bana ters ters bakmasının nedeni de buydu - çünkü Kirill işini yaparken onu meşgul etmekle görevlendirilmiştim.

Ancak Rai hiçbir zaman planın bir parçası olmadı, bu yüzden Kirill sinirlendi. Pek belli etmiyor ama gözlüklerini sık sık ayarlamasından bunu anlayabiliyorum.

Dikiz aynasından ona bakıyorum ve gözlerimiz bir saniyeliğine buluşuyor.

Kısa sürüyor, neredeyse fark edilmiyor ama tüm dünyam alev alıyor ve yanağımdan süzülen sıcaklığı hissedebiliyorum.

Kahretsin.

Bana seks sırasında baktığı gibi nasıl bakabilir? Toplum içinde çıplak olmaktan bir farkı yok.

Herkesin bu bakışı tanıdığından değil, ama yine de.

Muhtemelen tehlikeli bir durumda büyük bir dikkat

dağınıklığı. Boğazımı temizliyorum ve daha iyi

konsantre olmak için önüme bakıyorum.

Cinsel açlık çektiğimi düşünürsek bu imkansız gibi bir şey. Komodinindeki tüm nesnelerle beni becerdiği ve bununla birlikte gelen zevki benden esirgediği o aptal işkence seansı dışında, bana bir daha dokunmadı.

Dün duştan sadece bir havluyla çıktım ve bana kızgınmış gibi baktı.

Yok artık. Sanki beni o şekilde görmekten nefret ediyormuş gibiydi ve sözümü sakınmadan dolaba yöneldim ve hayal kırıklığımı bastırarak olabildiğince hızlı bir şekilde üstümü değiştirdim. Eşyalarım Yuri ile paylaştığım odada ama

Son zamanlarda Kirill, gece nöbetçisi olarak görevlendirildiğimde yanıma yedek kıyafet almama izin veriyor.

Yine de bana bakmaktan hoşlanmıyor.

Belki de artık beni istemiyordur.

Belki de bana karşı hissettiği ihanet duygusu diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

Birden araba savruldu ve gıcırdayarak durdu. Kuvvet o kadar güçlü ki Rai koltuğumun arkasına çarpıyor.

"Ne oldu?" Kirill şoföre Rusça sorar. "Bilmiyorum,

efendim. Yolda bir şey var-"

Kurşun geçirmez camdan göğsüne isabet eden bir kurşunla sözleri kesilir.

Silahımı çekerken bunu düşünmedim.

Kurşunlar etrafa saçılırken hepimiz arabadan dışarı fırlıyoruz.

Vladislav ve Viktor'un bakışlarını aynı düşünceyle karşılıyorum.

Saldırı altındayız ve patronlarımızı korumamız gerekiyor.

Üçümüz ve Maksim cepheye koşuyor, karınca ordusuna benzeyen askerlerle karşılaşıyoruz. Sözlerinden ve bağırarak verdikleri emirlerden Arnavut olduklarını anlıyoruz.

Şu anda ihtiyacımız olan son şey onlar.

Evet, onlarla anlaşmazlıklarımız var ama bizi yolun ortasında pusuya düşürecek kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim.

Arkamda bir anlık bir görüntü yakalıyorum ve Kirill'in Damien ve Rai ile birlikte arabalardan birinin arkasında siper aldığından emin olduktan sonra öne doğru koşuyorum.

"Lanet bir şehit olma." Kafamın içinde uzun zaman önce yaptığı gibi çığlık attığını duyuyorum ama durmuyorum.

Ona, benim yüzümden vurulmasına karşılık hayatımı teklif edeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim.

Önceliğim ne pahasına olursa olsun onu korumak.

Kötü haber ise sayıca az olmamız. Hem de çok.

Ve bu yüzden, mermilerimizi saymak zorundayız. Birkaçını vurduk ama tabancayla keskin nişancı tüfeği kadar iyi değilim. Yine de ateş ettiğim herkesi yaralıyorum ya da öldürüyorum. En azından Viktor'dan daha iyiyim.

Önce mermisi bitiyor ve korunmak için yakındaki bir arabanın

arkasına atlıyor. Artık sadece Vladislav ve ben kaldık ama bizim de

mermimiz tükeniyor.

Kahretsin.

Kahretsin.

Bu durum düşündüğümden çok daha vahim. Eğer bizi ele geçirirlerse, tüm bu saldırının arkasında olduklarından emin olduğum Kirill ve Damien'ı öldürmek çocuk oyuncağı olacak.

Vladislav'la birlikte bir savaş çığlığı atarak yedisini birden ortadan kaldırıyoruz, ama bu bana başka mermi bırakmıyor.

Kendi silahını ateşleyen Kirill'e bakarken omuzlarım düşüyor.

Dünya bir an için duraklar. Artık çığlıklar, bağırışlar ya da ateşlenen silah sesleri yok. Sadece ben ve o ıssızlığın ortasında asılı kaldık. Onu hayatım pahasına koruyacağıma söz vermiştim ama fena halde başarısız oldum.

"Affet beni," diyorum Rusça.

"Hayır!" diye kükrüyor.

Hissedilebilir duygular kafamın içinde çınlıyor ve onu durdurmak istiyorum. D u r d u r m a k zorundayım çünkü bana doğru koşuyor ve kendini öldürtecek.

Ama hareket edemeden kafama sert bir şey çarptı.

Her şey karardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Yüzüme bir şey damlıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve kırmızı bir sisle doluyor. Kan.

Kan.

Ve daha fazla kan.

Hayır, hayır, lütfen.

Yerde yatarken bir havuz beni çevreliyor ve ölümün pis kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Başımı kaldırıyorum ve gökyüzünden sarkan cesetleri görünce boğazımda bir çığlık düğümleniyor.

"Sasha..." diye sesleniyor perili bir ses.

"Sachenka..."

"Malyshka..."

Annem.

Oh, Tanrım.

"Anne? Neredesin?" Olabildiğince yüksek sesle bağırıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sanki görünmez tellerle yere bağlanmış gibiyim. Çırpınıyorum ve tekmeliyorum ama uzuvlarım hareket etmiyor.

"Malyshka..." diye tekrar sesleniyor, sesi giderek daha tekinsiz bir hal alıyor. "Malyshka."

"Anne!!" Sesim kısılana kadar bağırıyorum. "Buradayım anne! Aşağıdayım!"

"Sachenka..."

"Baba?" Gözyaşlarımda boğuluyorum. "Sen misin, baba?"

Üzerime bir gölge düşüyor ve onun yüzü üzerime tünerken hıçkırıyorum, ardından anneminki geliyor. "Malyshka."

"Anne! Baba!" Elimi uzatmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

Annem yanıma çömeliyor ve yanağımı okşuyor. "Çok büyümüşsün, Malyshka."

"Evet, var..." Tıkanıyorum, kelimeleri ya da dile getirmek istediğim tüm duyguları ifade edemiyorum.

"Bu kadar iyi hayatta kaldığın için seninle gurur duyuyorum." "Anne..."

"Kardeşini bul, Sachenka," diyor babam belli belirsiz, sanki yeraltından konuşuyormuş gibi. "Senin Anton'a, onun da sana ihtiyacı var."

"Ama nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sanki yeryüzünden tamamen kaybolmuş gibi."

"Anton'u bul!" diye sert bir ses tonuyla emrediyor ve ben irkiliyorum.

Anne gözlerinde yaşlarla gülümsüyor, ama gözyaşları kısa sürede kana dönüşüyor. Babamın boynunda bir yarık beliriyor ve sonra başı acayip bir şekilde vücudundan ayrılarak yana düşüyor. Annemin gözlerinden kan fışkırıyor ve sonra ikisi de kırmızı bir sis köpüğüne dönüşüyor.

"Hayır!" Kan gölüne doğru çekilirken çığlık atıyorum.

GÖZLERIM HIZLA AÇILIYOR VE TÜM KIRMIZILIK KAYBOLUYOR. RAHATLAMIYORUM, Gerçi. Hala hareket edemiyorum. En azından her zamanki gibi.

Başka bir zaman olsa ayağa fırlayıp durumu inceleyebilirdim ama şu anda başımı zar zor yana çevirebiliyor ya da kolumu kaldırabiliyorum.

Yüzüstü yatıyorum ve altımdaki kırık beton, kat kat giysilerime rağmen uzuvlarımı donduruyor.

Gri taş duvarlar etrafımı sarıyor ve köşelerden idrar kokusu geliyor.

Odanın diğer tarafında, keskin kokunun da kaynağı olabilecek sarı bir çarşafla örtülü eski paslı bir yatak bulunuyor.

Kalın parmaklıkları olan metal bir kapı var. Eğer ona ulaşabilirsem, bıçağımla kilidi açabilirim. Ancak baldırıma bağlı kılıfını hissetmiyorum, bu da bu lanet deliğe atılmadan önce silah araması yapıldığını gösteriyor.

Ama bıçağım olsa bile, kilidi açmak bir yana, hareket bile edemem.

Bu güç kaybının tek açıklaması bana da bir şey enjekte edilmiş olması.

Odaklanmamış gözlerim odada dolaşırken, yanımda yatan bir kadın görünce şok oluyorum. Yüzü sarı saçlarıyla örtülü olsa da, tanıdık elbisesinden onun Rai olduğunu anlayabiliyorum. Lanet olsun. Demek ki ikimiz de saldırganlarımız olan Arnavutlar tarafından kaçırılmışız.

Bir dehşet duygusu beni ele geçiriyor ve düzgün nefes almakta zorlanıyorum. Bana vurduktan sonra Kirill'e ulaşmış olabilirler mi?

İçimden başımı sallıyorum. Onu yakalamalarına izin vermesine imkan yok. Ne de olsa Kirill'di, bu yüzden oradan canlı çıkmış olmalı. Hayır, sadece canlı değil, aynı zamanda yara almadan. Onu öldürmüş olamazlar.

Güvende olmalı.

Toplayabildiğim tüm gücü kullanarak kendimi yerden kaldırıyorum ama kısa süre sonra duvara yaslanıp oturma pozisyonuna geçiyorum.

Kolumda bir şey yanıyor ve aşağı baktığımda ceketimin ve gömleğimin kollarında bir yırtık görüyorum. Bir kurşunla sıyrılmış olmalıyım. Ama beni panikleten bu değil.

Enerjimin yalnızca yüzde onuna erişebiliyorum ve bunun çoğunu nefes almak ve ağzıma büyük gelen dilimi yutmamaya çalışmak için kullanıyorum.

Ceplerimi yokluyorum ve beklediğim gibi telefonumu bulamıyorum.

Çenem titriyor ve Kirill söz konusu olduğunda genellikle olduğu gibi yine ağlak bir bebeğe dönüşeceğimi düşünüyorum.

Ya bugün saldırı sırasında vurulduysa ve bu sefer ona yardım etmek için orada değilsem?

Daha birkaç gün önce onun yanında olacağıma ve onu hayatım pahasına koruyacağıma söz vermiştim ama ben buradayım, hayattayım ve o burada değil.

Kapıya bakıyorum. Buradan çıkmam gerekiyor ama zar zor hareket ederken bunu nasıl yapacağım?

Ayrıca, beni neden kaçırdılar? Rai'yi Pakhan'ı tehdit etmek için kullanabilecekleri için almaları mantıklı ama ya ben?

Bunu Kirill'i benimle tehdit etmek için mi yaptılar?

Bu teori iki nedenden ötürü mantıklı değil. Birincisi, Kirill'in hiçbir zayıflığı olmadığı biliniyor -Rai'nin onu tehdit ettiği iddia edilen eşcinselliği dışında. İki, ailesinden kimseyle yakın değil - Karina hariç - ama onlar bunu bilmiyor.

Sadece bir gardiyan olduğum halde onu tehdit etmek için beni kullanmaları mümkün değil. Tabii bu adamların lideri her kimse, onun günlük hayatını izleyip rapor eden biri yoksa?

Bu hiç mantıklı değil.

Ama yine de inanmak istediğim teori bu. Kirill'in kolunu bükmek için kullanılma ihtimalinden nefret ediyorum, ama beni onu tehdit etmek için kaçırdılarsa, o zaman bu onun hayatta olduğu anlamına gelir ve en kötü senaryoyu düşünmeyi bırakmalıyım.

Daha önce benim yaptığım gibi ayağa kalkmaya çabalamadan önce Rai'den bir acı iniltisi geliyor. Genelde çok iyi toplanmış olan saçlarının yanlarından birkaç tel kaçmış. Yine de makyajı tavsiye edilir, çünkü gözlerinin altındaki bazı siyah lekeler dışında çoğunlukla yerinde duruyor.

"İşe yaramaz," diyorum kısık bir sesle.

Rai başını kaldırmadan önce irkiliyor, yüz ifadesini yorgunluk kaplıyor.

"Bize bir şey enjekte ettiler," diye devam ediyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum,
ama bu benim enerjimi çalıyor."

Ayağa kalkmaya çalışır, ancak yankılanan bir gümbürtüyle tekrar geriye düşer. "Enerjinizi saklasanız iyi olur, Bayan." Kibar 'erkek' sesimle konuşuyorum.

"Kahretsin," diye
bağırıyor.

"Kahretsin,
gerçekten."

Herkesi ve her şeyi izlediği o meraklı bakışlarla bana bakıyor. Kalpsiz olduğu biliniyor ve Kirill'e oluşturduğu tehdit nedeniyle ondan gerçekten hoşlanmasam da, saçmalamayan kişiliğine saygı duyuyorum.

Kolumu işaret ediyor. "Çok kan kaybettin mi?"

Neden bahsettiğini anlamak için yere baktım. Kirill'in durumunu düşünürken, aslında yaralı olduğumu unutmuştum. "Hayır. Bu iyi olmalı."

"Sen de buraya nasıl düştün?"

"Beni Patron'un yerine aldılar."

"Kirill?"

Dudaklarım onun incineceği düşüncesiyle yeniden titremeye başlıyor ama onları sımsıkı kapatıyorum. "Evet."

"Neden Kirill'i almak istesinler ki?"

"Emin değilim. Sadece onu korumam gerektiğini biliyordum."

Duraklıyor, gözlerini parlak bir parıltı kaplamadan önce bir saniye tuhaf bir şekilde bana bakıyor. "Kaçmak için bir plan yapmalıyız."

Başımı salladım. "En iyi seçeneğimiz, birimizin dikkat dağıtması ve diğerimizin kaçması."

"Yapacağım."

"Hayır. Sen Pakhan'ın torunusun. Ben gözden çıkarılabilirim, o yüzden yapacağım." "Kirill'in muhafızı olsan da tek kullanımlık değilsin. Hiçbirimiz

Benden nefret etseniz bile erkekler öyledir."

Bu beni tamamen şaşırtıyor ve konuşmadan önce birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum. "Senden nefret etmiyorum."

"Patronun biliyor."

"Çünkü onu tehdit ediyorsunuz hanımefendi."

"Sadece kendimi korumak için. Siz bana zarar vermezseniz ben de size zarar vermem."

"Bu senin..." olmadığın anlamına mı geliyor? Boğazımı temizliyorum. "Bilirsin, onun tercihlerine karşı?"

"Neden olayım ki? Bunlar onun tercihleri ve kimsenin fikrinin önemi yok. Dediğim gibi, cinselliğini sadece beni tehdit ederse ona karşı kullanacağım. Kullanmamayı tercih ederdim ama ne kadar kapalı olduğunu düşünürsek elimdeki tek koz bu. Eğer bana başka bir şey söylerseniz... onu atlatabilirim."

"İyi deneme, bayan." Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor. Bu kadın yönetim kurulunda ve yakın çevrede olmayı gerçekten hak ediyor.

"Denemekten zarar gelmez." Gülümsememi yansıtıyor. "Önce kaçalım, sonra konuşuruz."

Dikkatini dağıtmak için bir yol bulmaya çalışıyorum. Fransız bükümünü yerinde tutan iğneler kilidi açmama yardımcı olabilir-

Kapı fırladı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Rai ve ben hareketsiz kaldık. Sözsüz bir anlaşma olarak, kaçmaya çalışmıyoruz. Gerçek bir şansımız olduğunda kullanmak üzere enerjimizi korumamız gerekiyor.

Köşeli yüz hatlarına sahip beş kaslı adam, sanki bu onların gösterisiymiş ve bu berbat oda da onların sahnesiymiş gibi içeri giriyor. Sanki bir MC kulübünün parçasıymışlar gibi siyah deri ceketler ve pantolonlar giyiyorlar.

Başından göz kapağına kadar inen bir yara izi olan kel bir adam - kesinlikle liderleri - gözlerinde adi bir bakışla Rai'ye doğru ilerliyor.

"Bununla başlamalıyız. Amcan ve kocan için çığlık atacaksın, değil mi kedicik?" Rusçadan çok Doğu Avrupalı gibi kalın bir aksanı var.

Adamlarından ikisi Rai'nin üzerine atılıyor ve her biri onu bir kolundan yakalıyor. Rai çırpınıyor ve tekmeler savuruyor ama enjekte ettikleri ilaçtan dolayı çok az zarar görüyor ya da hiç zarar görmüyor. Ona gülüyorlar, kendi aralarında Arnavutça konuşuyorlar.

Birinin kaval kemiğine tekme atarak ona doğru sarsılıyorum ama diğer iki adam beni dizlerimin üzerine itiyor ve içlerinden biri yarama baskı uyguluyor. Acı kolumda patlıyor ve kaçmaya çalışan sesi durdurmak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Onu dizlerinin üzerine çöktür," diye emrediyor lider. "O dudakları sikimin etrafında istiyorum."

Kahretsin.

Adam Rai'yi pozisyona itiyor ve hatta içlerinden biri kasıklarını bir domuz gibi ayarlıyor.

Lider, pantolonunun düğmelerini açarken ona doğru vals yapıyor, sonra kısa, kalın aletini çıkarıyor ve kızın büzülmüş dudaklarına sıkıştırıyor.

Rai ona sanki ayakkabılarının altındaki kirden başka bir şey değilmiş gibi bakıyor.

Gözleri kızarıyor ve beni tutan adamlara işaret ediyor. İçlerinden biri yumruğunu karnıma indiriyor ve sanki bağırsaklarımı yeniden düzenliyormuş gibi hissediyorum. Yere düşerken bir inilti duyuyorum. Sonra iki pislik beni ayağa kaldırıyor ve diğeri parmaklarıyla yaramı deşiyor.

Yoğun bir acıyla nabız gibi atarken homurdanıyorum.

"Bana iyi bir fahişe gibi sakso çekmediğin her saniye için, o kız gibi ibneyi yumruklayacağım." Lider mide bulandırıcı bir kibirle konuşuyor. "Ölmesine ne kadar var acaba?"

Adamlar beni tekrar tekrar yumrukluyor. Ağzımdan kan fışkırıyor ve bağırsaklarımı kusacak gibi oluyorum.

İçimde bir hüsran duygusu fırtına gibi esiyor. Neden şimdi enerjimi kaybetmek zorundaydım ki? Neredeyse hiçbir işe yaramıyorum.

"Bekle bir saniye." Adamlardan biri önümde çömeliyor ve avucunu göğsüme vuruyor.

Hayır, hayır.

Diğer dünya enerjisi beni ele geçiriyor ve sahip olduğum her şeyi kullanarak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Arkadaşı beni yerimde tutarken, önümdeki pantolonumu ve boxerımı indiriyor.

Lütfen hayır.

Rai'nin bana bakmak için kendini zorladığını görüyorum. Gözlerinde acı var, ama kendisi de saldırıya uğramanın eşiğinde olsa bile bana herhangi bir şekilde teselli vermek istiyor.

Beni soymalarını engellemeye çalışırken çıldırıyorum. Tekmeliyorum ve çırpınıyorum. Isırmaya da çalışıyorum ama neredeyse hiç gücüm yokken herhangi bir şekilde yaralanmaya neden olmak imkansız.

Ne olduğunu anlamadan, açgözlü gözlerinin önünde yarı çıplak kaldım.

"Lanet olsun. Bingo, patron." Beni soyan adam sırıttı. "Bu bir kadın."

Gerçek cinsiyetimin kanıtını görebilen Rai ile göz teması kuruyorum, sonra başımı eğiyorum, gözümden bir damla yaş kaçıyor.

Her şeyi berbat ettim. Benim yüzümden. Kirill. Morozov'un tüm dikkatle inşa edilmiş etkisi.

"Ben bununla eğlenirken siz de onunla eğlenin." Lider gülümser ve dikkatini Rai'ye çevirir.

İki gardiyan beni yere yatırdı. Biri başımın yanında duruyor ve ellerimi tutuyor, diğeri de bacaklarımı ayırıyor.

Siktir et onları. Kirill'den başka kimse bana dokunamaz. Hiç kimse. Rai'ye bakıyorum ve onun bakışlarımı incelediğini görüyorum.

Şimdi.

Kadın ağzını açıyor ama adam sikini içeri sokar sokmaz kadın öyle bir ısırıyor ki lider uluyor ve kadının yüzünde kan patlıyor.

Muhafız onu tekmeliyor, o da patronu serbest bırakıyor, ben de üzerimde gezinen ve çürümüş aletini ağzıma dayayan adamla savaşmaya çalışıyorum.

Gerçekler içime işledikçe panik duygusu boğazıma doluyor. Eğer bu saldırıyı durdurmazsam kendimi asla affetmeyeceğim.

Rai üstümdekine tekme atıyor ve silahını kapıyor. Diğerine vuruyorum, sonra onu kafasından tutup aşağı çekiyorum ve kolumla boynunu kırarken silahını çalıyorum.

Siktir git, göt herif.

Rai ve ben vurabildiğimiz herkesi vururken içimde bir enerji dalgası yükseliyor. Lideri sikinden vurdu, bunu diğer piçle de yapmalıydım.

Pantolonumu yukarı çekip fermuarını kapattım. Düzgün olduğumda, çıkarken birbirimizi örtüyoruz.

Büyük bir bodrum katında olduğu anlaşılan odadan çıktıktan sonra, uzun bir koridordan aşağıya doğru ilerliyoruz ve her ihtimale karşı kesişme noktalarına bakıyoruz.

bizi takip ettiler.

Rai elinin tersiyle yüzündeki kanı siliyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Adın Aleksander mı? Sana böyle seslenmemi mi tercih edersin?"

"Ben Aleksandra." Gözlerimi indirdim.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür

ederim."

"Ne zaman istersen."

Koridorda koşabildiğimiz kadar hızlı koşuyoruz. İlacın etkisi kesinlikle geçmeye başlıyor ve adrenalin yardımcı oluyor ama tam gücümüzün yakınında bile değiliz. Aslında, koşmaya devam ederken odaklanmam için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

Zemin bulanıklaştığında ara sıra başımı sallamak zorunda kalıyorum.

Üst kattan bir ses geliyor ve ana koridorla kesişen bir koridorun iki yanına saklanıyoruz.

Bizi takip eden askerlere ateş ediyoruz ve sersemlemiş halime rağmen iki tanesini öldürmeyi başarıyorum. Ancak, kendimi kaçırılmadan önceki aynı çıkmazın içinde buluyorum; mermilerim tükeniyor. Rai de daha iyi olamazdı.

Ve bizi tekrar yakalamadan önce buradan defolup gitmeliyiz, çünkü bu sefer liderlerine verdiğimiz zararla bizi sorgusuz sualsiz öldürecekler.

Bum!

Bodruma inen merdivenlerin yanında bomba sesine benzeyen bir şey patladığında donup kalıyoruz. Ardından silah sesleri geliyor.

Arkamızdaki adamlar ortadan kayboluyor ve kısa bir süre sonra Rusça kelimeler ve emirler duyuyoruz.

Oh, Tanrım.

Bana baktığında Rai'nin gülümsemesini yansıtıyorum. *Desteğimiz var*. Ya da Pakhan'ın torunu olduğu için var.

Hâlâ birbirimizi kolluyorken, duvarın arkasından çıkıp kargaşaya doğru ilerliyoruz.

Bizim, Damien'ın ve Kyle'ın adamlarından birçoğu her yere ateş ediyor. Damien'ın bile makineli tüfeği var ve sanki bu bir tür oyuncak savaşıymış gibi mühimmatını vücuduna asmış.

Ama dikkatimi çeken bu değil.

Kirill.

Ön cephede, yelek giyiyor ve Viktor'a, Yuri'ye, Maksim'e ve ailem olarak gördüğüm çocuklara liderlik ediyor.

Kirill, biraz dağınık olmasına ve alnına kan damlacıkları bulaşmasına rağmen takım elbisesinin içinde muhteşem görünüyor.

O benim için burada.

Mücadele omuzlarımı terk ediyor ve yere düşüp ağlamak istiyorum. Hayır, ona sarılıp ağlamak istiyorum.

Yoluma çıkan herkesi ve her şeyi görmezden gelerek ona doğru koşuyorum. "Kirill," diye sesleniyorum ama sesim kaosun içinde boğuluyor.

Yine de beni duydu, çünkü dikkati hemen bana doğru yöneldi. Bana doğru koşuyor, yolda bir adamı öldürüyor. Gözlüklerine ve yüzüne kan sıçrıyor ama neredeyse bana çarpana kadar koşmaya devam ederken gözünü bile kırpmıyor.

"İyi misin?" diye dua eder gibi nefes alıyor ve ben gözlerimi kapatıp bütün gün onun sesini dinlemek istiyorum.

Başımı sallıyorum ve yanağına dokunmak için elimi kaldırıyorum, sonra yalnız olmadığımızı hatırlıyorum ve elimi yanıma bırakıyorum. "Yaşıyorsun."

"Kimse beni öldüremeyecek. Ya da seni. Duydun mu beni? Hiç kimse." Gözyaşlarımı yutuyorum.

Ağlamak istiyorum. Burada olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum ama bunu şimdi söylersem hıçkırıklara boğulmayacağımı garanti edemem.

Bu yüzden sessiz kalıp savaşa konsantre oluyorum.

Kısa süre sonra Arnavutlar, çoğunlukla bizim adamlarımız ve tamamen haydutlaşan Damien tarafından sürüler halinde yok edilir.

Cephanem bitmeden önce sadece iki el ateş edebildim, bu yüzden Kirill beni kurşunlardan korudu. Sanki kendisi korumaymış ve ben de onun koruması altındaymışım gibi beni fiziksel olarak arkasına itti.

Siper alırken, her atışında kasları kasılırken sadece sırtını izleyebildim.

Diğerlerine temizlik yapmalarını söylerken, "Yanımda kalın," diye emrediyor.

"Çok erken bitti," diye yakınıyor Damien. "Daha fazla mücadele edemediler mi yoksa?"

Temizliğe yardım etmeye çalışıyorum ama Kirill'in bir bakışı beni yerimde sabit tutuyor. Rai'ye bakıyorum ve o da gülümsüyor.

Kocası Kyle onu kucaklayıp yanına götürürken ben de ona doğru yürüyorum. "Teşekkür ederim." "Ben de Aleksander."

Görünürdeki cinsiyetime saygı göstermesi içime sıcaklık doldurdu. Bu bilgiyi -Kirill'in erkek gibi davranan bir kadın muhafız tuttuğu bilgisini- onu tehdit etmek için kullanacağından korkuyordum ama yanıldığımı kanıtladı.

Birden fazla şekilde.

Belki Rai ilk düşündüğüm kadar kötü değildir.

"Bana Sasha diyebilirsiniz, Bayan." Ona saygı dolu bir selam veriyorum. Başımı kaldırdığımda gözlerim Kirill'in buz gibi gözleriyle çarpışıyor. Gözlüklerindeki kanı siliyor ve bize dik dik bakıyor.

Onun yanına doğru koşuyorum ya da bu şartlar altında yapabileceğim kadar koşuyorum. Yapmak istediğim son şey, benim yüzümden Kirill ve Rai arasında bir tür savaşa yol açmak.

Yanında durduğumda Rai'ye 'seni izliyorum' der gibi bir hareket yapıyor, sonra da gözlüklerini burnuna doğru kaydırıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni ve yürü." Beni çok nazik olmayan bir şekilde önüne doğru itiyor ve tökezliyorum ama sonra kendime geliyorum.

Onun nesi var şimdi? Bana kızgın olduğuna yemin edebilirim, ama neden olsun ki?

Bunu gerektirecek hiçbir şey yapmadım... Yoksa yaptım mı?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Kirill ve Damien, Arnavutlara ne olduğunu rapor etmeleri için Pakhan tarafından çağrılır.

Onları arabaya kadar takip ettim, hafifçe topallayarak ve fazla Enerji. Kolumdaki yara artık kanamıyor, bu iyiye işaret. Ben kapıyı açamadan Kirill dönüyor ve kendine özgü bakışlarıyla beni sabitliyor. İnsanlar, onlara sadece olası bir belaya işaret eden bu şifreli bakışıyla baktığında düpedüz titriyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Ses tonu o kadar serttir ki diğerleri, yani Yuri, Viktor ve Maksim bile güvenli bir mesafede durup manzaraya bakarlar.

Göğsümde patlayan acıya rağmen boğazımı temizliyorum. "Seninle birlikte. Pakhan'ın evine."

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Arkamdan bakıyor. "Yuri, Maksim. Lipovsky'ye eve kadar eşlik edin ve doktorun onu muayene ettiğinden emin olun. Eğer emirlerimin yerine getirilmediğini öğrenirsem, cezayı siz çekeceksiniz."

"Evet efendim," diyor ikisi de aynı anda.

Konuşmaya başlıyorum ama bana ters ters bakınca kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kirill bu dengesiz durumdayken onu kışkırtmak iyi bir fikir değil. Daha da kötüsü, onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Kendimi kaçırdığım için mi? Yoksa onu koruyamadığım için mi?

Omuzları gergin, ceketi güçlü kaslarını zorluyor. Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanıyor ama kısa süre sonra tekrar kenetleniyor ve tek kelime etmeden arabaya biniyor.

Viktor öne doğru ilerliyor ve ben onun önünü kesiyorum. "Güvende olduğundan emin ol."

Dağ gibi adam bana sanki bir uzaylıymışım gibi bakıyor. "Bana bariz olanı söylemene ihtiyacım yok."

"Eğer bir şey olursa, bizi arayın."

"Bunu biliyorum," diyor bir hayal kırıklığı notuyla.

"Telefonunuzun sürekli yanınızda olduğundan emin olun."

"Ne oluyor, Lipovsky? Orada kafana darbe mi aldın?" Sonraki kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi duraklıyor, ama sonra daha düşük bir tonda konuşuyor: "Önce kendin için endişelen."

Ve sonra o da gider. Kısa bir süre sonra Damien, Kirill, Viktor ve Vladislav'ın içinde bulunduğu araba binadan ayrılır ve onu birkaç kişi daha takip eder.

Sanki peşlerinden koşabilecekmişim gibi içgüdüsel olarak birkaç adım yürüyorum, ki ne kadar zayıf olduğumu düşünürsek bu tamamen imkansız. Ayakta dik durmam bile başlı başına bir başarı.

Tanıdık, güvenli bir kol omuzlarımı tutuyor ve beni bir baş kilidine çekiyor. Maksim saçımı karıştırıyor. "Bizi korkuttun, seni küçük

pislik." Hırıltıyla koluna dokunuyorum. "Nefes

alamıyorum-"

Yuri onu şaşırtıcı derecede güçlü bir itişle itiyor ve Maksim beni bırakır bırakmaz dizlerinin arkasına tekme atıyor. Sonra Yuri kolunu omzuma doluyor. "Ne yapıyorsun, Maks? Ona ilaç verildiğini görmüyor musun?"

"Ah, doğru ya." Maksim boynunun arkasını kaşıyarak özür diler gibi bakıyor. "Benim hatam, Sash. Bunu düşünmeliydim."

"Ben tamamen iyiyim. Bak." Yuri'nin kolunun altından sıyrılıyorum, etrafımda dönüyorum ve havayı yumrukluyorum. Bunu yaptığım anda tüm dünya bulanıklaşıyor.

Tam yere düşmek üzereydim ki Yuri beni yakaladı, dik tuttu ve yumuşak bir sesle "Zorlama" dedi.

"Evet." Maksim omzuma sarıldı. "Sakin ol. Ve yemin ederim, bizi bir daha böyle korkutursan seni öldürürüm."

Dudaklarımı kaldıran gülümsemeyi kontrol edemiyorum. Bu çocuklarla sadece bir buçuk yıl önce tanıştığımı hayal etmek zor. Sanki onları ezelden beri tanıyormuşum gibi geliyor, ama sanırım gerçek arkadaşlık böyle bir şey olmalı.

Yuri, "Bizi korkuttunuz," diyor.

"Boss bile kendini kaybetti," diyor Maksim.

Yemin ederim kalbim göğsümden fırlayacak ve yerde çırpınacak. "O... ne?"

Maksim sanki ilk seferinde onu duymadığımı düşünüyormuş gibi yavaşça, "Kendini *kaybetti* Sasha," diye tekrarlıyor.

"O ne yaptı?" Yanaklarıma yükselen sıcaklığın dışarıdan görünmemesini gerçekten ama *gerçekten* umuyorum.

"Bir bakayım." Maksim beni bırakıyor, önüme atlıyor ve eliyle saymaya başlıyor. "Sen bayılınca sana doğru koştu ve üzerine atlayıp onu vücuduyla koruyan Viktor olmasaydı kendini öldürtecekti. Sonra da Boss bunun için onu yumrukladı. Buna inanabiliyor musun?"

"Kirill Viktor'a yumruk mu attı?" İki arkadaşımın arasına bakarak soruyorum. Yuri başını sallıyor. "Biliyorum. Kendim görmesem inanmazdım." "Ama neden? Onu korudu, değil mi?"

"Evet," diyor Yuri. "Ama Patron, Viktor duruma müdahale etmeseydi, onlar seni götürmeden önce sana ulaşabileceğini söyledi. Yani bir bakıma bunun için Viktor'u suçladı."

Dudaklarım aralandı. "Ama... bu doğru değil. Viktor sadece işini yapıyordu."

"Katılıyorum." Maksim başını sallar. "O serseriyi çoğu zaman sevmem ama Patron'un hareketleri yersizdi. Ama dinle, dinle! Bu işin yarısı değil. Birkaç Arnavut'u canlı yakalamayı başardık. Onlara oracıkta işkence ettik ama sizi nereye götürdükleri konusunda Patron'a cevap vermeyince onları öldürdü. Bir toplama kampındaki toplu infaz gibiydi. Tabii ki Damien eyleme katılmasına izin verilmediği için çok kızgındı. Bir ipucu elde etmek için son şansımızı kaybetmek üzereydik ama neyse ki Kyle farklı bir taktik kullanmayı başardı ve hayatta kalan son kişiden konumu aldı. Yine de orada bitmedi. Hayır, bitmedi. Neredeyse tüm muhafızlarımızı getirdiğini fark ettiniz mi, yedekte kalması gerekenleri bile? Evi ve Bayan Karina'yı korumak için sadece birkaçını geride bıraktı."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Kirill bütün bunları gerçekten yaptı mı?

Benim için mi?

Hayır, Rai'yi kurtarması için Pakhan'dan bir çeşit emir almış olmalı.

Ancak bu mantıkla ilgili tek bir sorun var - benim tanıdığım Kirill, liderin kendisi tarafından emredilse bile, tüm kaynaklarını sevmediği birini kurtarmak için kullanmaz.

Kendimi toparlamam ve normal sayılabilecek bir tonda konuşabilmem birkaç dakikamı alıyor. "Bunu neden yaptığını açıkladı mı?"

"Ciddi misin, Sasha? Boss'un kendini açıklayan bir tip olduğunu biliyor musun?"

"Oh, doğru." *Kesinlikle değil.*

"Bunu neden yaptığı belli," diyor Yuri garip bir şekilde tedirgin bir ses tonuyla. "Senin için endişeleniyordu."

"Hayır..." Gülüp geçiyorum ama ikisi de bana katılmıyor. Ben de boğazımı temizliyorum. "Ben onun tüm bunları yapmasını gerektirecek kadar önemli biri değilim."

Maksim, "Kendini kaybettiğini ve Arnavut'u elindeki tüm nesnelerle tecavüz etmekle tehdit ettiğini görmedin, o yüzden kapa çeneni," diyor.

"O... ne?"

"Tam olarak söylediği şuydu" -Maksim boğazını temizler ve Kirill'in kayıtsız tonunu taklit eder- "beni dinle hamamböceği, eğer onu nereye götürdüğünü söylemezsen sana tecavüz ettireceğim. Seni parçalayana kadar elimdeki her nesneyle sana saldıracağım. Belki o zaman nasıl bir his olduğunu anlarsın, tamam mı?"

Bu sözleri söylerken Kirill'in yüzündeki o dengesiz ifadeyi neredeyse hayal edebiliyorum. Bir parçam, onun bu yönüne tanık olmak için orada olmayı diliyor.

Kafamda bir sorun olmalı.

"Ayrıca," diye devam ediyor Maksim. "Patron arkada adam bırakacak biri değil. Seni geri almak için bundan daha fazla zahmete girmesi gerekseydi, eminim yine de yapardı."

Bu kesinlikle doğru.

O özel operasyon görevi sırasında vurulduğumda o kadar yakın değildik ama yine de beni güvenli bir yere taşıdı. Bir adamı geride bırakmak Kirill'in tarzı değildir.

"Yine başını belaya sokma." Maksim elinin tersiyle yanağımı tokatlıyor, alaycı bir şekilde. Neredeyse sevgiyle.

Yuri'nin yüzü sertleşir. Bir anda bileğini kavrar ve kolunu arkaya doğru bükerek garip bir gerginlikle ona bakar. Aslında bunu ilk kez yapmıyor. Maks ne zaman yakın çevresindeki herhangi birine -kendisi gibi- fazla yakın davranmaya başlasa, Yuri şaşırtıcı bir şekilde şiddete başvururdu. Daha önce pek düşünmemiştim ama sanırım bu sadece Yuri'nin Maksim'i dizginleme yöntemlerinin bir parçası değil.

Sanki...daha fazlası.

"Ne oluyor lan?" Maksim, Yuri'ye karşı mücadele eder. "Bırak beni."

İkincisi, yapmaması gereken bir şey yapmış olabileceğini yeni fark etmiş gibi bir sarsıntıyla onu serbest bırakır.

Maksim kaşlarını çatarak bileğini döndürüyor. "Bu kadar güçlü olabileceğini bilmiyordum."

"Aptalca davranıyordun." Yuri'nin bilge maskesi tekrar yerine oturuyor ve beni arabaya doğru itiyor. "Hadi seni eve götürelim, Sasha."

Home.

Kulağa hoş geliyor.

Bugün yaşadığım onca cehennemden sonra, geri dönebileceğim bir evim olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Şimdi, orayı evim olarak görmemin nedeni olan Kirill bana **n e d e n** bu kadar kızgın olduğunu söylerse harika olur.

NEYSE KI ILACIN KALICI BIR ETKISI YOK VE

Eve geldikten bir saat sonra neredeyse tamamen bitiyor.

Uzuvlarımı kendi isteğimle hareket ettirebiliyorum ve gücüm yavaş yavaş normal seviyesine dönüyor. Kolumdaki yara hafif ve dikişe bile gerek yok. Yine de bir yara izi daha kalacak.

Bir savaş yarası daha, Sasha.

Özellikle orduda aldığım tüm yaraları saymayı bıraktım. İşte o zaman korunaklı bir genç bayan olmayı resmen bıraktım.

Doktor kolumu sarmayı bitirdikten sonra Anna bana bir tepsi yemek getiriyor ve ben bitirene kadar orada bir heykel gibi duruyor.

Tek kelime etmesine gerek yok. Sessiz varlığı bana emir vermeye yetiyor. Bazen, Kirill'in iyiliğini koruma ve sağlama konusundaki tünel gibi vizyonuyla Viktor'un kadın versiyonu gibi hissediyor.

Sanırım son zamanlarda ben de onların başka bir versiyonuna dönüşüyorum, çünkü Kirill'i korumak Rusya'dan bu yana en önemli önceliğim haline geldi.

Ben bitirdikten sonra tepsiyi getirdi. "Başını belaya sokmayı bırak, genç adam."

Ve sonra gitti.

Bu günün sonunda bitmesine hazırım. Ne yazık ki, Karina ve Konstantin içeri dalıyor. Bakıcılarım rolünü oynayan Yuri ve Maksim, onlara yer açmak için kenara çekilmek zorunda kalıyorlar.

"Aman Tanrım, aman Tanrım..." Karina sağlam kolumu tutuyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Sen iyi misin? Şu kana bak!"

Gömleğime bulaşan kırmızıyı işaret ediyor ve ifadesi daha da düşüyor. Üzerinde genellikle odasının dışında giymediği kabarık uyku pijamaları var.

"Ben iyiyim. Sadece küçük bir sıyrık. Evde yazılacak bir şey

değil." "Ama vuruldun!"

"Kurşun yok. Dikişe bile ihtiyacım olmadı." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"İyi olmana sevindim." Konstantin etrafımı inceliyor. "Nerede benim sikik kardeşim? Ziyarete gelmesi gerekmiyor mu?"

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Konstantin, Kirill'in iyi olup olmadığını sormak istiyor ama bunu yüksek sesle söylemeyi şiddetle reddediyor, bu yüzden orta yol olarak bu yolu seçti.

"Pakhan tarafından çağrıldı."

"O iyi mi?" Karina hiç düşünmeden soruyor, kesinlikle kardeşi kadar yüzünü kurtarmakla ilgilenmiyor.

"Evet, merak etme."

O ve Konstantin nefes alıp veriyor ve ben ikisiyle de bakışıyorum.

Karina boğazını temizler. "Onu benden başka kimsenin öldürmesini istemiyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

Konstantin, "Sadece soruyorum çünkü o ölürse sen kolayca benim muhafızım olabilirsin," diyor.

"Hayal kurmaya devam et."

Yeni gelen kişinin sesiyle tüm oda sessizleşir.

Tüm çabalarıma rağmen kalbimin hafif bir sıçrama yapmasını ya da vücut ısımın yükselmesini engelleyemiyorum.

Kirill Morozov'un sadece varlığıyla bile dünyamı alt üst etmeyeceği bir gün olacak mı?

Bir parmağı geniş omzuna attığı ceketine asılı, diğer eli cebinde içeri giriyor.

Zahmetsizce gördüğüm en karizmatik, en güzel adam olması haksızlık, buna aktörler ve modeller de dahil.

Aralarındaki tek fark, onun nefes kesici yoğunluğunun hiçbirine sahip olmamaları.

"Kirill!" Karina ona doğru koşar, sonra önünde kısa bir süre durur ve elini kalçasına götürür. "Sasha'yı koruyamayacağın belli olduğuna göre, onu bana vermelisin."

"Peki onu tam olarak nasıl koruyacaksın?" "Başka korumalar tutacağım!"

"Bu bugün duyduğum en mantıksız şey. Çizim tahtasına geri dönün ve gerçekten eyleme geçirilebilir, pragmatik bir planınız olduğunda bana haber verin." Kardeşiyle yüzleşir. "Ve sen. Lipovsky'den koruman olmasını istemeyi bırak."

"O senin için harcanıyor."

İrkildim ve yataktan aşağı atladım. Ne yapmam gerektiğinden, hatta iki kardeş arasındaki gerilimi yok etmek için bir şey yapıp yapamayacağımdan bile emin değilim, ama olanları izleyip sonra pişman olmaktansa harekete geçmeyi tercih ederim.

Maksim ve Yuri, Viktor'a dışarıda katılmak üzere sessizce odadan çıkarlar. Hainler.

Yani tamamen farklı kişiliklere sahip kardeşleri olan bir tek ben varım, kutupsal zıtlıklar olarak da kabul edilebilirler.

"Az önce ne dedin sen?" Kirill kardeşine ters ters bakar, o da ona ters ters bakar.

Şimdi ayak ayak üstüne attıklarına göre, bazı benzerlikler var, ancak bunlar, örneğin Karina'nın ilk bakışta Kirill'e ne kadar benzediği kadar bariz değil.

"Beni duydun." Konstantin daha sakin bir tonda konuşur. "Eninde sonunda onu geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyeceksin. Etrafındaki herkesi yok etmek senin yöntemin, değil mi?"

"Yemin ederim Konstantin, eğer konuşmayı kesmezsen, senin ve sevgili annenin inşa ettiği her şeyi aktif olarak yok etmeyi kendime görev edineceğim."

Konstantin hareketsiz kalır ve Kirill'in ağzında zalim bir sırıtma belirir. "Siz ikinizin arkamdan neler çevirdiğinizi bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Bana yardım etmeyi seçen Yulia'nın aile üyelerini kovmak için bir darbe planlamanın bana zarar vereceğini düşünüyorsanız, bir daha düşünün. İşinizi yapmanıza izin vermem karanlıkta olduğum anlamına gelmiyor. Seni yok etmeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bekliyorum. Ne de olsa rütbe yükseldikçe düşüş de dikleşir. Eğer istersem, ikinizin de sonunu getirebilirim." Parmaklarını Konstantin'in gözlerinin önünde şıklatır. "Aynen böyle."

Küçük kardeşin yüzü geriliyor ve kıpkırmızı oluyor. Öne doğru hamle yaptı ama ben bir adım atarak yolunu kestim ve başımı salladım.

Eğer fiziksel olarak yaklaşırsa, Kirill'e aradığı teşviki vermiş olacak.

Mesele Konstantin'in kolayca kışkırtılması değil, Kirill'in onu herkesten daha fazla kızdırması ve söz konusu o olduğunda duygularını kontrol etmekte zorlanması.

Kirill kapıya doğru ilerler ve arkasına bakmadan, "Gidiyoruz, Lipovsky," diye emreder.

Konstantin'e güven verici bir baş selamı veriyorum ve tüm bu konuşma boyunca kıpırdanıp duran Karina'ya gülümsüyorum. O da tereddütle gülümsedikten sonra Kirill'e yetişmek için topallıyorum.

Uzun bacakları bahçeyi süpersonik bir hızla yararak ona ulaşmayı neredeyse imkânsız hale getirdi.

Sonunda onun yanına düştüğümde bir nefes bırakıyorum. "Az önce bunu söylemene gerek yoktu."

"Ailemle nasıl ilgilendiğim seni hiç ilgilendirmez."

Sert sözlerinin ağırlığı göğsüme çarpıyor ve metaforik yumruğun etkisinden kurtulmak için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Herkes kendi fikrini yüksek sesle söylemekten korktuğu için ben de kendi fikrimi söylüyorum."

Bana doğru bakıyor. "Peki bu ne görüşü?"

"Az önce tam bir pisliktin. Konstantin'in söylediği hiçbir şey böyle bir muameleyi gerektirmez."

"İşte burada yanılıyorsun. Konstantin seni beceriksiz aptallar çetesine katmak isteyip duruyor ve o buna bir son vermezse, ondan geriye tanınacak bir şey kalmayana kadar onu ezmeye devam edeceğim."

"Böyle bir şey olmayacak, o yüzden bir sorun göremiyorum."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Birden fazla sorun var, tek bir sorun değil. Şimdi, bırak
onu."

"Ama-"

"Dedim ki. Bırak. Bırak dedim."

İçim dışıma çıkarken bile dudaklarımı kenetliyorum. Bazen bu adamı neden bu kadar çok sevdiğimi gerçekten merak ediyorum, öyle ki onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı vermeye hazırım.

Tam bir pislik ve benim tipim değiller. Neden o istisna
olmak zorundaydı ki?

Beni kurtarmış olması da yardımcı olmuyor. *Tekrar söylüyorum*. Bu noktada, o beni benim onu koruduğumdan daha fazla korudu ve koruma olduğum düşünüldüğünde bu çok geri bir durum.

Bir sorun daha var. Bu hızla devam edersek, muhtemelen ona asla geri ödeme yapamayacağım ve ömür boyu ona borçlu kalacağım.

Sessizce odasına doğru yürüyoruz. İçeri girdiğimizde, banyoyu işaret etti. "Bir duş al."

"Önce sen git."

Kurnazca beni itiyor. "Senden bunu çıkarmanın alışılmışın dışında bir yolunu bulmadan önce şehit rolünü bırakmalısın."

"Sadece nazik davranıyordum..." Bana ters ters bakınca sözümü kesiyorum. "Ne?" "Hareket etmiyorsun."

"Tamam. Gidiyorum, gidiyorum." Tanrım, yoğunluğu bir çentik falan azaltabilir mi? Çok çalışan kalbim için pek iyi değil.

Banyo kapısını kapatıyorum ve nefes almak için kapıya yaslanıyorum. Sonra ceketimi ve gömleğimi çıkarıyorum, yarama her rahatsızlık verdiğimde yüzüm buruşuyor.

Pantolonumu ve boxerımı indirirken ellerim titriyor.

Beni soyan o adamların görüntüleri bana saldırıyor. O sikin iğrenç kalınlığını neredeyse ağzımda hissedebiliyorum. Alkol, sigara ve iğrenç erkek kokusunun güçlü kokusu. Tenim isyan ediyor ve ağzımın arkasında zımpara kağıdına benzer bir his patlıyor.

Mide bulantısı boğazımı dolduruyor ve neredeyse öğürüyorum. Denge için duvara tutunmak zorundayım, yoksa yere yığılacağım.

Bu olaydan etkilenmeyecek kadar güçlü bir zihne sahip olduğumdan emindim, ama belli ki kendimi gözümde fazla büyütmüşüm.

Güçsüz olma ve ilerlemelerini durduramama duyguları etimin altında atıyor, derimi ürpertiyor.

Tamamen çıplak bir şekilde yere kayıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Nefes al.

Nefes almalısın.

Her şey bitti, bunu biliyorum ama beynim bunu yakalayamamış gibi görünüyor.

Bir parçam o kirli bodrumda kapana kısıldı, beni alt ettiklerinde, beni soyduklarında kendimi savunamadım ve-

"Sasha?"

Kirill'in kapıdan gelen sesiyle irkiliyorum ama hareket edemiyorum.

"E-evet?"

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"İki kere kekeledin. Sen kekelemezsin."

"Ben iyiyim. Sadece... biraz zamana

ihtiyacım var." "Siktir et." Kapı büyük

bir gürültüyle açıldı.

Kirill yerde çırılçıplak yatan ve muhtemelen iğrenç görünen beni görmek için kısa bir süre duruyor.

Yine de ifadesi nötr, sanki bu normal bir olaymış gibi. Her zaman kıskandığım güçlü bir zihniyete sahip olmuştur. Hayatı boyunca yanında olan erkeklerin kaybı, babasının ölümü, hatta annesinin ona karşı duyduğu mantıksız nefret bile onu hiçbir şeyden korkutmuyor.

Bazen, sanki insan kılığına girmiş bir robota bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Karmakarışık halimi izlerken birkaç saniye geçti ve sonra önümde çömeldi. "Sorun nedir?"

Başımı sallıyorum.

"Yemin ederim, eğer konuşmaya başlamazsan-" Sözünü kesti ve sesini yumuşattı, ya da Kirill'in yapabildiği kadar yumuşattı. "Bana anlatabilirsin, Sasha."

"I..." Kendi kelimelerimde boğuluyorum ve onları ağzımdan kaçırmak zorunda kalıyorum. "Adamlar daha önce beni soydular ve kadın olduğumu anladılar, bu yüzden beni yere yatırdılar ve bana... tecavüz etmeye... çalıştılar."

Yüzü geriliyor ama ifadesi aynı kalıyor. "Öyle mi yaptılar?" "Hayır...

Kesinlikle saldırıya uğrayacağımı düşünmüştüm ama sonra Rai

Bana yardım ettin ve sen geldin ve... bu aptalca. Bu şekilde etkilenmemeliydim."

"Aptalca değil," diyor aldatıcı bir sakinlikle. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

O soruyor.

Vay canına. Kirill nasıl yardım edebileceğini soruyor.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. Başkalarını teselli eden biri olmadığını ve bu kavramın ona yabancı olduğunu biliyorum.

Dolayısıyla bunu yapıyor olması çok büyük bir olay ve ben bunu kesinlikle hafife almıyorum.

"Sen... burada kalabilir misin?"

Fayansların üzerine yanıma oturuyor, sırtını duvara yaslıyor ve uzun bacaklarını önüne uzatıyor. "Bu kadar mı?"

"Sana sarılabilir miyim?"

"Ne zamandan beri bunun için izin istiyorsun?"

Kendimi onun kollarına bırakıyorum ve az önceki tüm titreme ve korku onun kucaklamasıyla kayboluyor.

Ve işte böyle, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Bugünün tam bir karmaşa içinde geçtiğini söylemek hafif kalır.

Tam her şeyin sona erdiğini düşünürken, aslında öyle olmadığı ortaya çıktı. Biraz bile değil.

Yakın bile değil.

Kolları belimi sıkıca sararken ve tırnakları sırtıma batarken Sasha bana karşı titriyor.

Burnunu çekiyor, yumuşak ses banyodaki sessizliği daha da belirginleştiriyor. Avucumu sırtının ortasına koyuyorum ve burnunu daha yüksek sesle çekmesine neden oluyorum. Ses kulak zarımı yırtan sürekli bir tiz gibi.

Çıplak vücudu kollarımda çok küçük, çok zayıf ve savunmasız hissediyor. Tamamen giyinik olan bedenimle arasındaki tezat gözümden kaçmıyor ve kendime onun sıkıntılı olduğunu ve aletimin şu anda önerdiği hiçbir şeye kalkışamayacağımı hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Sana bir şey oldu sandım," diye mırıldanıyor burnunu çekerken. "O bodrumda uyandığımda, seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Sözümü tutmadığımı, beni kaçırdıklarını ve sonra da seni öldürdüklerini. Bu beni delirtti."

"Bana bu kadar az mı güveniyorsun?" Daha hafif bir tonda, havayı kurtarmaya çalışarak söylüyorum.

"Hayır, ama... ama seni ömür boyu koruyacağıma dair bir söz verdim ve ilk testte bunu tutmadım."

"Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Öyle mi yaptım?" Başını kaldırıp toprağın rengini yansıtan sulu gözleriyle bana bakıyor.

"Cevabını bildiğin halde neden bu soruyu soruyorsun?" "Sadece söyle."

Kaşımı kaldırıyorum. "Onayımı istiyor musun, Sasha?"

Bir kez başını salladı ve bu andan hain amaçlar için yararlanmamak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor. Onu oracıkta yiyip bitirmek ya da uygunsuz bir şekilde benzer bir şey yapmak gibi.

"Elinden gelenin en iyisini yaptın. Aslında, elinden gelenin çok ötesine geçtin." "O zaman... neden bana kızgınsın?"

"Öyle olduğumu nereden çıkardın?"

"Daha önce Arnavutların yuvasından ayrıldığımızda bana ters ters bakmıştın."

"Bunu yapabilirdim çünkü sen gereksiz yere Rai ile konuşuyordun."

"Sadece o olsaydı, o zamandan beri mesafeli ve soğuk olmazdın."

"Ben her zaman mesafeli ve soğuk biriyim."

"Şu anda değilsin." Küçük pislik sanki gurur duyulacak bir şey söylemiş gibi biraz gülümsüyor. "Mesele şu ki, bu işte başka bir iş var."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Biliyorum işte. Ayrıca, şu anda açıkça sorudan kaçıyorsun." "Belki de sadece durumu daha iyi anlamaya çalışıyorumdur."

"Belli ki daha fazlası var. Sadece kendi şartların olmadığı sürece bunu açıklamayacaksın."

Kısa bir süre önce boynunu kırmak istememe rağmen dudaklarım titriyor. Bir gün birinin benim çalışma şeklimi derinlemesine anlayacağını hiç düşünmemiştim. Adamlarım, özellikle de Viktor, temel bir anlayışa sahipler ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiklerinde ne zaman geri çekileceklerini biliyorlar.

Sasha beni her zaman yakından inceleyen tek kişi. Bazen, ne kadar gözlemci olursa olsun boş çıkıyor, ama diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, tam on ikiden vuruyor.

Benim hakkımda bu kadar bilgi sahibi olduğu için bile kızgın olmalıyım ama garip bir şekilde değilim.

Hiç de değil.

"Eğer bunu biliyorsan..." Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, teninde oluşan titremelerin ve dudaklarının hafifçe aralanmasının tadını çıkarıyorum. "Neden hâlâ soruyorsun?"

"Bana söylemezsen anlamayacağım. Benim yaptığım bir şey mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle. Sadece *ne* yaptığımı bilmiyorum. Olayları kafamda kaç kez canlandırırsam canlandırayım, elim boş dönüyorum. Ayrıca, yapabileceğim her şeyi yaptığımı söyledin, yani burada kayboldum."

"Dedim ya. Çok ileri gittin."

Gözleri açılıyor ve tam o anda tüm durumu anladığını görebiliyorum. "Oh."

Lanet olsun.

Elim sırtından kayıyor ve boğazına dolanıyor, parmaklarımın altında çılgınca atan nabzını hissediyorum. "Şehit olmak hakkında ne demiştim, Sasha?"

"Ben değildim... Viktor ve Vladislav ile birlikteydim..." "Ne dedim lan ben?"

"Öyle olmamalıydım, ama değildim. Ben sadece senin koruman olarak görevimi yapıyordum."

"Siktir et bu saçmalığı. Bu tür görevler konusunda bu kadar ciddi olsaydın, sana yanımda kalmanı emrettiğimde beni dinlerdin."

"Ama seni korumak zorundaydım!" "Bunu Viktor yaptı."

"Viktor'un benden ne farkı var? O hayatını bir kenara atabiliyor da ben atamıyor muyum? Aynı pozisyonu paylaşıyoruz, bu yüzden onunla aynı eylemleri gerçekleştirdiğim için eleştirilmemeliyim. Şu anda mantıksız davranıyorsun."

"Ben mi mantıksızım? Peki ya Rai'nin önünde gerçek cinsiyetin ortaya çıktıktan sonra kaçırılmak, saldırıya uğramak ve neredeyse tecavüze uğramak? Bu tamamen *makul* mü?"

"Nasıl... anladığını biliyor muydun?"

"Konuşurken ve birbirinize iğrenç bir şekilde gülümserken bundan şüphelenmiştim ama şimdi sana yardım ettiğinden bahsettiğinde bunu doğruladım. Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve senin soyunduğuna tanık olduğunu söyleyeceğim."

Yutkunuyor. "Sonrasında bana Aleksander dedi. Sanırım bu sırrı saklayacak."

"Rai'nin bu bilgiyi bize karşı kullanmayacağını düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz."

Başını sallıyor ve işin üzücü tarafı Rai'ye gerçekten inanıyor gibi görünüyor. Belki de yine de ona bir suikast planlamalıyım. Çok fazla

ve bu benim için bir dezavantajken, onun hayatı için saatli bir bomba.

Eğer düşersem, aşağı inerken onu da kelepçelerim.

Organizasyondan saklamaya çalıştığı sırla başlayacağım. Bunun için sert önlemler almak zorunda kalabilirim. Hepsi lanet olası

Sasha eylemin ön saflarında yer almaya ve kendisini kaçırtmaya karar verdi.

"Orada birbirimize yardım ettik," diye savunuyor. "Başlangıçta düşündüğümüz kadar kötü değil-"

"Ne pahasına olursa olsun zirveye çıkmak istiyor ve bu ikimizi de ifşa etmek anlamına geliyorsa, bunu yapacaktır. Şimdi ya da ileride fark etmez."

"Ama-"

"Şşş." Parmağımı ağzına koyuyorum ve dudakları parmağıma karşı titriyor. "Bir daha asla ama *asla* şehit olmayacağına söz vermedikçe konuşma."

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor ve kendimi onun yüzünü incelerken buluyorum. Yüzünü boyayan kurumuş gözyaşlarına rağmen yanaklarına renk gelmişti. Kolundaki bandajı saymazsak. O iyi.

-En azından fiziksel olarak.

O saldırı sırasında üzgün olduğunu fısıldadığında, bunun onu son görüşüm olduğunu düşündüm. O kurşun yağmurunun ortasında ona ulaşmak için koşarken bunu hiç düşünmedim.

Yetiştirilme tarzım nedeniyle, herhangi bir eyleme geçmeden önce her zaman bir A, B, C ve bazen de D planım vardı. Sasha'ya doğru koşarken ilk defa plansız hareket ettim.

Ve bu en hafif tabirle rahatsız edici. İstemeden ikimizi de öldürtebilirdim.

Sasha parmağımı yavaşça ağzından çıkarıyor. "Buna söz veremem, çünkü şehit tanımlarımız farklı. Eğer seni korumam gerekirse, beni durdurmaya çalışsan bile tereddüt etmem."

"Sasha-"

"Bunu değiştiremezsiniz. Korkarım bu son." Bu

küçük pislik.

Elimi iki elinin arasında tutuyor. "Karşılığında daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Eğer ölürsem seni tam olarak koruyamam. İnfaz yöntemi konusunda anlaşamayacağımızı kabul ediyoruz."

"Hayır, yapmayacağız. Ben sizin patronunuz olduğuma göre, emirlerime uymakla yükümlüsünüz."

"Bu işler böyle yürümez."

"İşler aynen böyle yürüyor. Diğer adamlarımdan herhangi birinin emirlerime karşı geldiğini gördünüz mü?"

"Hayır, ama bazen sahte korumalar oluyorlar. Yulia ne zaman bir sürtük gibi davranıp seni tokatlamaya kalksa müdahale etmediklerine inanamıyorum."

"Çünkü onlara yapmamalarını emrettim. Ve sen az önce anneme sürtük mü dedin?"

"Evet, öyle." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bunu senin önünde söylememeliydim. Bu tamamen haddimi aşmaktı."

Sesi içtenlikle özür diliyor ve dudaklarımın kenarlarındaki gülümsemeye engel olamıyorum.

Sasha göğsüme vuruyor. "Gördün mü? Sen de onun bir sürtük olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, anlamıyorum. O kadının her şeyi alçakça ve ruhsuz. Ona kaltak demek hafif kalır."

Vücudunun sıcaklığı benimkiyle karışsın diye biraz daha yaklaşıyor. "Onunla hep böyle gergin bir ilişkiniz mi vardı?"

"En başından beri benden nefret ediyor. Ben bebekken bana bakmayı reddetti ve birkaç kez beni öldürmeye kalkıştı. Başarılı olamamasının tek nedeni fırsat bulamamış olmasıydı. Babam sanki niyetini tam olarak biliyormuş gibi onu izledi. Ve sanırım biliyordu. Bir keresinde bana kızdığında, beni hayatta tuttuğu için ona minnettar olmam gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre, kendini merdivenlerden aşağı atıp karnını ve geçmişe bakılırsa beni bıçaklamaya teşebbüs ettikten sonra, bana hamileliğinin büyük bölümünde onu kilitlemiş ve bağlamış. Doğumdan sonra bile beni öldürme çabalarını sürdürmesi üzerine babam beni bir dadıya ve üç korumaya emanet etmiş ve bu korumalara Yulia'yı ve onun cani pisliğini bana yaklaştırmamaları emredilmiş."

Titriyor ve gözlerinde taze yaşlar birikiyor. Ben kendim için hiç ağlamazken o neden benim için ağlasın ki?

"Kimse annesi tarafından böyle muamele görmemeli. Çok üzgünüm."

"Üzülme. Anneme karşı bir çeşit kan davası güttüğü gerçeğini kabul ettim.

Ben."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum, umurumda da

değil."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Seni sevmesi gereken kadının şefkati olmadan büyürken nasıl hissettiğini biliyormuş gibi davranmayacağım.

kayıtsız şartsız."

"Bu, şefkatli bir anneniz olduğu anlamına mı geliyor?"

Bir süre tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Çok nazik ve saftı ve her zaman meşguldü."

"Bu özelliğini nereden aldığını şimdi

anlıyorum." "Her zaman meşgul değilim."

"Kesinlikle öylesin. Ayrıca emirlere uymayan meraklı bir işgüzarsın."

"Mantıksız otoriteye saygı duymam, tamam mı? Annem bana böyle öğretti. Bir yandan evle ilgilenirken bir yandan da bana özel ders verecek ve eğitimimdeki ilerlememi kontrol edecek zamanı vardı. Yemin ederim benim bir ayda yaptığımdan fazlasını bir günde yapardı. Yardımcıları olmasına rağmen yerinde duramazdı." Dudaklarını nostaljik bir gülümseme kaplıyor. "Maskaralıklarımla onu çıldırtırdım. Kuzenlerimle futbol oynadığım için ana eve kirli bir elbise, saç ve ayakkabılarla dönerdim ve o da 'Malışka! Elbiselerini kirletme konusunda ne demiştim? Bu gidişle asla bir hanımefendi olamayacaksın! Keşke bu sözün ne kadar doğru olduğunu bilseydi."

İlginç. Birçok nedenden dolayı.

Birincisi, beni fazla zorlamadan hayatının bilmediğim bir bölümünden bahsetmeyi seçti.

İki, sadece zengin bir genç kadın değildi, aynı zamanda görünüşe göre büyük bir aile malikanesinde yaşıyordu, çünkü evinden ana ev olarak bahsediyordu ve yardımcıları vardı.

Üç, annesi ölmüştür, çünkü ondan geçmiş zamanda bahsetmiştir.

Aslında, şimdiye kadar hiçbir aile üyesinden bahsetmemişti. Onlar Rusya'da mı? Neden hiç aramıyor ya da ziyaret etmiyor?

"Madem erkek olmaktan nefret ediyorsun, neden kadın olmaya dönmüyorsun?" diye sordum.

Göz kırpıyor. "Ve koruman olarak mı kalayım?"

"Bu muhtemelen mümkün olmayacak ama size başka bir pozisyon bulacağım."

Mesela benim kadınım.

Duraksadım. Bu düşünce de neyin nesiydi? Az önce Sasha'yı kadınım olarak mı düşündüm? Evet, düşündüm. Evet, düşündüm.

Etrafında ölümcül bir mayın tarlası gibi gömülü olan tüm soru işaretlerine rağmen.

"Yapamam," diyerek küçük bir iç geçirdi. "Asıl cinsiyetim olmak tehlikeli çünkü... şey, hedef olurum."

"Kime?"

Başını iki yana sallıyor. "Artık bilmiyorum bile."

Yani açıklayacağı şeyler bu kadar.

Şimdilik.

Bir gün, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğim.

Elimi yavaşça onunkinden çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Eğer daha iyiysen, git bir duş al."

Hazırlıksız yakalanmıştır ve aslında tamamen çıplak olduğunu ancak şimdi fark etmiş görünmektedir. Ayağa kalkmak için duvarı kullanırken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ne? Hayır, hayır, neden yapayım ki?"

Orada kalıyor, muhtemelen gitmemi bekliyor ve ancak utançtan ve gerçek bir zayıflık olmadığından emin olduktan sonra banyodan çıkıyorum.

Ve bu, bayanlar baylar, yapmak zorunda kaldığım en zor beş şey listesinde, bir hafta önce yatağımda çırılçıplak uzanırken onu becermemenin hemen altında yer alıyor.

Duş almasına yardım etmekten daha çok istediğim bir şey yok ama bu ona dokunmak anlamına geliyor. Onun yakınlığı, kokusu ve tüm dünyayı gölgede bırakan varlığıyla sarhoş olmak anlamına geliyor.

Ve eğer bunu yaparsam, yenik düşer ve hiç düşünmeden onu beceririrdim.

Bugünün tüm karmaşık duygularını, hayal kırıklıklarını ve başarısızlıklarını onun bedeninden çıkarırdım ve neredeyse saldırıya uğradığı için travma yaşarken bunu yapamam.

Ben de bunun yerine o kısımla ilgilenmeyi seçtim.

Viktor'a beni aşağıda Yuri ve Maksim'le birlikte beklemesi için mesaj attıktan sonra yeni bir takım elbise giyiyorum. Sasha'nın gerçekten duş aldığından emin olduktan sonra odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum.

En iyi üç adamımı evin önünde buldum.

"N'aber patron?" Maksim esneyerek soruyor. "Hepimizin bugünün bitmesi için dua ettiğimizi sanıyordum."

Viktor yüzüne bile bakmadan kafasına vurur. Maksim olduğu yere yapışır ve "Bu ne içindi lan?" diye bağırır. "Senin küstahlığın."

"Ben sadece herkesin düşündüğü şeyi dile getiriyorum. Bu ne lan?"

"Ancak tüm Arnavutların yuvalarını yaktıktan sonra işimiz bitecek."

Yuri'nin dudakları alışılmadık bir sırıtışla kalkıyor. "Diğer şubelerinin peşinden mi gidiyoruz?"

"Evet, öyleyiz."

Viktor'un kaşları çatılır. "Pakhan bize onlarla kendi zamanımızda ilgilenmemizi söyledi."

"Bu gece her zamanki gibi iyi bir zaman." Arabaya doğru ilerliyorum ve Viktor bana yol veriyor. Önünde durdum ve omzunu tuttum. "Sana daha önce yumruk atmamalıydım."

"Bunu unutmuşum."

"Görmedim." Bazen benimkileri yansıtan tarafsız gözleriyle karşılaşıyorum. Viktor benden daha duygusuz ve sadece bana duyduğu sadakati itici güç olarak kullanıyor ve zaman zaman bunun tüm kişiliğini etkilemesine izin veriyor.

Roman'ın güvenlik şefi olarak çalışan ve Viktor on iki yaşlarındayken bir görev sırasında ölen bekar bir baba tarafından yetiştirildi. Başka bir ailesi yoktu ve her zaman diğer insanların eksikliklerini göstermeyi seven huysuz bir pislik olduğu için kimse onu sevmedi.

Yemek sırasında onun yanında oturan ve onunla dövüş sanatları çalışan tek kişi bendim. Bunu yapıyordum çünkü onun sessiz arkadaşlığını ve pragmatik kişiliğini seviyordum. Zaman geçtikçe gölgem oldu ve en sadık adamım haline geldi.

Omzunu sıkıyorum. "Ama seni uyarıyorum Viktor. Bir daha yoluma çıkma."

İfadesi değişmiyor, robotik sesiyle "Yapmayacağım.
Tabii söz konusu olan sizin güvenliğiniz değilse."

Sesi tıpkı Sasha'nınki gibiydi. Bunlar da ne böyle?
Telepatik falan mı?

"Söylemem gerek." Maksim yolcu kapısını açar. "Onlardan sonsuza dek kurtulma fikrine bayılıyorum. Bunun için uykumu feda edebilirim."

Yuri onu iter ve avucuyla ağzını kapatır.

Evet, gün çoktan bitmiş olmalı ama Sasha'ya saldıranların her biri bedelini ödeyene kadar değil.

Bunun olmasını engellemek için orada olamayabilirdim ama sonrasıyla ilgileneceğim.

Sasha'ya zarar vermeye çalışan herkesi yok edeceğim.

Tuhaf biri olabilir ve geçmişi hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyorum ama o benim.

Ve kimse benim olana dokunamaz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Duş normalden daha uzun sürdü.

Her santimini kıpkırmızı olana kadar fırçalamakla kalmadım, aynı zamanda akan suyun altında yirmi dakika bekledim, böylece O pisliklerin pis dokunuşlarını temizlemek için.

Pek faydası olmadı. Kendimi ne kadar temizlersem temizleyeyim, içimde ulaşamadığım kirli bir şeyler varmış gibi hissediyorum.

Neden kadınlar gittiğimiz her yerde bununla uğraşmak zorunda? 'Ne giymiştin' şeklindeki çağdışı mağdur suçlayıcı konuşma bu olayda gülünç. Lanet bir erkek gibi giyinmiştim ama bu bile onları durdurmadı.

Tüm bu temizlik ve kendimden nefret etme süreci boyunca Kirill'in ya kapıya vurmasını ya da neden bu kadar uzun sürdüğünü incelemek için içeri gelmesini ya da her ikisini birden bekliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kırk dakikadan uzun süredir duşta olmama rağmen yukarıdakilerin hiçbiri olmuyor.

Kirill beni rahatlatmak için onun arkadaşlığından yararlanmama izin vermiş olabilir, ama sabırlı bir adam değildir ve duygu patlamalarına kesinlikle iyi tepki vermez.

Daha önce yanıma oturmakla kalmayıp ona sarılmama ve bir bebek gibi göğsünde ağlamama izin vermesine şaşırmıştım.

Benim tanıdığım Kirill bu değil, bu da jestin etkisini daha da artırdı. Başka birinin beni sakinleştirebileceğinden ya da kendime zarar veren düşüncelerden uzaklaştırabileceğinden emin değilim.

Beni tamamen saran ve ayak bileklerimin hemen üzerinde duran bornozu giyiyorum ve kemerini belime sardığımdan emin oluyorum.

Tamamen çıplakken kendimi Kirill'in kollarına attığıma inanamıyorum. Kendimi utandırmaktan bahsediyorum.

Gerçek şu ki, erkek kılığına girmek zorunda kalmadan önce bile çıplak olmaktan rahatsız olan bir tip değildim.

Ordudan beri, kimliğimi korumak için bu konuda çok dikkatli oldum. Bu yüzden daha önce olanların normal olduğunu söylemek kocaman bir yalan olur. Geçen gün de, kabusundan sonra. Kendi isteğimle battaniyeyi açtım ve çıplakken ona sarıldım.

Sadece Kirill olduğu için olduğundan neredeyse eminim. Başka biri olsaydı aynı tepkiyi vereceğimi sanmıyorum.

Onun birçok şeyde benim ilkim olması hem büyüleyici hem de dehşet verici - ilk aşk, ilk seks, ilk kalp kırıklığı ve şimdi, katliamdan bu yana varlığında kendimi rahat ve güvende hissettiğim ilk ve tek kişi.

Yavaş ama emin adımlarla hayatımda çok fazla yer kaplıyor ve eğer bir şekilde ortadan kaldırılırsa, boşluk kontrol edilemeyecek kadar büyük olacak.

Bu düşünceleri kovmak için içimden başımı sallıyorum.

Dışarı çıkarken banyo aynasında yansımamı görüyorum ve donup kalıyorum. Yanaklarım kızarmış, dudaklarım şişmiş ve gözlerim alışılmadık bir ışıkla parlıyor. Sanki ışıl ışıl görünüyorum.

Ne oluyor be?

Bu düşünceleri inkâr etmek ve kimsenin göremeyeceği bir yere itmek istiyorum ama dışarı adımımı attığımda kalbim daha yüksek sesle, daha sert ve o kadar yoğun bir şekilde çarpıyor ki bayılacağımı düşünüyorum.

Mantıksız tepkimi kontrol etmeye çalışıp başaramadıktan sonra yatağın karşısındaki oturma alanına yöneliyorum.

Ondan hiçbir iz bulamayınca omuzlarım çöktü.

Ofise mi gitti? Ama geç oldu ve eminim ki onun bile işe dönmeden önce biraz dinlenmeye ihtiyacı vardır.

Bazen onun bir makine olup olmadığını merak ediyorum. Sanki her zaman dikkatinin ve enerjisinin yüzde ikisini vermek üzere eğitilmiş gibi hissediyorum. Eğer daha azını verirse, bu onun zekasına ve yeteneklerine hakaret olur.

Ancak bu ritmin uzun vadede ne kadar zarar verebileceğinin de farkındadır. Yine de umursadığını sanmıyorum. Umursayan tek kişi benim.

Komidinden telefonumu alıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Bildirimlerimin en üstünde onun adını gördüğümde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Bir iş için dışarıdayım**.** Biraz dinlen. Yarın izinlisin.

Kendimi yatağın üzerine bıraktım, göğsüm hayal kırıklığının ağırlığıyla şişti.

Akşamın bu saatinde ne tür bir işi olabilir? Pakhan'la zaten görüşmesi vardı, peki bu nedir ve en önemlisi, neden ben bunun bir parçası değilim?

Bir saat kadar odanın içinde volta atıyorum, sonra yarım saat daha pencereden dışarı, ana girişe bakıyorum. Araba gelmeyince Maksim ve Yuri'ye mesaj atıyorum ama cevap alamıyorum.

Bu her neyse onun *peşinde oldukları* anlamına mı geliyor?

Telefona ters ters bakıyorum. Neden onlar katılabiliyor da ben katılamıyorum? Ayrıca, Kirill bu günkü belalardan zar zor kurtulduktan sonra kendini nasıl tekrar tehlikeye atabilir?

O lanet bodrumda uyandığımda yaşadığım korku her yönden içime işliyor. Eğer Kirill yaralanırsa ve ben onu korumak için orada olmazsam, kendimi asla affetmeyeceğim.

Yatağa uzanıyorum ve bu düşünceleri kovmaya çalışıyorum, ancak korkunç görüntüler şeklinde beni rahatsız etmeye devam ediyorlar.

Silahlı saldırılar. Bombalar. Keskin nişancılar.

Kes şunu.

Ayakta durmak için hamle yapıyorum ve yüzden fazla şınav çekiyorum. Sonra tekrar duş alıyorum ama bu sefer soğuk suyun tenimi maviye çevirmesine izin veriyorum. İçimdeki ateşi söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ve Kirill hala burada değil.

Dikkatim kapı, yeni mesaj g e l m e y e n telefonum ve sabahın ikisini geçen duvardaki saat arasında bölünmüş durumda.

Tam delirdiğimi düşünürken kapı usulca açılıyor. Kirill'in içeri girmesiyle aynı anda ayağa fırlıyorum.

Gömleğine, boynuna ve yüzüne sıçrayan kanı gördüğümde içimden hafif bir nefes geliyor. Bir kısmı gözlüklerinin üzerinde bulanık kırmızı bir leke oluşturuyor, muhtemelen onları silerken olmuş.

Her zamanki rahatlığıyla içeri giriyor, gecenin teması olan tüm kana dikkat etmiyor.

Beni görünce duraksıyor ve gözlerini hafifçe kısıyor. Ona doğru koşuyorum ve ona sarılmadan ya da aynı derecede aptalca bir şey yapmadan önce kendimi durmaya zorluyorum.

"Ne... ne oldu?" Gözlerimi kandan ayıramıyorum. Gerçekten,

Bu lanet şeyden *gerçekten* nefret ediyorum. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz ama ne zaman görsem

Korkunç bir his.

Muhtemelen orduda ya da mafyada olmamalıydım. Geriye dönüp baktığımda, bu ikisinin berbat kariyer seçimleri olduğunu görüyorum.

Ama yine de, sadece değer verdiğim kişiler, özellikle de Kirill yaralandığında bu kadar telaşlanıyorum.

"Pek bir şey yok." Ceketini rahatça çıkarıyor ve yakındaki bir sandalyeye atıyor. "Sadece yarım kalmış bazı işleri hallettim."

"Ne bitmemiş işi?"

"Arnavutların yuvalarından geriye ne kaldıysa. Yukarıda ne yapıyorsun? Sana özellikle dinlenmeni söylemiştim."

"Sanki sen gecenin bir yarısı ortadan kaybolduğunda bunu yapabilirmişim gibi. Ve konuyu değiştirme. Geri kalan Arnavutların peşinden tek başına mı gittin?"

"Ben de öyle dedim. Ama yalnız değildim; Viktor, Yuri ve Maksim de geldiler. Damien'ı da davet ettim. Her ne kadar tüm zaman boyunca manyak gibi güldüğüne şahit olmak can sıkıcı olsa da, onu da işin içine katınca bana borçlu oldu. Sığınaklarını havaya uçurduk ve ölmeyenleri öldürdük."

"Ama bunu neden yapasınız ki? Diğer şubeleri peşinizden gelebilir."

"Bırak onları. Onlar da aynı kaderi paylaşacaklar."

"Bu işler böyle yürümez, Kirill! Sen sebepsiz yere savaş başlatan tiplerden değilsin."

"İşte burada yanılıyorsun. Çok sağlam bir nedenim var."

"Neymiş o, merak ediyorum?"

"Size zarar verdiler ve bu savaş için yeterli bir sebep. Onları durdurmak için orada olamam. Ancak yapabileceğim şey, her birinin işini bitirmek."

Sanırım kalbim patlamak üzere. Ya da kontrol edilmesi gereken bir çeşit kalp sorunum var.

Birkaç kelimeyle beni nasıl suskunlaştırabilir? Küçük bir cümleyle bana nasıl bu kadar değer verildiğini hissettirebiliyor?

Sesim yumuşuyor. "Bunun için minnettarım ama daha önce de söylediğim gibi, sorunlarınızın sebebi olmak bana keyif vermiyor. Sırf benim yüzümden düşman biriktirmenizi istemiyorum."

"Sadece minnettar olduğunuzu duyuyorum. Geri kalan her şey gereksiz." "Ama-"

İşaret parmağını ağzıma sıkıştırarak itirazımın ortasında susmama neden oldu.

"Söyleyeceğin her şeyi duymak istemiyorum, çünkü bu sadece beni kızdırır ve sistemimdeki öfke ve adrenalin miktarını göz önünde bulundurursak, buna karşı sert tepki verebilirim." Yüklü bir nefes veriyor ve parmağını kaldırıyor. "Bugün çok uzun bir gün oldu, neden uyumuyorsun?"

"Peki ya sen?" Fısıldıyorum.

"Birkaç raporu gözden
geçireceğim." "Sen de
dinlenmelisin."

Gözleri göğsüme düşerken kararıyor, sonra yavaşça tekrar yüzüme kayıyor. "Sadece git."

Aşağı bakıyorum ve bornozun açıklığının göğüslerimin bir kısmını gösterdiğini fark ediyorum.

Gözlerinin kararmasına ve tavrının sertleşmesine neden olan şey bu muydu? Cevabımı tam olarak alamıyorum ama garip bir dürtü, yanaklarım alev alev yanarken bile beni ona bakmaya itiyor. "Yorgun değilim."

"Sasha..." Derin ve kasvetli ses tonundaki uyarı iliklerime kadar işliyor. "Eğer hemen harekete geçmezsen, yapacağım şey için sadece kendini suçlayabilirsin."

Uzuvlarım titriyor ve vücudumun her yerinde karıncalanmalar oluyor ama hareket etmeyi reddediyorum. Olunabilecek en iyi yer burasıymış gibi geliyor.

Bir saniye geçti.

İki.

Üçüncüsünde Kirill beni ensemden yakalıyor, parmakları tenime batıyor ve bedenimi onunkine çarpıyor.

Aç dudakları açlıktan ölmek üzere olan dudaklarımı yakalıyor.

Rahatlamış gibi hissettiren uzun bir nefes bırakıyorum. Uzun zamandır açlık çekiyordum ve şimdi onun yoğun dokunuşuna tekrar sahip olduğumda, sanki yıldırım çarpmış gibi oluyorum.

Vücudunun sert kasları benim yumuşak yapımı alt ederken parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor. Ne kadar antrenman yaparsam yapayım, onun bir silah gibi inşa edilmiş vücuduyla asla boy ölçüşemem.

"Bil diye söylüyorum..." Dudaklarını benimkilerden ayırdı ve gömleğini yırttı.

Kana bulanmış kumaş yere düşmeden önce düğmeler etrafa saçılıyor. Taş gibi sert karın kasları ve göğsüne yayılmış güzel dövmelerinin görüntüsüyle ödüllendirildim.

Elleri aşağı inip kemerini çözüyor. "Seni becereceğim Sasha ve bunu o kadar sert ve hızlı yapacağım ki canın yanacak."

Elektrik tüm bedenimi sarıyor ama hareket etmeyi reddediyorum. Aslında vücudum eriyor, onun dokunuşunu bekliyor. Bornozumun kemerini bile çözüyorum.

Sadece bana güvenmeyen değil, aynı zamanda ailemin ölümüne de karışmış olabilecek birini özlemem rahatsız edici olmalı.

Ama mesele de bu. Öyle olduğunu sanmıyorum.

Kirill bir canavar, ama o tür bir canavar değil.

Kemerini çıkarıp pantolonunu ve boxer'ını indirirken bakışlarından şehvet dolu bir ifade geçiyor. Hayvani gözleri tüm bu süre boyunca benden hiç ayrılmadı. Onu izlememi izlemek istiyor.

Küçük bir ayrıntı ama seks sırasında her zaman göz teması kurmakta ısrar etmesi, aramızda sadece fiziksel bir bağdan daha fazlası olduğunu hissetmemin nedenlerinden biri.

Bu jestte bir samimiyet var ve bir anlığına sadece ikimiz varız.

Çıplak vücudunun sonsuz güzelliğinde kayboluyorum. Ayrıca kalçasında birkaç ay önce yaptırdığı birkaç dövme var. Kasıklarına doğru uçan kuzgunlar var. Bunu ilk kez yaptırırken görmüştüm ve orada durup tahrik olmamak için kendimi zor tutmuştum.

Ancak benim kişisel favorim, bir ay önce sağ kalçasına yaptırdığı en yenisi. Güzel bir güneşle çevrili şeytani bir kafatası.

Kirill gözlüklerini bir kenara fırlatıyor ve kemeri boğazıma doluyor, sonra da beni kendine doğru çekmek için kullanıyor. Nefesim kesiliyor ama dudakları tekrar dudaklarımı yuttuğunda bu bir iniltiye dönüşüyor. Daha önce ani davranıyordu ama şimdi daha yoğun, sanki içimdeki hayatı emiyor.

Kirill filtresiz öpüşüyor. Cilveli ya da nazik değil ve kesinlikle beni takip etmeye çalışmıyor.

Hayır.

O sadece beni fethediyor.

Ama tutkulu ve tüm enerjisini buna harcıyor, hayatının diğer tüm alanlarında olduğu gibi yüzde iki yüzünü veriyor. Meme uçlarımın sert çakılları göğsünün tonlu çıkıntılarına sürtünerek acı verici bir sürtünmeye neden oluyor.

Ama bunların hiçbiri önemli değil.

Aklımda tek bir şey var: Kirill yine bana dokunuyor. En kötü biçimleriyle aylarca süren işkenceden sonra, nihayet bana, benim ona bakmadığım zamanlarda baktığım gibi bakıyor.

Göğsümün içinde yanan çarpık arzu onun kutup kurdu gözlerine yansıyor.

Beni bornozumdan kurtardı, böylece ten tene olduk. Kalp atışı kalp atışına. Gerçi benimki onunkine kıyasla çılgınca. Keşke bu adama karşı hissettiğim duyguları kontrol edebilecek zihinsel yeteneğe sahip olsaydım.

Boynumdaki kemerle beni tutmaya devam ederek bacağımı beline doğru kaldırıyor ve sonra itiyor. Sırtım yatağa çarptığında tökezliyorum.

Ağzı benimkinden ayrılıyor ama gergin çenesinde ve sert kaslarında hâlâ tedirginlik var. Konuştuğunda, sözleri derin, yüklü, neredeyse tamamen kontrolünü kaybetmiş bir şekilde. "Bu gece seni yalnız bırakmak istedim, gerçekten istedim. Ama sen benim sikim için açgözlü küçük bir fahişesin, değil mi Solnyshko?"

Kalbim patladı.

Bana bu lakapla seslenirse her şeyi kabul ederim. Kesinlikle.

Hiçbir şey.

Dürüst olmak gerekirse, bir daha asla kullanmayacağını düşünmüştüm ve neredeyse onun güneşi olarak adlandırılmanın ne kadar ruhani bir his olduğunu unutuyordum.

Dünya güneşin etrafında döner. Ama benim dünyam onun etrafında dönmeye başladı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Sen bana aitsin," diye kulağıma doğru haykırıyor ve sonra ısırıyor.

Kemeri bırakıyor ve tek seferde üç parmağını açlıktan ölmek üzere olan amıma sokuyor.

Sırtım dikleşiyor ve her şeyim patlıyor -tutku, özlem ve... hatta minnettarlık.

O zaman anladım. Zihnimi ele geçirdi ve sanırım kalbimi de, çünkü deli gibi atıyor.

"Amcığın benim, istediğimi yaparım. Zevkini ya da zevksizliğini kontrol edebilecek tek kişi benim. Bu benim amım."

Çıldırtıcı bir ritimle itiyor, parmaklarını kıvırıyor ve makaslıyor. Yatağı itiyorum, kıvranıyorum ve şimdiye kadarki en yüksek sesle inliyorum.

Birkaç gün öncesinin aksine, Kirill beni cezalandırmıyor ya da işkence etmiyor. Bu orgazm inkarı değil.

Yakın bile değil.

Bana dokunmasının tek amacı beni mümkün olan en kısa sürede uçurumun kenarına itmek.

Cinsel iştahım üzerinde bu kadar kontrolü olan tek kişinin kendisi olduğunu kanıtlıyor. Dokunuşu için beni bu kadar hayvani yapabilen tek kişi.

Birkaç kulaç sonra çığlık atmaya başladım. Dalgalar beni içine çekiyor ve yutuyor. Serbest bırakılma o kadar yoğun ki birkaç dakikalığına nefes almayı bırakıyorum.

"Seninle ilgili her şey benim," diyor karanlık kelimelerle, parmaklarını içimden çekip yerine sikini koyarken.

O kadar büyük ve sert ki mini bir şoka giriyorum, ama nedense iç uyluklarımı daha fazla ıslaklık kaplıyor ve amım onun çevresi ve uzunluğu etrafında sıkılaşıyor, içimde daha da fazlasını talep ediyor.

Kirill ayakta dururken beni yatağın kenarına sürüklüyor. İçime girmek için kalçalarının gücünü kullanırken bacaklarım onun yontulmuş belinin iki yanında bükülüyor.

O saf güç. Biçimiyle kesinlikle çıldırtıcı ve ayak uydurmak imkansız.

Ama yine de avuçlarımı güçlü karın kaslarının üzerine koyuyorum. Bağ kurmaya, tenini tenimde hissetmeye, bana gerçekten yeniden dokunduğunu hatırlatmaya ihtiyacım var.

Beni tekrar istiyor.

Onu istemekten hiç vazgeçmedim, bu yüzden sonunda bu duygunun karşılık bulması bulutların üzerinde süzülmek gibi bir şey.

Bu yüzden her itişte acıması umurumda değil. Yarın muhtemelen komik yürüyecek olmam umurumda değil.

Onu bu şekilde kendime saklayabildiğim sürece.

"Kukun bile bana ait olduğunu biliyor. Sikimi nasıl karşıladığını hissediyor musun?"

Başımı salladım.

"Benden başka kimse sana dokunmayacak, sana sahip olmayacak, seni incitmeyecek. Hiç kimse." Eğiliyor, hâlâ boğazımda olan kemerin uçlarından tutuyor ve ters yönlere doğru çekiyor. "Sen benim malımsın, Solnyshko."

Nefes alamıyorum.

Oh, lanet olsun. Nefes *alamıyorum.*

Ama bunu düşünürken bile orgazmın beni yuttuğunu hissedebiliyorum. Sıcaklık içimi doldururken ağzım sözsüz bir çığlıkla açılıyor.

Kirill çekiliyor, boynumdaki kemeri gevşetiyor ve beni oturur pozisyona getiriyor ve yarı sert sikini ağzıma sokup gırtlağıma boşalmayı bitiriyor.

"İyi bir kız gibi her damlasını yalamanı istiyorum."

Öksürüyorum ama dilimi onun sikini ve dudaklarımı emmek için daldırıyorum. Gözlerim hep onunkilerde kalıyor, sadece beni izleyerek nasıl karardıklarının tadını çıkarıyorum.

Ve böylece bugünkü ihlali tamamen unuttum. Kirill haklı.

Ben sadece ona aidim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

I Kontrolümü kaybediyorum.

Derimin altına sızdığını, kemiklerime yapıştığını ve yıllar boyunca koruduğum disiplinin her parçasını yok ettiğini hissedebiliyorum.

Böylesine küfür dolu bir değişikliğin tek nedeni

Onu daha fazla dayanamayana kadar becerdikten sonra kollarımda yatan kadın.

Ağladı, hıçkırdı ve sonunda beni çok etkileyen o yumuşak sesiyle yalvardı. "Gerçekten uyumaya ihtiyacım var, senin de öyle. Lütfen?"

Kesinlikle uyuyamıyorum.

Birincisi, uykusunda bana sarılması ve hatta bacağını benimkinin üzerine atarak bir tür bölgeyi sahiplenmesi dikkat dağıtıcıydı.

Sasha'm naif görünebilir ama onun içinde de bir hayvan var, hepimizin içinde olduğu gibi ve bu hayvanın bir hak iddia etmesi gerekiyor.

Ben onun tenini kırmızıya boyamış, göğüslerinde, karnında ve iç bacaklarında morluklar ve morluklar bırakmış olabilirim ama o kendi izlerini bıraktı. Görünmezler ve derinin altında gizlenirler, ancak yumuşaklıkları içinde çok güçlüdürler, çok... rahatsız edici bir şekilde ısrarcıdırlar.

Sasha'nın geçtiğimiz aylarda beni fiziksel olarak engellemesi gerekmedi, ama sikim hala ondan başka bir kadına dokunmayı reddediyordu.

Muhtemelen bu yüzden daha önce onu neredeyse kırıyordum. Dün kaçırıldığını ve neredeyse saldırıya uğradığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Sikimin canavar tarafıyla yaptığım pazarlık becerilerim, ona verdiğim her şeye boyun eğdiğinde sersemletici bir şekilde durdu.

Onu geri çekilmeyeceğim konusunda uyardım, ama orada durdu, içimi burkan aynı arzuyla bana baktı.

Ondan ne kadar uzak durmaya çalışırsam çalışayım, bana o bakışı attığında tüm kararlılığım yok oluyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, sonra duruyorum.

Ne yapıyorum ben?

Seks sırasında ya da dışında ona her zaman dokunma ihtiyacı duyuyorum ve ben duygusal şeyler yapan biri değilim. Sadece fiziksel bir ihtiyacı karşılamak için sevişirim. Kadınlara kur yapmaktan ya da bir am bulmaktan hoşlanmıyorum, ama bu özel kadın hayatıma girdiğinden beri tüm bu ilkeler büyük ölçüde değişti.

Sadece onu elimde tutmak istemiyorum, aynı zamanda onu takip etme dürtüsü de var içimde. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Kadınlara kur yapmak bizim dünyamızda olmaz. Evliliklerimizin çoğu bir ittifak ya da stratejik bir şey için ayarlanır ve birlikteliğin Pakhan'ın kendisi tarafından onaylanması gerekir.

Asıl soru şu: O zaten elimdeyken neden Sasha'nın peşinden gitmek istiyorum?

Senin olmadığı ve gidebileceği gerçeğinden dolayı.

Kafamdaki o boktan şeytan haklı.

Evet, Sasha uykuya dalmam için bana sarıldı, dudakları küçük bir gülümsemeyle ayrıldı ve kolları ve bacakları beni bırakmaya korkuyormuş gibi sardı, ama aynı zamanda yüzde yüz burada değil.

Başka bir yerde kökleri var ve onları tamamen ayıklamadığım sürece asla benim olmayacak.

Saçlarını serbest bırakıp kolunu ve bacağını etrafımdan sıyırıyorum. Sasha yüzünü göğsüme gömüyor, uykusunda bile beni bırakmayı reddediyor ama yastığa uzanana kadar onu nazikçe itiyorum.

Onu becermek aletimin çözülmemiş sorunlarına en mantıklı -ya da mantıksız- çözümdü, ama en iyisi değildi.

Özellikle de Pakhan'la yaptığım bire bir görüşmelerden sonra. Juan'ın sevkiyatıyla ilgili yaşadığımız sorunları ve muhtemelen Vladimir'den gelen istihbarat nedeniyle gerçekleşen saldırıyı biliyor. Bu sorunu çözmeye ya da failin kellesini barış teklifi olarak Juan'a götürmeye yaklaşamadığım için Pakhan meseleyi kendi eline alıyor ve Juan'la liderden lidere konuşacak.

Bu fikirden hoşlanmadım. Aslında, Adrian'ı bu konuya dahil etmeyi düşünecek kadar hoşuma gitmedi ama kısa süre sonra karşı oy kullandım. Ona sadece bana karşı teşvik vermekle kalmayacak, aynı zamanda tahta giden yolda beni güçlü tutan tek şeyi de kaybedebilirdim.

Ve bir gün oraya ulaşacağım.

Sergei çıktığında, bir sonraki Pakhan ben olacağım. Buna hiç şüphe yok. Sadece Sasha'nın kimliğini feda etmeden bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyor, Rai'nin artık bunu bildiğini düşünürsek.

Banyoda elimi yüzümü yıkarım. İşim bittiğinde, acil hareket tarzıma karar verdim. Viktor'a mesaj atarak Bratva'nın toplantısına giderken ne yapmam gerektiğine dair talimatlar veriyorum.

Onayını aldıktan sonra dolaba girip takım elbisemi giydim. Tam kelepçelerimi takıyordum ki yumuşak bir inilti kulağıma ulaştı.

Yatağa doğru ilerliyorum ve önümdeki manzara karşısında duruyorum. Sasha'nın yüzünde derin bir çatıklık, üst dudağında ve alnında boncuk boncuk terler var. Narin yüz hatları bir acı senfonisi içinde çırpınıyor. Bacakları battaniyeyi tekmeliyor ve tırnakları çarşafı çiziyor. Duştan sonra giydiği tişört -benim tişörtüm- buruşuyor ve kalçalarına kadar iniyor.

Rusça anlaşılır kelimeler fısıldıyor, ben de sessizce yaklaşıyorum. Duygusal bir tip değilim ama Sasha'yı acı içinde görmek vurulmaktan farksız. Ben de o yollardan geçtim ve çok acıyor.

Yaklaştığımda, onu uyandırmamayı tercih ediyorum.

Hayatı hakkında ne kadar kapalı olduğunu düşünürsek, daha fazlasını öğrenmenin tek yolu bu olabilir. Bu yüzden başının yanına çömelip dikkatle dinliyorum.

"Anne...lütfen...baba...hayır...değil...Mişka...yapamam...Babuşka, lütfen...hayır...hayır...ölmek istemiyorum...hayır...anne! Anton... Anton... Ben... seni... özledim... lütfen geri dön..."

Farkında olmadan elim çoktan yumruk haline geldi ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu serbest bırakmam gerekiyor.

Anton da kim ve neden onu özlüyor?

Anne-babası, büyükannesi ve bir de Mişka'sı var; Mişka'ya küçük ayı lakabını verdiğine göre kardeşi olduğunu tahmin ediyorum.

Ve bu lanet Anton.

O gün uçurumda yanında olan kişi o muydu? Onu bulamayayım diye telefona ateş ettiği sevgilisi mi?

Tüm kanıtlar bu yöne işaret etmektedir.

Hâlâ bir soyadım yok ama başlamak için bir isim yeterli. Eğer gezegende Anton isimli herkesi aramam gerekiyorsa, öyle olsun.

Sözleri anlaşılır hale geliyor - artık kelimeler bile değil, daha çok acı ve sıkıntı çığlıkları gibi.

Onu boğazından tutup sıkıyorum ama havasını kesecek kadar sert değil. Sasha'nın vücudu sarsıldı ve gözlerini açtı.

Başlangıçta yeşilden çok kahverengidirler, odaklanmamışlardır ve kıvılcımsızdırlar. Ama çalkantılı enerji kısa sürede paniğe dönüşüyor ve oturur pozisyona geçiyor. Elimi ona izin verecek kadar gevşetiyorum ama onu bırakmıyorum.

"Ne... Neler oluyor? Saldırı altında mıyız...?"

"Biz değiliz. Nefes al." Biraz daha sıkıyorum ve ancak o zaman rahatlıyor.

Bu yüzden elimi boynundan indirdim, çünkü kesinlikle olmadığım kadar şefkatli bir pislik gibi yanağını okşamayı düşünüyordum.

"Bir kabus gördün," diye açıklıyorum. "Ne hakkındaydı?"

Dişlerini şişmiş alt dudağına batırıyor ve gözlerim hareketi takip ediyor, kendi dişlerimi orada hayal ediyorum, dün gece onu yuttuğum gibi - ya da daha doğrusu, bu sabah erken saatlerde.

Sasha yavaşça bırakır ve boğazını temizler. "Hatırlamıyorum. Rastgele bir şeydi sanırım."

Yalancı.

Ailesini ya da Anton'u içermeyen rastgele bir şey.

Ama onu bu konuda zorlarsam, sadece savunmaya geçecektir. Şu anda hiçbir şey duymadığımı düşünmesi daha iyi.

"Ben... bir şey mi söyledim?" Gözlerimi ölçüyor, gözleri dikkatli, korkulu ve tetikte.

Hayatıyla ilgili her şeyi bana anlatacağı bir gün gelecek. Bundan emin olacağım.

"Hayır, ama sen çırpınıyordun."

"Özür dilerim. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Uyumadın." *Zaten uyumuyordum.*

Ayağa kalktım, günüme devam etmeye hazırdım. Ancak Sasha dizlerinin üzerine çöküyor ve beni kolumdan tutuyor. "Lütfen bana uyuduğunu söyle."

Cevap vermeyince yutkundu. "Biraz bile mi?" "Uyku abartılıyor."

"Bu doğru değil. Bu durum ciddileşiyor ve bu hızla devam edersen sağlığın üzerinde büyük bir etkisi olacak Kirill. İzin verirsen yardım edebilirim."

"İkimiz olduğumuzda bana başka bir şey demelisin."

Duraksıyor, ifadesi bir saniye bile donup kalmıyor. Hazırlıksız yakalandığında nasıl göründüğünü seviyorum, ama daha çok sevdiğim şey, konuşmayı onaylamadığı bir yöne çevirdiğimi fark ettiğinde gözlerinin hafifçe d a r a l m a s ı .

Sasha akıllı bir kurabiye ve benim hızlı tempolu zihnime ayak uydurabilen tek kişi.

"Konuyu değiştirmiyorsun, Kirill."

"Dediğim gibi, bana başka bir şey demen gerekiyor."

"Kirill'in nesi var?"

"Çok kişiliksiz."

"Bu senin adın."

"Hala kişiliksiz. Sizin Rusya'da doğup büyümüş olmanız gerekiyor, dolayısıyla tanıdık bir ismin önemini herkesten çok sizin bilmeniz gerekir."

Dudakları aralandı. "Ben... sana küçültülmüş halinle hitap edemem. Benden tam sekiz yaş büyüksün."

"Ben de bunu istemiyorum. Küçültülmüş bir form her yerde garip. Ancak benim istediğim, sana verdiğim gibi bir evcil hayvan ismi."

"Ama neden...?"

"Sadece bir tane istiyorum."

Duraksıyor, boğazını temizlemeden önce bir kez yutkunuyor ve sonra tekrar yutkunuyor, yanakları koyu bir kırmızı tonuna dönüşüyor. Gömleğimin içinde utangaç ve kesinlikle sikilebilir görünen bu görüntüsü, hayatım boyunca kafama kazımam gereken bir görüntü.

Yeni kararım, tişörtlerimi daha sık giymesini sağlamak.

"Solnste?" diye fısıldarken renkli gözleri kahverengiden çok yeşile dönüyor.

"Bu sadece tembellik. Sana verdiğim evcil hayvan isminin eril halini seçemezsin."

"Aklıma gelen ilk şey buydu." "O zaman daha

çok düşün ve biraz çaba sarf et."

"Sanki Solnyshko için hiç çaba harcamışsın gibi," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine.

"Yaptığımı bilmeni isterim."

"Ne tür bir çaba bu? O zamanlar aklına ilk geleni seçtin."

"Doğru değil, ama şu anda tartışma konumuz bu değil."

"Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bunu daha önce yapmadım, tamam mı?" Yani sevgilisine bir evcil hayvan ismi vermedi mi? *Bana bir sıfır, orospu çocuğu.* "Gün sonuna kadar vaktin var."

"Vay be, birine baskı yapmanın yolu," diye mırıldanıyor yine nefesinin altında.

"Neydi o?"

"Yok bir şey, yok bir şey." Tatlı tatlı gülümsüyor ve ben bu kadına birden fazla nedenden ötürü neden kızmam gerektiğini tamamen unutuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Pakhan'ın evindeki toplantıya."

Tökezleyerek yataktan çıkar. "Beni daha erken uyandırmalıydın. Bir dakika içinde hazır olurum."

Bu kez banyoya ulaşmadan önce onu bileğinden yakalayan bendim. Sasha etrafında dönüyor ve kucağımda tökezliyor. "Dün gece sana mesajda ne söylediğimi unuttun mu? Bir gün izinlisin."

"Şimdi iyiyim. Bir gün izin istemiyorum."

"Zaten alacaksın."

"Ama-"

"Bu bir emirdir, Sasha."

"Seninle geliyorum, Kirill."

"Hayır, gelmiyorsun."

"Ya aynı arabada size eşlik ederim ya da ayrı bir araçla takip ederim. Yöntemi siz seçin."

"Bana ültimatom vermeye nasıl cüret edersin?" Sesim kızgın geliyor ama aslında bu küçük pislikle gurur duyuyorum. Esnek olmayan, zayıf bir askerden bu güçlü, iddialı muhafıza kadar uzun bir yol kat etti.

"Sadece yaptıklarım hakkında sizi bilgilendiriyorum, efendim." Bana karşı doğruldu ve bu sadece sert meme uçlarının her iki gömleğimize de sürtünmesine neden oldu.

Lanet olası küçük kız.

"Sen de gelebilirsin." Bileğini sıkıyorum. "Ama yemin ederim, eğer kural dışı bir şey yaparsan seni bağlar ve göz açıp kapayıncaya kadar buraya geri gönderirim."

Sırıtıyor. "Evet, efendim."

Sonra da tuvalete koşuyor.

YAKLAŞIK IKI SAAT SONRA, KARDEŞLIK TOPLANTISINI BITIRDIK,
Bu yüzden kendi planımın zamanı geldi.

Tüm olay boyunca, Sasha'ya gülümsediği için Rai'yi vurmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım.

En kötüsü de ne? Sadece bana sadık olduğunu iddia eden lanet hain geri gülümsedi.

Dünkü fiyaskoya rağmen Rai toparlandı. Yüzündeki çizikleri bile makyajla gizledi ve bir tür politikacı gibi göründü. Şu anda telefonunu manik bir şekilde kontrol ederken kendi düşünceleri içinde kaybolmuş durumda. Kocası ortalıkta olmadığı için sıkıntılı olduğunu tahmin ediyorum.

Güzel. Umarım adam ölür ve kadın dul kalır, sonra da rahibe olmaya karar verir.

Ama şu anda bu seçenek masada olmadığı için önce taş suratlı muhafızına, sonra da Sasha'ya bakıyorum. "Bizi yalnız bırakın. Rai ile konuşmam gerek."

Başını telefonundan kaldırıyor ve itaatkâr bir şekilde giden korumasına başıyla selam veriyor. Sasha ise gergin vücuduyla yanıma geliyor. Bir gecede Rai Takımı olması umurumda bile değil. Karşımda oturan kadın bir an önce halledilmesi gereken bir tehdit.

Sasha'nın dudakları aralanır. "Patron-"

"Gitmenin neresini anlamıyorsun?" Bu sert emri verirken ona bakmıyorum. Arkamda kaskatı kesildiğini, tedirginliğinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Başımı kaldırdığımda bana başını salladı ve diğer muhafızı takip etti ama Rai'ye bakmadan önce değil.

Sanki onu uyarmak istiyormuş gibi.

Sasha'nın kafasına net bir sadakat tanımı ve Viktor'dan özel dersler ile vurulması gerekiyor.

"Kahvaltıdan sonra oturup çay içecek kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim Kirill." Kahvesini yudumluyor ve bana ters ters bakıyor.

"Biz değiliz. Neyse ki."

"Neyse ki. Peki bu onurlu buluşmayı neye borçluyum?" "Ben de merak ediyordum."

"Ne hakkında?"

"Sergei ve diğerlerine gördüklerini ne zaman anlatacaksın?" "Ne gördüğümü mü?"

"Kulüpte. Şimdi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Cinsel tercihlerini mi kastediyorsun? Size söyledim, beni zorlamadığınız sürece bunu size karşı kullanmak istemiyorum."

"O zaman seni zorluyorum." Orta parmağımla gözlüğümü düzeltiyorum. "Söyle onlara."

Kaşları açık bir şaşkınlıkla çatılıyor. "Neden onlara söylememi istiyorsun?"

"Beni yok etmek istemiyor musun? Şansın var, o yüzden kullan o."

"Hayır," diyor güçle.

Bir yandan, bu güçlü muhalefeti Rai'nin Muhtemelen bu bilgiyi hiçbir zaman kullanmak istememiş ve sadece bir koz olarak elinde tutmak istemiştir.

Öte yandan, eşcinsel olduğunun ortaya çıkması Sasha'nın gerçek cinsiyetini korumanın tek yolu olabilir. Kadın olduğunu bilirlerse, sırf Pakhan'a yalan söyleme cüretini gösterdiği için öldürülebilir.

Onun karakterini bildiğimden, muhtemelen bilmediğimi söyleyecek ve ben de bu işten yara almadan kurtulacağım, ancak kendisi rahatça açıklayana kadar ordudaki cinsiyetini korumak için içimden bir yemin ettim.

Ben de Rai'ye ters ters baktım. "Yap" dedim. Yap. Yap dedim."

"Hayır, Kirill. Senin derdin ne?" "Eğer yapmazsan, kız kardeşini öldürürüm."

Donup kalıyor ve yutkunuyor ama kısa sürede kendine geliyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Reina Ellis. Gerçi o artık Reina Carson, değil mi?"

Ağzına attığı kahve boğazında düğümleniyor ve masanın üzerine sıçrıyor. "Nasıl..."

"Sen kafamın üzerinde bir şey tutarken onu öğrenmeyeceğimi mi sandın gerçekten? Onu iyi sakladın ama benim de kendi yöntemlerim var."

"Kirill," diye uyarıyor.

"Çocukluk aşkıyla yedi yıldır evli, değil mi? Kendisi bir avukat ve babasının şirketinde çalışıyor. Ayrıca babanızın adını verdikleri küçük ve güzel bir oğulları var. Önce çocuktan başlayayım mı? Bu seni yeterince teşvik eder mi?"

Ayağa fırlıyor, çantasından silahını çıkarıyor ve alnıma doğrultuyor. "Beynini şimdi ve burada dökeceğim."

Şah mat.

Rai beni Sasha ile yakaladıktan sonra, nereye giderse gitsin onu takip ettirmeyi kendime görev edindim. Mafya işlerine bulaştırmak istemediği için çok az görüştüğü bir ikiz kardeşi olduğunu da bu sayede öğrendim.

Bu sırrı uzun zamandır saklıyordum ama bugün onu kullanacağım.

"Beni öldürürseniz, talihsiz bir gaz kazası evlerini havaya uçurur. Ve hafta sonu olduğu için bugün hepsi evde. Bu trajik olayla ilgili manşetleri hayal edebiliyor musunuz?"

Silahı zar zor tutana kadar eli titriyor. "Ne halt istiyorsun?"

"Kardeşliğe benden bahsedersen Reina'nın varlığı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacağım."

"Neden kendin çıkmıyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Sadece sana söyleneni yap." Ayağa kalkıp ceketimi ilikliyorum. "Bomba patlamadan önce bir günün var."

Viktor'un ne kadar hızlı çalıştığına bağlı olarak daha az da olabilir.

Onu ve silahı görmezden gelip yemek odasından çıkıyorum. Bir heykel gibi kapıyı izleyen Sasha da yanıma geliyor. "Orada ne oldu?"

"Seni ilgilendirmez."

"Ben sizin kıdemli muhafızınızım. Senin işin benim işimdir."

"Bu özel konuda değil, çünkü sen açıkça bir Rai dönmesisin ve tarafsız olacağına güvenmiyorum."

"O kadar da kötü biri değil." Sasha eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor: "Senin sözde homoseksüelliğini kendine saklayacağına söz verdi."

"Bundan şüpheliyim."

"Ciddiyim, Kirill." Önümde aniden durdu ve beni durmaya zorladı. "Bazen insanları biraz rahat bırakmalısın."

"Bana hiç verilmedi, o zaman neden başkaları bundan faydalansın?"

Yüz ifadesi yumuşuyor ve omuzları düşüyor. "Hayatımda çok ama çok şey kaybettim. Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Ama benim hiçbir şeyim yok diye başkasının da olmaması gerektiğini düşünmüyorum."

"Sen kendini yap. Ben de kendimi yapacağım." Duraksadım. "Kulağa seksi geliyor. Var mısın

Bu mu?"

Gülümsemesini bastırıyor. "Ne için?"

"Sen seni yapıyorsun ve ben beni yapıyorum, tercihen birbirimizin önünde ve muhtemelen aynı zamanda enerjiyi korumak için. Ya da daha iyisi, diyelim ki

sen."

"Seninle yapmama ne dersin?"

"En çılgın rüyalarında bile göremezsin." Durakladım. "Beni becermek mi istiyorsun? Bu bir sapkınlık mı?"

"Hayır." Boğazını temizliyor. "Aslında hayatımda en azından bir şey hakkında düşünmek zorunda kalmamak hoşuma gidiyor."

"Sen sadece orada yat ve prenses ol."

Ters ters bakıyor. "Ben prenses
değilim."

"Sen bir prensesin tanımısın." "Hayır,
değilim."

"Aynı fikirde olmadığımızı
kabul edeceğiz." "Sadece
söylüyorum-"

Bir parmağımı dudaklarına koyuyorum, sonra yarı halka açık bir yerde olduğumuzu fark ederek elimi yanıma bırakıyorum.

Hay sikeyim. Oradan biri geçse, aklına bir şeyler gelirdi.

Ona her zaman dokunma ihtiyacımı daha iyi kontrol etmeliyim.

"O güzel kafanı bu konuda yorma ve şu evcil hayvan ismini düşünmeye başla."

"Ben zaten bir tane
buldum."

Düzeltiyorum. "Öyle
mi?"

"Evet. Ben Luchik."

"Güneşin bir başka varyasyonu. Hiç çaba sarf ediyor musun?"

"Aslında yaptım ve bu farklı. Güneş ışını. Karanlıktaki tek ışık huzmesi gibi."

"Ben senin karanlıktaki ışık huzmen miyim?
Gerçekten mi?" "Bilmiyorum. Ben senin güneşin
miyim?"

Sen de öylesin.

Bunu neredeyse yüksek sesle söyleyeceğim.

En kötüsü de buna inanıyor olmam.

Lanet olsun. Gerçekten ve geri dönülmez bir şekilde lanetlendim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Bugün Kirill'in doğum günü.

Biliyorum çünkü Karina beni bir çeşit sürpriz parti planlamaya zorladı. Benim görevim onu makul bir zamanda eve geri getirmek. Böylece en azından bir ay önce sipariş ettiği pastadan bir dilim yiyebilir.

Bu teoride kolay gibi görünse de gerçekte daha zordur. Kirill genellikle gecenin çoğunu kulüpte geçirir ve sadece sabahın erken saatlerinde geri döner.

Onun doğum günüyle ilgili en tuhaf şey, benimkinden bir gün önce olması. *Sadece bir gün*. Aramızda sekiz yıl var ama neyse.

Gerçi bunu bilmiyor çünkü ordu dosyalarındaki doğum günüm sahte. Geçen yıl bana doğum günüm için izin isteyip istemediğimi sordu, ben de bunun gerçek olmadığını söyledim. Gerçek doğum günümü sordu ama ben zaten kutlamadığımı, dolayısıyla gerek olmadığını söyledim.

Ve ben bilmiyorum. En azından ailem öldüğünden beri.

Bir parti, hediyeler, akşam yemeği ve kuzenlerimle oyunlar olmadan kutlama yapma düşüncesi midemi bulandırıyor. Hayatımın o bölümünün çoktan bittiğini düşünmek daha iyi.

Yeni benim bir doğum günüm yok. Sadece görevlerim var.

Ancak Karina gibi ben de Kirill'in doğum gününü özel kılmak istiyorum. Her zaman bir plan yapıyor ya da bir planı uyguluyor ve kendisine ya da ailesine neredeyse hiç zaman ayırmıyor. O sadece Karina'nın iyiliğini düşünüyor.

Sorun onu eve götürmek. Viktor işbirliği yapmayı reddediyor ve sadece Kirill ne derse onu yapıyor. Yuri'nin dediğine göre

Kirill'i herhangi bir şeye ikna etme gücü yoktu ve Maksim "Doğum gününü kutlamayı sevmiyor. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi var mı?"

Annesiyle olan gergin ilişkisini göz önünde bulundurursak, bunu yapmazsa şaşırmam. Kız kardeşi ona her zaman doğduğu günle ilgili farklı anılar sunmak istediğini ama nasıl yapacağını bilemediğini söyledi - işte bu noktada ben devreye giriyorum.

İki ay önce Arnavutlar tarafından kaçırılma olayından bu yana aramızdaki ilişkiler gelişti.

Başta İrlandalılarla yapılan bir savaş ve Rai'nin hayatındaki pek çok dram olmak üzere sayısız olay bunu takip etti, ancak sonunda organizasyon dikkatli bir duraklama dönemine girdi.

Adamların sıkılmış yüzlerinden okunabiliyor ve huzursuzlukları havada hissedilebiliyor. Sadece bizimkileri kastetmiyorum, kardeşlikteki tüm askerleri kastediyorum.

Bu adamlar şiddete ve savaşa o kadar alışmışlar ki barış onları rahatsız ediyor. Ben de biraz öyleyim ve huzursuz olmamamın tek nedeni Kirill'in her gece beni yorması. Ya beni bağlıyor, ya deriyi boğazıma geçiriyor ya da beni bir hayvan gibi becerebilmek için en yakın yüzeye yatırıyor.

İhtiyacım olan uyarılmayı bana sağlayan şey tam da onun bu hayvani yanı. Sanırım onun da buna ihtiyacı var, çünkü gecelerimiz her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. Bazen, zevkten öleceğimi düşünüyorum. Diğer zamanlarda, ikimiz de tükenene ve doyana kadar ona ayak uyduruyorum.

Ama çoğu zaman, daha *fazlası* için bu çarpık ihtiyaç var. Onun vahşiliğini, tenime hükmetmesini, ısırmasını ve morartmasını arzuluyorum. Kendini tutmuyor ya da bana narin bir çiçekmişim gibi davranmıyor. Tam tersine.

Kirill bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyor ve karşılığında istediğini alıyor.

Gündüzden nefret etmeye başladım çünkü ona dokunamıyorum. En azından herkes etraftayken.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Kirill benden daha iyi kontrol sahibi. Kendimi sık sık ona bakarken ve bir gece önce vücuduma yaptığı her türlü pisliği hatırlarken yakalasam da, o genellikle bana dikkat etmiyor ve profesyonelce davranıyor.

Bunun için minnettarım çünkü ihtiyacım olan son şey, liderlik etmem gereken erkeklerin patronlarıyla seks yaptığımı düşünmeleri.

Ancak bazen bana durup dururken seksi mesajlar gönderiyor ve bu da beni ateşlendirip rahatsız ediyor. En kötüsü de bu mesajların genellikle etrafımız başkalarıyla çevriliyken geliyor olması.

Şöyle şeyler:

Gergin görünüyorsun. Seni sikimle gevşetmemi ister misin?

Açgözlü küçük amcığının tadını hala dilimde hissedebiliyorum. Bu gece daha fazlası için geri geleceğim.

Yorulmasan iyi edersin, çünkü döllerimle boğulana kadar uyumayacaksın.

Ağrın mı var? Rahatsız görünüyorsun. Sikimi bırakıp dilimin seninle ilgilenmesine izin mi versek?

On dakika içinde odamda ol. Çırılçıplak. Sırt üstü yat, bacaklarını ayır. Eğer içeri girdiğimde amımı net göremezsem, cezalandırılacaksın.

Bu mesajları aldığımda onun kadar etkilenmemek çok zor. Sanki üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi bana sırıtıyor.

Kirill ve benim içine düştüğümüz rutinden dolayı bir rahatlama hissetmekten kendimi alamıyorum. Henüz bana tam olarak güvendiğini sanmıyorum ama zaten bunu hiç beklemiyordum. En önemlisi de bana sanki bana doyamıyormuş gibi bakıyor, sanki beni tamamen kendine alabilmek için herkesi kovmak için sabırsızlanıyor.

Bu konuda da tam bir piç olabiliyor, kendisine büyük saygı duyan erkeklere karşı dostane davranma zahmetine girmiyor.

Ancak bu garip istikrar, ortalığın yeniden karışmasının an meselesi olduğu korkusunu da beraberinde getiriyor. Bratva savaşlarını ya da kartellerle olan sarsıntılı ilişkiyi kastetmiyorum. Çatışmalar ve kaosla başa çıkabilirim.

Ancak başa çıkamadığım şey, ailemin olası bir şekilde etkilenmesi ve Kirill'in göğüs kafesimin arkasında özenle sakladığım her şeyi öğrenmesi.

Rusya olayının üzerinden aylar geçti ve o zamandan beri başka hiçbir şey olmadı. Amcam irtibata geçmedi ve uyuşturucu sevkiyatı olayı dışında Kirill'in hayatına yönelik açık bir girişim olmadı. Ya da... geçen ay bazı İrlandalı askerler özellikle onu hedef aldı. Ya da birkaç hafta önce biz kulüpten çıkarken birinin ona suikast girişiminde bulunması.

Ama bunlar normal, değil mi? İlk ikisi çete savaşlarıydı, üçüncüsü de birini gücendirdiği için olabilir.

Hayır.

En azından ben böyle düşünmeyi tercih ediyorum. Albert Amca'nın ya da Babushka'nın buraya bu özel görevler için adam gönderdiğine inanmıyorum. Göndermiş olsalardı, amcam Kirill'in gemisini terk etmem için beni uyarırdı.

Dinlediğimden değil.

Sık sık nasıl olduklarını ve Mike'ın onu son gördüğümden bu yana ne kadar büyüdüğünü merak ediyorum. Onu ne zaman özlesem Albert Amca'yı arıyorum ama asla ulaşamıyorum. Bazen onları ziyaret etmeyi düşünüyorum ama en son gittiğimde Kirill'in başına gelenlerin görüntüsü bu fikri çabucak siliyor. Ayrıca, beni evlatlıktan reddettiler. Bana ne olacağını umursadıklarını sanmıyorum.

Yakın gelecekte bir felaket yaşanabileceğine dair sürekli bir kıyamet günü hissine kapılmamın da bir faydası yok. Kirill'e dokunmak şöyle dursun, ona yaklaşmaya çalışan herkese karşı ekstra huysuz davrandım ve çok şiddetli davranmış olabilirim.

Belki de çok fazla şey okuyorum ya da sebepsiz yere paranoyaklaşıyorum.

Ama mesele de bu, bir nedeni var. Kalbimin derinliklerinde bir şeylerin olmasının an meselesi olduğunu biliyorum. Belki de bu yüzden gerginim.

"Rahatlaman gerek," diye fısıldıyor derin bir ses kulağıma.

Bu sadece beni daha da sertleştirmeyi başarıyor. Bir, birdenbire ortaya çıktı. İki, Kirill'in sıcak nefeslerini kulağımda hissetmek beni ürpertiyor ve etime değen etin ve tenime karşı hırlayan alçak kelimelerin erotik görüntülerini geri getiriyor.

Uzun bir öğleden sonra toplantısından sonra Pakhan'ın evinden ayrılıyoruz. Zaten gece oldu, şimdi kulübe gidecek ve benim onu eve götürmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

"Rahatladım," diye mırıldanıyorum, adamlarımızın arabaya doğru gidişini izlerken.

Viktor bana bilmiş bilmiş bakıyor, ama artık sürekli Kirill'in yanında olmakta ısrar etmiyor. Sanırım, emin olmamakla birlikte, ben kaçırıldıktan sonra biraz yumuşadı. Hâlâ inatçı, yerinden kıpırdamayan bir dağ, ama artık kıkırdamak için pislik olmayı kendine iş edinmiyor.

"Beni kandırabilirdin." Kirill'in dudakları sırıtarak seğiriyor ve kalbimin sıkıştığı yerden fırlamak üzere olduğuna yemin ediyorum. Kirill'in cazibesine nasıl karşı koyabilirim?

-Bu kadar çarpık mı? Cevabım yapamam ve bu denemediğim için değil.

Son aylarda daha samimi olması da yardımcı olmuyor. Geçmişte birbirimizi kullandığımız açıkken, şimdi yanımda yatıyor ve bazen uykuya dalıyor. Beni kendine doğru çekerken.

Günün en sevdiğim zamanı onun kollarında uyumak, kalp atışlarını dinlemek ve onun sıcaklığıyla çevrili olmak. Belki çok fazla düşünüyorum ama artık aramızda daha fazlası olduğuna inanmak istiyorum.

Ona nadiren kullandığım bir evcil hayvan ismi bile vermemi istedi, çünkü bu çok utanç verici.

Şimdi ne zaman dalga geçse ya da rahat davransa, kendimi duygusal ve karakter dışı tepkiler verirken buluyorum.

"Gerçekten öyleyim," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Hayatını kurtarmak için bile rahat olamadın." Omzumu okşuyor ve bu herhangi birine yapacağı basit, masum bir jest olmasına rağmen, vücudumda yükselen sıcaklığa engel olamıyorum.

"Bu doğru değil."

"Hâlâ ordu dışında bir asker gibi davranıyorsun, Sasha. Belki de daha sonra saunaya girip o *kasları gevşetmeliyiz*."

Kas kelimesini vurgulayışını özlemiyorum ve o saunada bana ilk dokunduğu anı ve ben bayılana kadar beni nasıl canlı canlı yuttuğunu düşünmeden edemiyorum.

"Kes şunu," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Ne? Biraz rahatlamaya ihtiyacın var."

"Korkarım yöntemleriniz sadece gerginlik yaratıyor."

Yanıma yaklaşıyor ve sedir ağacının kokusunu içime çekiyorum. Alçak sesle, karanlık kelimelerle konuştuğunda tüm vücudum titriyor. "Bu yüzden mi dün gece sikimin üzerinde zıplarken daha fazlasını istiyordun?"

"Kirill!"

Geri itiyor, yüz ifadesi tamamen soğukkanlı, ama benim kızarmış yanaklarım için aynı şeyi söylemek mümkün değil. "Ne?"

Rai iki korumasıyla birlikte evden çıktı ve bir eli kalçasında, fiziksel olarak onunla benim arama girdi. "Sen bir pisliksin, olan bu. Sasha'yı rahat bırak."

Boğazımı temizliyorum ve ensemi ovuyorum. Birlikte kaçırıldığımızdan beri Rai beni Kirill'i bırakıp koruması olmam için ikna etmeye çalışıyor çünkü ona göre Kirill beni hak etmediği gibi bana nasıl davranacağını da bilmiyor.

Kirill'in kız kardeşiyle ne yapmayı planladığını bana söyleyen de oydu. Neyse ki, onu cinselliği konusunda tehdit etmeyeceğine ya da cinsiyetimi açıklamayacağına söz verdi ve her şey unutuldu - ya da umarım unutulmuştur.

"Onun adı Aleksander," diyor Kirill sert bir tonda, tüm mizahı bir anda yok oluyor. "Ve senin bana ait olan bir şeyle ne yapacağımı söylemeye hakkın yok."

"Sasha bir insan, ona öyle davransan iyi edersin, yoksa gözlerini oyarım."

"Denediğini görmek
isterim." "Şaka
yapmıyorum, Kirill."

"Ben de değilim. Şimdi, kafanı uçurmadan önce benden uzaklaş." "Ya
hayır dersem?"

"Hanımefendi." Gülümsüyorum ve önünde duruyorum. "Önemli değil, gerçekten."

Yumuşak bir ifadeyle bana bakıyor. Rai vajinamı gördüğünden beri bana karşı üslubunu kesinlikle değiştirdi. Ama yine de, erkek merkezli bu organizasyonda her zaman kadınların savunucusuydu.

"Nasıl hiçbir şey olmaz? Az önce yüzün kızarmıştı. Seni azarlıyor muydu? Sana zor anlar mı yaşattı?"

Kahretsin. "Hayır, hayır, öyle değil-"

"Ya öyle olsaydım?" Kirill sözümü kesiyor ve o kapalı ses tonuyla konuşuyor. "Seni uyarıyorum Rai, benim ve Aleksander'ın işine burnunu sokma, yoksa pişman olursun."

"Bana en kötü halini göster. Eğer seni Sasha'yı tekrar taciz ederken yakalarsam, seninle hesaplaşırım." Sonra saf bir diva hareketiyle saçlarını savuruyor ve topuklu ayakkabılarının sesi arkasında yankılanarak oradan ayrılıyor.

"Onu öldüreceğim," diyor Kirill gelişigüzel bir şekilde.

"Lütfen yapma."

"Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır. Ben sadece onun... iyi niyetli olduğunu söylüyorum."

"Siktir et." Arabaya doğru adım atar. "Kulübe gidiyoruz." Ah,
lanet olsun.

Şimdi onu eve gitmeye nasıl ikna edeceğim? Telefonumu kontrol ediyorum ve Karina'dan on cevapsız arama ve on beş mesaj bulduğumda irkiliyorum. Hatta Anna'dan gelen ve kendi dekore ettiği yemek odasının resmini içeren bir mesaj bile var.

Tamam, umutsuz zamanlar, sanırım.

Kirill'e doğru koşuyorum, sonra irkiliyorum ve kendimi dairesel araba

yoluna çıkan merdivenlerden aşağı atıyorum. Birkaç kat aşağı yuvarlandım ve

Başımı korumak için ellerimi. Dipte yan yatarken, gümbürtü beklediğimden çok daha güçlü.

Maksim bana doğru koşuyor. "Kahretsin, Sasha! İyi misin?"

O t u r m a m a yardım ederken Kirill onu itmeye başlıyor, sonra duruyor. Çünkü Yuri, Viktor, bizim ve Pakhan'ın adamlarından birkaçı gösteriyi izliyor.

Çenesinde bir kas geriliyor ama iki elini de ceplerine sokuyor. "Ne oldu lan?"

"Ben... merdivenlerden düştüm," diyorum sıkılmış d i ş l e r i m i n arasından çünkü yan tarafım ve kalçamın arkası fena halde ağrıyor.

"Seni kim itti?" "Hiç
kimse."

Kirill ve hatta Viktor gözlerini kısar. *Kahretsin, kahretsin.*

"Nereye gittiğime dikkat etmiyordum." Maksim'in yardımıyla ayakta durmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim."

"Saçmalık." Kirill birkaç sessiz saniye beni izledi. "Eve gidiyoruz."

"Bir sonraki durağımız kulüp değil mi?" Viktor planımı mahvetmekle tehdit ederek soruyor.

Kirill cevap vermiyor ve arabaya yöneliyor. Bu da eve gitmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Evet.

Takip etmeye başlıyorum ve tökezliyorum. Yuri beni son anda kolumdan yakalıyor ve yüz ifadesi normale dönmeden önce bir an bana ters ters baktığına yemin edebilirim.

Bunu hayal mi ettim?

"Bayan Karina'ya onu eve getireceğine söz verdiğini biliyorum, ama bu konuda biraz aşırıya kaçtığını düşünmüyor musun?" diye soruyor her zamanki bilge ses tonuyla.

Arabaya doğru topallayarak giderken bile sırıtıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bilmediğin bir şey hakkında çok mutlu görünüyorsun."

"Kim? Ben mi?" Evet, belki de Kirill sırf ben yaralandım diye kulübü tamamen iptal ettiği için biraz fazla mutluyum.

Küçük bir ihtimaldi ve bunu gerçekten yapacağını düşünmüyordum. Ama yine de, kendisi kulübe giderken beni Maksim ya da Yuri ile geri göndermek onun bölgesel doğasına aykırı.

Birazcık mutluyum diyelim.

Ya da aptal gibi sırıtmadan duramadığımı düşünürsek *çok fazla.* Ama arabanın arkasında Kirill'in yanına oturduğumda iyi ruh halim yavaş yavaş kayboluyor. Çünkü

Hareket etmeye başlar başlamaz, bizi Yuri ve Viktor'dan ayırmak için bölmeyi aşağı yuvarladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Derin sesi havada bir kırbaç gibi sallanıyor.

Sırtım dik bir pozisyona geldi. "Yok bir şey, sadece takıldım."

"Bu saçmalığa inanmamı mı istiyorsun? Orduda ilk tanıştığımızda buna inanırdım, ama şimdi neredeyse herkesten daha iyi bir dengeye sahipsin, bu yüzden neden bana o lanet numarayı yapmanın gerçek nedenini söylemiyorsun?"

Tamam, onu kandırmak zor bir ihtimaldi. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bunu normal bir insan gibi basitçe isteyebilirdin."

"Ve sen de bunu kabul eder miydin?"

"Neden vermeyeyim?"

"Oh, bilmiyorum. Her şeye güvenmediğiniz için mi?"

"Ses tonuna dikkat et ve eğer bu şovun peşinde olduğun şeye güvenmemi sağlayacağını düşünüyorsan, o zaman bir uyandırma çağrısına hazır ol." Bana doğru uzanıyor ve ben kıpırdamadan duruyorum.

Kirill iyi günlerde yoğun. Ancak kötü günlerde, hesaba katılması gereken bir güçtür.

Onun yolunda ezildiğimi ve yok edilebileceğimi ya da atılabileceğimi hissediyorum. Ya da ikisini de.

Kirill yan tarafımı tutuyor ve irkiliyorum.

Gömleğimi kaldırıyor ve cildimde morarmaya başlayan çürüğü inceliyor.

"Seni lanet olası-" Nefes almak için sözünü kesti. "Eğer bir daha herhangi bir sebepten dolayı kendine zarar verirsen, yemin ederim Sasha..."

"Yapmayacağım."

Hafif gözleri beni yakından, dikkatle izlerken inceliyor, neredeyse kafamı kesmek ister gibi. Ama sonra başını sallıyor ve beni rahatsız etmemek için gömleğimi yavaşça pantolonumun içine sokuyor.

Bana ne oldu bilmiyorum.

Ona doğru hamle yaptığımda hâlâ gömleği dikkatlice yerine yerleştiriyordu. "Ne yapıyorsun lan sen-" Sözleri, elimi yüzüne çarpmamla kesildi.

dudaklarını onunkilere.

Hiçbir zaman Kirill'i ilk öpen ben olmadım, bunu yapacak cesareti kendimde bulamadım, çünkü ona karşı hissettiğim duyguların büyüklüğü konusunda her zaman güvensiz oldum.

Orduda başladı ve hiç azalmadı. Aksine, artık kontrol edemeyecek hale gelene kadar daha da güçlendi ve daha da tehlikeli oldu.

Ama şimdi, ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesi umurumda değil. Hayır, *hoşlanmak* çok hafif bir kelime ve kalbimin ona karşı duyduğu yoğunluğu anlatmaya yetmez.

Dudaklarım onunkileri bulduğunda anladım.

Muhtemelen o pisliği seviyorum.

Kirill sadece bir an için afallıyor, sonra parmaklarını içeri sokuyor ve beni yutarken yakalayabildiği saçlarımı yumrukluyor. Benim öpücüğüm geçici, duygusal ve savunmasız. Onunki ise yıkımın timsali.

Ve ne var biliyor musun? Her şeye rağmen bu benim için iyi olabilir.

Canavar tarafı onun kimliğinin bir parçası ve başka türlü olmasını istemezdim.

Araba durdu ve biz ayrıldık ya da ben ayrıldım.

Kirill elini hâlâ saçlarımda tutuyor ve bunu dikkatimi tekrar ona çekmek için kullanıyor. "Bunun ne için olduğunu açıklamak ister misin?"

"Evdeyiz," diye fısıldadım. "Bu benim soruma cevap değil."

Yüzü çok yakın. O kadar yakın ki gözlüklerinin ardından açık renk gözlerindeki küçük siyah benekleri sayabiliyorum. O kadar yakın ki daha önce içtiği viskinin kokusunu alabiliyorum.

Dilimde de tadını alabiliyorum. Çok güçlü ve çok tahrik edici.

Boğazımı temizliyorum. "Beni her zaman öpüyorsun. Sana nedenini sorduğumu görmüyorsun."

"Ben yaptığımda farklı oluyor. Benim amacım seni sahiplenmek.

Seninki ne?" Çenemi kaldırıyorum. "Belki seni de sahiplenmektir."

Dudaklarını bir gülümseme kaldırıyor - kademeli, büyük ve o kadar muhteşem ki, keşke fotoğrafını çekebilsem de istediğim zaman ona bakabilsem.

Viktor cama vuruyor ve Kirill sonunda beni bırakıp arabadan iniyor, ama bana tuhaf bir bakış atmadan önce değil.

Bacağım daha iyi ama topallamam geçmedi. Eve girdiğimiz anda kocaman bir konfeti bombası patlıyor ve Karina "Mutlu yıllar Kirya!" diye bağırıyor.

Viktor, Yuri, Maksim ve Kirill dururlar. Her ne kadar Yuri ve Maksim de bu işin içinde olsalar ve Karina ile bana hazırlıklarda yardımcı olsalar da, onlar hala Kirill'in muhafızlarıdır ve Kirill en ufak bir küçümseme imasında bulunursa gemiyi terk edeceklerdir.

Evin erkeği şenlikli görünen masaya ve duvarlardaki, tavandaki ve hatta yerdeki süslemelere bakar. Anna elinden geleni yapmış ve tüm evi birkaç gün doyurabilecek yemekler hazırlamıştır. Ziyafetin yan tarafında, üzerinde Kirill'in adı yazılı kocaman bir doğum günü pastası tekerlekli bir arabanın üzerinde görkemli bir şekilde durmaktadır.

"Özel olarak yaptırdım," diye devam ediyor Karina, adam durumu onaylayıp onaylamadığına dair bir işaret vermeyince. "Buraya gelirken neredeyse mahvediyorlardı ama son anda kurtulduk! Anna bir sürü yemek yaptı ve istersen herkesi davet edebiliriz, Yulia hariç, çünkü bilirsin..."

Topallayarak yanına gidip omzuna sarıldığımda kendini bırakıyor. Üzerinde tüllü pembe bir elbise, ona uygun tırnaklar ve ayakkabılar vardı. Saçlarını bile sanki kendi doğum günü partisiymiş gibi yaptırmıştı.

"Karina bunun için çok uğraştı," diyorum dikkatli bir ses tonuyla. Çünkü biraz hoşnutsuz görünüyor ve kız kardeşinin kalbini kırmasına izin veremem.

"Sasha da," diyor Karina. "Ve Anna. Sana sürpriz yapmak istedik."

Adam kız kardeşine doğru adım atmadan önce salonda bir anlık sessizlik oluyor. Kız bir an için kaskatı kesilir ama sonra adam başının üstünü öper. "Teşekkür ederim, Kara."

Aptal gibi sırıtıyor. "Bir şey değil!"

Teşekkür etmek için Anna'yı kucaklıyor ve Anna da gururlu bir anne gibi gülümsüyor. Kirill masanın başına giderken sadece omzumu okşuyor ve eğilerek fısıldıyor: "Demek bu yüzden eve gelmek istedin."

Başımı salladım.

"Dediğim gibi. Bana söyleyebilirdin."

Yapabilir miydim?

Aynada kendini gördü mü? Kim Majestelerini doğum günü gibi önemsiz bir konuda rahatsız etmeye cüret edebilir ki?

Sandalyesini çekerken bir şey söyleyemiyorum. Geri kalanımız da onu takip ediyor ve Kirill izin verdikten sonra Maksim diğerlerini çağırıyor.

Kirill neredeyse hiçbir şey söylemese de ve sadece sağında oturan Viktor onu meşgul ettiğinde masanın etrafında sohbet ve kahkahalar yankılanıyor.

Karina onun solunda ve ben de onun yanındayım, ne kadar heyecanlı olduğunu ve dün gece uyuyamadığını dinliyorum.

Tüm bu süre boyunca Kirill'le bakışıyoruz. Bunu sorun etmiyor mu yoksa Karina ve Anna'nın iyiliği için rol mü yapıyor bilmiyorum.

Yulia ve Konstantin partiye girdiğinde genel kahkahalar ve tabak şıngırtıları kesilir. Yulia bugün sanki bir cenaze törenindeymiş gibi siyah giymiş ve yemek masasındaki muhafızları görünce ayağını yere vuruyor.

"Bunun anlamı ne?"

Karina döner ve boğazını temizler. "Bu... uh... görüyorsunuz... bugün... şey, Kirill'in... doğumu..."

"Kendine gel, seni aptal. Cümle kurmayı bilmiyor musun?"

Gözyaşları Karina'nın narin yüzünden aşağı akmadan önce gözlerinde toplanır. Dudakları kenetleniyor ve tüm kaygısız enerjisi

kayboluyor. "Anne, hayır." Konstantin başını sallar.

"Ne? Aptal gibi konuşuyordu."

"Onu bu hale getiren sensin." Kirill boyuna göre yükselir ve Karina'yı omzundan tutar. "Eğer onunla bir daha bu tonda konuşursan, seni evden atarım."

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Buranın tüm mülkiyeti bana ait. Eğer buradaki insanlarıma saygı göstermezseniz, anında dışarı çıkarsınız ve ben de sizin tasarım çantalarınızın her birini yakmayı kendime görev edinirim." Gözlerini kardeşine diker. "Onu buradan götür. Yüzünü görmek istemiyorum."

Konstantin'in çenesi sıkıştı ama telaşlı Yulia'yı sürükleyerek götürmeye başladı. Karina'yla konuşma şeklinden de son derece rahatsız olduğu belliydi.

"Ne cüretle beni kovarsın? Seni doğuran benim, seni küstah pislik parçası-"

Kapı arkalarından kapanıyor ve Kirill Karina'ya gülümsüyor. "O kadının söylediği hiçbir şeye inanma. Bizi doğurmuş olması onu anne yapmaz, tamam mı?"

İki kez başını sallıyor, gülümsüyor ve hatta ona sarılıyor.

Sonra geri çekilip odanın diğer tarafına koşuyor ve beyaz kurdelelerle sarılmış kocaman siyah bir kutuyu geri getiriyor. Hediye, muhteşem uyumlu ayakkabılar ve bir elbise gömleği ile özel dikim bir smokin.

Bunun için bir servet mi harcadı? Kesinlikle.

Anna da ona kendi ördüğü bir atkıyı hediye eder. Çocuklar ona izin günlerinde kendilerinden isteyebileceği hizmetleri içeren kartlar sunuyorlar -sanki bunu zaten yapamıyormuş gibi.

Kirill buna gülümsüyor, ama yığının içinde benden de benzer bir kart bulunca gülümsemesi kayboluyor.

Bu yüzden göze çarpmamak için diğerleriyle aynı şeyi yapmak zorunda kaldım. Ne de olsa sadece Karina ve Anna ona kişisel hediyeler veriyordu.

Ayrıca üçüncü bir hediye daha var, Karina'nın kendisine ait olmadığına yemin ettiği lüks bir saat, ama bu evde bunu alabilecek kadar zengin olan tek kişi o.

Onlar saat hakkında tartışıp Maksim'in Karina'ya mütevazı demesi, ardından Viktor'un ona vurması ve Yuri'nin onu azarlamasıyla meşgulken, ben yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yemek odasından sıvışıp banyoya gidiyorum.

Uğursuzluk getirmek istemem ama bu doğum gününün başarılı olduğunu düşünüyorum.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkıyorum ve aynada Kirill'in yansımasını gördüğümde donup kalıyorum. Kapının pervazına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, diğer gardiyanlarınkiyle birlikte ona verdiğim kartla oynuyor.

"Yani katılmam için neredeyse bacağını kırdığın büyük bir doğum günü için elime geçen tek şey bu mu?"

Ellerimdeki suyun bir dakikalığına lavaboya damlamasına izin veriyorum, sonra havluyla kurularken ona bakıyorum. "Bu kart birçok anlama gelebilir. Akıllıca kullan."

"Çok fazla kartım var. Ya bu *özel* doğum günü hediyesini kaybedersem?"

Sırıtıyorum. "Pislik gibi davranmayı bırak. Aslında sana başka bir hediye aldım ama herkesin önünde gösteremezdim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Başka bir hediye mi? Nerede o?"

Alt dudağımı ısırıyorum, sonra pantolonumun kemerini çözüyorum. Hışırdayan kıyafetlerin sesi sessizlikte o kadar yükseliyor ki neredeyse korkuyorum.

Tek seferde boxer külotumu indiriyorum, böylece amımın hemen üstündeki kırmızılıkla çevrili siyah mürekkebi görebiliyor.

Kirill doğruldu, bana doğru yürürken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü, beni kalçamdan tuttu ve parmaklarını Rusça kelime boyunca nazikçe dokundurdu.

Luchik's.

"Kahretsin," diye hayret dolu bir ses çıkardı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Bu sabah."

"Karina'yla birlikte olman gerekirken mi?"

Başımı salladım.

Gözlerini kısıyor ve parmaklarıyla kalçamı sıkıca kavrıyor. "Bir erkek tenini boyadı mı, Sasha? Bir erkeğin benimkine bakmasına izin mi verdin?"

"Hayır, seni mağara adamı. O bir kadındı." "İsim? Kimlik bilgileri? Yer?"

"Başına bela açabilesin diye mi? Kesinlikle hayır. Ama her neyse. Bana ne düşündüğünü söylemedin mi? Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım buna. Adımı uzun zaman önce üzerine kazımalıydım ama bunu bıçakla özensiz bir şekilde yapardım."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok romantiksin." "Biliyorum."

"İğneleme yaptım."

"Biliyorum." İleri geri iz sürerken bakışları hâlâ dövmede kaybolmuş durumda.

Ben pısırığın tekiyim. Kızın bana dövme yapmasına izin vermeden önce üç güçlü ağrı kesici almak zorunda kaldım. Bir daha asla dövme yaptırmayacağım. Kirill ve diğerlerinin vücutlarına harita yaptırmayı nasıl başardıklarını anlayamıyorum.

"Şimdi, beynini sikerken onu yakından ve kişisel olarak görmek istiyorum." Beni kolumdan yakaladı. "Hadi gidelim."

"Hayır." Elimi kurtarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Yapamayız." "Neden?"

"Senin için bir parti var, unuttun mu?"

"Parti bitti o zaman."

"Kirill, hayır. Herkes çok üzülecek."

"Benim sorunum değil."

"Tamam, bekle. Bekle! Eğer en az iki saat kalırsan, sana gerçek doğum günümü söyleyeceğim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bir saat."

"Bir buçuk saat."

"Anlaştık." Duraksıyor. "Doğum günün ne zaman?"

"Yarın."

"Gerçekte n mi?"

Başımı salladım.

Ceketinin içine uzanıyor, sonra elimi tutuyor ve bileğime paslanmaz çelik bir bilezik takıyor.

"Nasıl..." Sözümü kesiyorum.

"Geçen yıldan beri bendeydi ve ancak bana gerçek doğum gününü söylediğinde sana verecektim."

"Bunca zamandır üzerinde mi taşıyordun?" "Belki de."

Oh, vay canına. Sanırım biz konuşurken kalbim onun ayakları altında eriyor.

"Üzerinde bir keskin nişancı tüfeği var." Kazınmış resme dokunuyorum ve sonra Rusça yazıyı görünce nefesim kesiliyor. "Ve Sasha!"

"Aynı zamanda üniseks."

Ona sarıldım. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Kolu sırtımın alt kısmına dolanıyor. "Mutlu yıllar, Solnyshko."

Gözlerim yaşardı. Bir daha asla doğum günümü kutlayamayacağımı sanıyordum ama Kirill beni tamamen haksız çıkardı.

Yaklaşan tüm doğum günlerimi onun yanında kutlamak istiyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Dünyayı ele geçirme planımda bir aksaklık var.

Küçük ya da ihmal edilebilir bir şey değil ve kesinlikle göz ardı edilemez. Ancak sorun, bu engeli aşmak için kullanmam gereken çözüm.

Uyuşturucu sevkiyatından hemen önce bana yapılan saldırıdan bu yana altı ay geçti ve Juan bana bir daha asla tam olarak güvenmedi. Aslında, Bratva içinde başka bir bağlantı istedi ve Pakhan Igor'u görevlendirdi.

Zirveye çıkış biletim olması gereken kartellerle olan ilişkimi Igor'la paylaşmak zorundayım çünkü o Sergei'nin en eski ve en bilge yoldaşı.

Igor'un Bratva ile olan geçmişi en iyi ihtimalle ilginç. Evet, yaşlı ama onu eşit derecede seven ve takdir eden iki farklı Pakistan'a hizmet etmiş.

Aynı zamanda kişisel zamanlarını geçirmekten hoşlandıkları kişi de o. Eminim bunu kendisine ve tugayına daha fazla güç vermek için kullanıyordur.

Sergei'nin kardeşinin ölümünden sonra Pakhan olmasının ana nedenlerinden birinin o olduğu bir sır değil. İsteseydi kendisini bu konuma getirebilirdi - babam ve diğerleri ona oy verirdi - ama Igor uzun vadeli oynuyor.

Bu pozisyon için başka bir Sokolov'u aday gösterdiğinde örgütün çıkarlarını düşünmüştü ve sonuç olarak bir başka güçlü araç olan Sergei'yi güvence altına aldı.

Pakhan yaşlanıyor ve gençlik yıllarındaki kadar zeki değil. Bilin bakalım karar vermeden önce kime danışıyor? Igor'a.

Bu, her geçen gün büyüyen bir yumuşak güçtür.

Yine de Pakhan olmayı gerçekten istemediğinden neredeyse eminim çünkü Nikolai'nin ölümünden sonra pozisyonla ilgilenmediğini ve bunun yerine destek sunmayı tercih ettiğini açıkladı.

Aynı Igor şimdi de benim işimde. Aslında, New York'a döndüğümden beri işimin içinde.

Bunun nedeni iki gün önce evinde ikimiz için ayarladığı toplantıdan sonra anlaşıldı. İçeriye hiçbir koruma alınmamıştı. Sadece ben ve o, daha sonra Pakhan'ın kendisi de katıldı.

Üçümüz orada saatlerce oturduk. Onlar kendi şartlarını ortaya koydular, ben de kendi şartlarımı.

Bu sadece kelimelerden ibaret değildi; kanla bir sözleşme imzalamak zorundaydık, böylece birimiz cayarsa, tüm organizasyonun önünde sözünü tutmayan bir korkak olarak ifşa edilecekti.

Aslında bu kariyer intiharı olur. Sergei ve Igor yaşlı olabilirler ama Bratva'da onlarca yıl geçirdiler ve Bratva'nın değerlerini kutsal sayıyorlar.

Ben mi? Ben zirvede olmak istiyorum. Ne pahasına olursa olsun.

Ruhumu şeytana satmak anlamına gelse bile. Eğer zirvede olursam, o şeytanı önümde diz çöktürebilirim. İstediğim her şeyi yapabileceğim ve kimse bana yakın olanlara zarar vermeye cesaret edemeyecek.

Kulüpteki masamın arkasında oturmuş, son bir saat içinde onuncu kâğıt evini inşa ediyorum.

Viktor karşımdaki koltukta kucağında dizüstü bilgisayarıyla muhtemelen güvenlik kamerası görüntülerini izliyor. Gardiyanlara küçük klipler göstermeyi ve onlara ne kadar özensiz olduklarını hatırlatmayı seviyor.

Sasha'yı ona tercih ettikleri bir sır değil. Sasha şefkatli, onların ihtiyaçlarını onlardan daha iyi anlıyor ve kendilerini kötü hissettiklerinde işlerini yapmak için sık sık kendi yolundan çıkıyor.

Birkaç ay önceki doğum günü partisinden bu yana evdeki hava daha da hafifledi. Ve bunun nedeni Sasha'nın çaba göstermesi ve diğer herkesi de aynı şeyi yapmaya nazikçe itmesi.

Hatta Karina'yı on beş dakikalığına yakındaki parka götürdü. Uyuşturucu bir panik atak geçirdikten sonra onu geri getirdi; ancak kız kardeşim kısa süre sonra gülümsüyordu ve bana havadan, arılardan ve hatta orada gördüğü çocuklardan bahsetti.

Sasha'nın Konstantin'e yakın olmasından hâlâ hoşlanmıyorum. Onu bana karşı kullanabilecek bir pislik, ama inatçı küçük pislik durumun böyle olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor ve saçma sapan şeyler söylüyor:

"Bence o çok yanlış anlaşıldı."

"Belki de Yulia tarafından yozlaştırıldığını hiç düşündün mü? Ya da gittiğinizde sadece Karina'yı değil Konstantin'i de terk ettiğinizi?"

"Ona bir şans daha vermeyi düşünebilir misiniz? Ya da en azından söyleyeceklerini dinleyebilir misiniz?"

"Bu noktada, onu her gördüğünde tehdit etmek ve düşmanlaştırmak yarardan çok zarar getiriyor. Onu gördüğün anda boğazına sarılmamayı deneyebilir misin?"

Sonuncusuna, onun görünmez olduğunu düşünmesi ve onunla bir daha asla konuşmaması şartıyla evet dedim. O da ters ters bakıp "Hayır." dedi.

Bunu her yaptığında onu boğazından tutup en yakın karanlık köşeye sürüklemek istiyorum. Onun meydan okuyan tarafı çok tahrik edici olabiliyor.

Tüm varlığı öyle. Sebebini bilmiyorum ama gittikçe daha da güzelleşiyor. Öyle ki sık sık onu kimsenin göremeyeceği bir yere kilitlemek gibi karanlık düşüncelere kapılıyorum.

Öyle ki, o burada olmadığında diken üstünde oluyorum. Şu
anda olduğu gibi.

O ve diğerleri alt katta tur atıyor, ama ben buna ilgi göstermeye zahmet edemedim. Bu gece Pakhan kimsenin nedenini bilmediği bir parti veriyor.

Ailelerimiz de dahil olmak üzere herkesin orada olması bekleniyor ve eğer kaçıran olursa bunun sonuçları olacaktır.

Yani Yulia'nın varlığına katlanmak zorundayım. Her şey yoluna girdikten sonra yüzündeki ifade buna değebilir.

"Patron." Viktor'un sesi bana bakarken sessizliği bozuyor.

"Hmm?"

"İki gece önce Igor ve Pakhan ile odada neler olduğunu bize hala anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

"Ne zamandan beri benden bir şeyler
saklıyorsun?" "Son baktığımda karım
değildin."

"Bu saçmalık. Karına her şeyi anlatmak zorunda değilsin. Ama bana söylemek zorundasın."

Gülümsüyorum ama bir şey
söylemiyorum. "Patron."

"Şimdi ne olacak?"

"Lipovsky'nin erkeklerden hoşlandığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı kaldırıp Viktor'a bakarken elimdeki kart havada asılı kalıyor. "Var. Ne olmuş ona?"

"Sanırım hoşlandığı adam sensin."

Dudaklarımın bir sırıtışa dönüşmesini engellemek ve bunun yerine rahat bir tonda konuşmak için insanüstü bir güç gerekiyor. "Oh? Bu sonuca nasıl vardın?"

"Seni her zaman izliyor."

"Sen de beni her zaman izliyorsun. Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor Viktor?"

Ciddi ifadesi değişmiyor. "Bu farklı. Yüzünde tuhaf bir ifade var ve bunu siz dikkatinizi vermediğinizde yapıyor."

İlginç.

"Eminim bir şey yoktur." İki kartı birleştiriyorum.

"Ya da bir şeydir ve dikkatli olman gerekir." "Ben

mi? Lipovsky'ye dikkat etmek mi?"

"Şey, o gece bekçisi. Belki de şimdilik ben devralmalıyım." "Saçmalık."

Ona el salladım.

Tam zamanında kapı açılır ve Sasha, iki yanında Yuri ve Maksim'le birlikte içeri girer.

Bu ikisini önümüzdeki iki yıl boyunca tatile göndermek mümkün mü?

Aslında, on yıl olsun.

"Eve dönmeliyiz, böylece bu akşamki parti için hazırlanabilirsin." Sakin 'erkeksi' sesiyle konuşuyor.

Saçları yeniden uzuyor ve kulaklarının altına kadar uzanıyor. Sanki yeniden kadın gibi hissetmek için bilerek yapıyor ama sonra fazla kadınsı görünmeye başladığında kesiyor.

"Lipovsky hariç herkes dışarı."

Yuri ve Maksim başlarını sallayıp dışarı çıkarlar. Viktor ise aynı şeyi yapmadan önce gözlerini kısar.

Kapı arkalarından kapandığında Sasha nefesini bırakıyor. "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın, yoksa bir şeyler döndüğünden şüphelenecekler."

"Ne düşündükleri umurumda değil." Önümdeki masaya vuruyorum. "Buraya gel."

İç geçiriyor ve bana doğru yürümeden önce kilidi çeviriyor. Rai bizi yakaladığından beri işini şansa bırakmıyor.

Dokunma mesafesine geldiğinde onu bileğinden kavrıyorum ve kalçalarımın arasına hapsedip sırtını masama yaslayacak şekilde çekiyorum.

Elleri içgüdüsel olarak omuzlarıma düşüyor ve derin derin nefes alıyor. Ne zaman utansa ya da azsa boynunun kırmızının hafif bir tonuna dönüşmesine bayılıyorum. Şu anda, ikincisine bahse gireceğim.

Pantolonunu yavaşça çıkarmaya başlıyorum ve bana daha sıkı sarılıyor. Dalga geçiyorum ve bundan sevdiği kadar nefret de ediyor.

"Ayrıca Viktor zaten senden şüpheleniyor." diye fısıldarken elim kalçasından yukarı kayıyor ve tam göbeğinin üzerinde duruyor.

Yüzü düşer ve kaskatı kesilir. "Ne?"

"Bana tuhaf tuhaf baktığını söyledi ve eşcinsel olduğunu bildiği için benden hoşlandığını düşünüyor."

"Bekle. Eşcinsel olduğumu nasıl varsaydı?"

"Bunu ona bir yıl önce Karina için bir tehdit olabileceğin konusunda beni uyardığında söyledim."

"Ona eşcinsel olduğumu mu söyledin?"

"Ona erkeklere ilgi duyduğunu söyledim, ki bu doğru. Gerisini kendi kendine anladı."

Pantolonunu ve boxer külotunu çıkardıktan sonra onu masanın üzerine oturacak şekilde kaldırıyorum, sonra bacaklarını omuzlarıma atıyorum.

"Kirill! Böyle bir durumdayken nasıl seksi düşünebiliyorsun?" "Önemli değil."

"Ama-"

"O Viktor. O yüzden bir şey yok dediğimde ciddiyim." Kıpırdanmaya başladığında kalçasına bir tokat atıyorum. "Şimdi kıpırdama ki yemeğimi yiyebileyim."

Tüm vücudu sertleşiyor, ama parmaklarımı kıvrımlarının ve klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde kısa sürede gevşiyor. "Çok ıslak ve benim için hazırsın, Solnyshko. Amcığın beni nasıl karşılayacağını çok iyi biliyor."

Ve sonra dalıyorum. Onu sevdiği şekilde hızlı ve sert bir şekilde dilimle beceriyorum.

İnlemeleri havada yankılanıyor ve bir elini ağzına götürürken diğer eliyle masanın üzerinde sabit duruyor. Arada bir durup yukarı bakıyorum ve yıkık iskambil evinin ortasında başını arkaya atmış, bacakları titreyen ve dudakları ayrılmış kadının uhrevi görüntüsünü görüyorum.

Resmin sembolizmi gözümden kaçmıyor. Sasha iskambil kâğıtlarından evimin enkazı ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Azıcık bile
değil.
Yakın bile değil.
Ve belki de sonunda bunu kabullenebildim.
Parmaklarım onu yerinde tutmak için kalçalarına gömülürken, *Luchik'in* tam tepesinin üstünü ısırıyorum ve dövme yaptırdığından beri orada bıraktığım morluklara ve morluklara bir yenisini ekliyorum.
Doğum günümü hiç sevmedim. Bana her zaman Yulia'nın beni nasıl öldürmeye çalıştığını ve o gün giydiği siyah elbiseleri hatırlattı, sanki doğum günümün yasını tutuyormuş gibi.
Ama bu, bu lanet kadın benimle kutlamadan önceydi.
Amcığı dilimin üzerinde kasılırken parmakları saçlarımı sıkıyor ve sonra yüzümün her yerine boşalıyor.
Sikeyim.
Tadına baktığım en güzel şey o.
Geri çekiliyorum ve dövmesini tekrar ısırdığımda nefesi kesiliyor ama yüzü inkar edilemez bir şehvet şaheseri.
Kendi şaheserim.
İki elinin üzerine eğilmiş, gömleği buruşmuş ve bacakları hala orgazmdan titriyor. Ancak bacaklarının düşmesine izin verip ayağa kalktığımda ve pantolonumun kemerini çözdüğümde her hareketimi izliyor.
Kemeri elime alıp metal ucunu kalçalarının arasında, karnının üzerinde gezdirdikten sonra boğazına doladığımda yutkunuyor.
Zaten sert olan sikimi iki kez pompalıyorum ve dudakları aralanıyor, yeşil gözlerinde şehvet ve arzu parlıyor.
Bunu ilk kez yapmıyor. Sasha kendime dokunmama bayılıyor. Sırf o bakışı tetiklemek için bunu düzenli olarak yapmaya başlamış olabilirim.
"Çok iyi bir kız gibi sikimi alacaksın, değil mi?"
Başını sallıyor, göğsü çılgınca bir ritimle inip kalkıyor. Bacaklarını daha da ayırıyorum, parmaklarım uyluklarının hassas etine giriyor, sonra tek seferde içine giriyorum.
Sasha inliyor, "Oh, siktir."
"Beni tekrar eve davet ediyorsun, Solnyshko. İşte bu kadar. Sikimi çok iyi yutuyorsun."
Kemere fazla baskı uygulamadığım halde yüzü kıpkırmızı oldu.
"Daha fazla," diye inliyor. "Daha fazla, Kirill."

"Kirill değil. Diğer adımı söyle."

Alt dudağını ısırıyor ve sonra en erotik sesiyle fısıldıyor, "Beni daha sert becer, Luchik."

Ben gidiciyim.

O bana böyle seslenirken dayanmamın imkanı yok.

Kemeri bir kenara atıyorum, hâlâ içindeyken onu kollarımın arasına alıyorum ve duvara çarpıyorum.

Sanki onsuz ölecekmişim gibi onu beceriyorum. Onu daha sert ve daha hızlı beceriyorum, inlemelerine ve zevk çığlıklarına ritim tutuyorum. Sonra bir avucumu ağzına ve burnuna bastırıyorum. "Şşş, çok gürültü yapıyorsun."

Ben onu boğarken bile o benim tutuşuma karşı inliyor. Mesele şu ki, nefes oyunlarından hoşlanan tek kişi ben değilim. Oksijenini ne kadar çok alırsam, amcığı sikimin etrafında o kadar sert kenetleniyor.

Ama en çok sevdiğim kısmı?

Bakışlarını benden ayırmıyor, onu gerçekten öldürmeyeceğime güveniyor. Amcığı kasılıyor, orgazm olmam için beni sağıyor ve gözleri odaktan çıkmaya başlıyor. Avucumu kaldırıyorum, iki elimle yüzünü kavrıyorum ve gözlerini kendiminkilerle buluşturuyorum. Kahverengiden çok yeşildiler, parıltılıydılar.

Gözyaşları.

Bunlar onun zevk gözyaşları, onun 'bana daha fazlasını ver' gözyaşları. Sonsuza dek yüzünde görmek istediğim gözyaşları.

Ona daha sert pompalıyorum. "Bana benim olduğunu

söyle, Sasha." "Ben... seninim."

"Ne olursa olsun mu?"

Titriyor, can havliyle bana tutunurken topukları kıçıma batıyor. "Ne olursa olsun."

"Daha sonra fikrini değiştiremezsin. Bu sözleri geri alamazsın ve kesinlikle, hiçbir koşul altında beni terk edemezsin. Anladın mı?"

Birkaç kez başını sallar. "Yapmayacağım... Oh, Tanrım!"

Başı omzuma düşüyor ve benim orgazmımı tetikleyen erotik bir iniltiyle boşalırken dişlerini omzuma geçiriyor.

İçindeki yükümü boşaltmadan önce onu beceriyorum. O kadar uzun sürdü ki tamamen tükendim.

Birkaç dakika boyunca öylece kaldık, birbirimizin boynuna doğru sertçe nefes aldık.

Sasha geri çekildi, iri gözleri beni izliyordu... korkuyla.

Ne oluyor lan?

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sesi o kadar kısık ki neredeyse duyamıyorum. Ama ben duyuyorum.

Ve göğsüm sanki kanatlanmış ve şu anda düşmüş meleklerin arasında uçuyormuş gibi hissediyorum.

"Bunu da geri alamazsın," diyorum gereğinden fazla bir otoriteyle.

Biraz gülümsüyor. "Yapmayacağım."

"Ciddiyim, Sasha. Bana karşı olan hislerinin değişmesine izin yok. Azıcık bile değil, yakınından bile geçemezsin. Eğer herhangi bir nedenle değişeceğini hissediyorsan, hemen şimdi sözlerini geri al."

"Hayır, yapmayacağım." Saçımı, yanağımı ve dudaklarımı okşuyor. "Ne olursa olsun."

Dudaklarım onunkileri buluyor ve ben onu öperken inliyor.

Değişmelerine izin yok.

Ne olursa olsun.

Özellikle de bize doğru gelen fırtınadan sonra.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Tana Bratva'nın malikanesindeki parti tüm hızıyla devam ediyor.

Herkes burada, yani diğer örgütlerdeki müttefiklerimiz de *dahil olmak üzere herkes.* Yakuza, Triadlar ve İtalyanlar.

Juan, Igor önerdikten sonra oğlunu bile gönderdi. Yaşlı adama Kirill'e güvendiğinden daha fazla güvendiğini sanmıyorum ama Igor oyuna dahil olduğu için daha rahat görünüyor. Belki de aynı yaşlarda oldukları ve çok ketum oldukları içindir.

Farklı grupların yanı sıra, liderlerin aileleri de bu gece onlara eşlik ediyor, ancak çocuklara izin verilmiyor.

Onları getireceklerinden değil. Adrian'ın böyle bir etkinlikte oğlunu itip kaktığını düşünemiyorum.

Bu toplantıların riskleri muazzam. Eğer saldırıya uğrarsak, başta Kirill olmak üzere herkesin güvenliğini sağlamak için canla başla çalıştığı tüm değerli müttefiklerimizi kaybedeceğimiz kesin.

Korumalar için bir güvenlik kabusu olduğunu söylemeye gerek yok. Pek çok korumayla işbirliği yapmak zorunda kaldık ve iş patronlarını korumaya gelince bazıları fanatikleşiyor. Neredeyse Viktor, Vladislav ve Kolya-Adrian'ın kıdemli koruması kadar asabiler.

Bir de ben.

Kirill'in güvenliği benim kitabımda tartışılmaz bir kavramdır. Geçen gün, yoluna çıkmaya cüret ettiği için bir kızı boğdum ve onu öldürmeden önce geri çekilmemi emretmek zorunda kaldı.

Bazen benim korumacı tavırlarıma gülümseyerek karşılık veriyor, bazen de sadece iç çekip başını sallıyor.

Bir aslanı evcilleştirmeye çalışırken iyi şanslar.

Bu üzerinde çalıştığım bir sorun. Böyle davranmamam gerektiğini çok iyi biliyorum, ancak o tepede etrafının kanla çevrili olduğu ve ardından cansız gözleri ve vücudunu kaplayan bandajlarla hastane yatağında yattığı sahneler beni hala travmatize ediyor.

Böyle bir şeyin bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Asla.

Bu konuda biraz fazla çılgınca davranıyorsam ne olmuş? Viktor bunu her zaman yapıyor ve anormal olarak görülmüyor... en azından pek değil.

Her halükarda, son derece makul davrandığımı düşünüyorum ve hiç kimse, Kirill bile, beni aksi yönde ikna edemez.

Daha önce, ofisinde beynimi siktikten ve ben de aptal gibi onu sevdiğimi ağzımdan kaçırdıktan sonra, bana bu partiye gelmememi söyledi.

Karina'ya eşlik etmekten ve gece izin almaktan bahsetti. Şaka yaptığını sanmıştım ama son derece ciddiydi.

"Bu gece sana eşlik etmeme ihtimalim, Konstantin'le vakit geçirmeme izin vermenle aynı seviyede" dedim.

Benimle gelme kararımdan memnun görünmüyordu.

Onun bu şekilde düşünmesi biraz canımı yaktı. Belki de ona karşı olan hislerimi kötü algılamıştı. Belki de onları dile getirerek korkunç bir hata yaptım. Seks sırasında ya da hemen sonrasında duygularınızı ifade etmemeniz gerektiğine dair bir kural yok mu?

Kendimi en savunmasız hissettiğim zamanlardı, işte bu yüzden o karşı konulmaz duyguları kontrol edemiyordum ya da bunları ona bildirme ihtiyacı duyuyordum. Ve şimdi... şey, şimdi, yanlış bir şey yaptığıma dair bu korkunç his tarafından rahatsız ediliyorum.

Kirill duygusal bir adam değildir ve bu tür patlamalar geri tepebilir. Bunu biliyordum, ama aptalca bir şekilde sahip olduğumuz şeyle ilgili duyguları gündeme getirdim.

Ondan daha fazlasını istemem yanlış mı? Vücudunu ve yoğun hakimiyetini kastetmiyorum. Onun koruyuculuğunu ve ilgisini de kastetmiyorum. Daha derin bir şeye ihtiyacım var.

Sabah uyandığımda hayatımın sonuna kadar yanımda olacağını bilmek istiyorum. Bunun sonunda kaybolacak bir evre olduğunu düşünmek istemiyorum.

Şu anda duygusal bir aptal gibi davranıyorum ve Kirill hiçbir koşulda bu düşüncelerimi öğrenmemeli, yoksa benden uzaklaşabilir.

Çok mu çaresizsin, Sasha?

Bunun üzerine irkildim ama Damien yanımdaki duvara yaslanıp ellerini pantolonunun ceplerine sokunca doğruldum. Takım elbise giymiş olması gerekiyordu ama daha önce kravatını çıkarıp attığını ve ceketini yere çarptığını görmüştüm, yani şu anda üzerinde sadece ilk iki düğmesi açık buruşuk bir gömlek ve şaşırtıcı derecede ütülenmiş bir pantolon var. Saçları her zamanki gibi felaket değil ama parmaklarını birkaç kez saçlarında gezdirdiği kesin.

Ben ondan daha şıkım ama o buradaki herkesten daha kötü giyindiğinde bile harika görünüyor. O ve Kirill gibi üstün genlere sahip insanlar ne giyerlerse giysinler süper modeller gibi görünmeyi başarıyorlar.

"Senin diğerlerinin arasına karışman gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Burası muhafızların bölgesi."

"Sikerim karışmayı." Kalabalığa dik dik bakıyor. "Şu Yakuza moruğu beni bir içki için köşeye sıkıştırmaya çalışıyor ve işin kötüsü votka bile içmiyor."

Gülümsüyorum. Damien bir Yakuza prensesiyle evlendirildiğinden beri, özellikle de bu evliliğin ayarlanmasına yardımcı olan Rai ve Kirill'e karşı hiç olmadığı kadar asabi.

Onlara göre bu çok basit. Japonlarla güçlü bir ittifaka ihtiyaçları var ve bunu başarmak için bir evlilik gerçekleşmeli.

Bu devrelerde o kadar yaygın ki artık normalleşmiş durumda. Bu kavramı hala biraz rahatsız edici buluyorum, çünkü kadınların bu konuda söz hakkı yok. Sadece erkekler arasında hisse senedi gibi alınıp satılıyorlar.

"Sen neye gülüyorsun, güzel çocuk?" Gözlerini kısar. "Bunu eğlenceli falan mı buluyorsun?"

Dik duruyorum, yüz ifadem tekrar ciddileşiyor. "Hayır, efendim."

"Belli ki biliyorsun. Sessiz olanların en korkutucu olduğunu söylemelerine şaşmamalı.
Sen lanet olası bir sadistsin, değil mi?"

Tam tersini dene.

Daha önceki erotik görüntüler aklıma hücum ederken yanaklarım ısınmaya başlıyor. Onları yok etmem birkaç dakikamı alıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Madem bu evliliğe karşısın, neden çekilmiyorsun? Elbette bunu yapacak gücün var."

Tamam, belki de zavallı Japon kızı Damien'dan kurtarmaya çalışıyorumdur. Dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Buna karşı olduğumu kim söyledi?"

"Sen... evlenmek mi istiyorsun?"

"Başlangıçta öyle düşünmüyordum ama şimdi düşündüğüme eminim."

Vay canına. Kız için daha çok üzülüyorum. Damien gibi dengesiz birinin ilgisini çekmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kirill'le savaşmak için her türlü şeyi yapıyor ve o kadar uzun süredir başarısız oluyor ki, onun konumunda başka biri olsa pes ederdi.

Damien değil.

"Yine de babası tam bir baş belası." Dilini tıkırdatıyor. "Bir sorum var. Sence babası bir şekilde yakın çevresinden uzaklaştırılsa benimle yine de evlenir miydi... mesela temelli?"

"Yakuza'nın başı olan müstakbel kayınpederinizi öldüremezsiniz, Damien... Yani, efendim."

"Onu öldürmeyeceğim, sadece bir süreliğine

uzaklaştıracağım." "Bu hala kabul edilemez."

"Belki bir ay için bile mi?"

"Hayır."

"Tamam. Evlendikten sonra yaparım."

"Bunu da yapamazsın-"

"Siktir git, Sasha. Bunu yapamazsın, bunu da yapamazsın. Nesin sen? Annem misin?"

Rai ayakkabısının burnuyla kaval kemiğine tekme attığında Damien'ın sözleri bir çığlıkla son bulur. Bacağını tutuyor ve kendisine saldıran kişiyi yumruklamak için yumruğunu kaldırıyor, ancak onun yüzünü görünce duruyor.

"Bu ne içindi?"

Rai hamile karnını kucaklıyor ve ona ters ters bakıyor. "Bir daha Sasha ile bu şekilde konuşma yoksa bir dahaki sefere bacağını kırarım."

"Ne demek o şekilde? Ona tavsiye verme konusunda ne kadar işe yaramaz olduğunu söylüyordum. Bana öldüremeyeceğimi ve diğer sıkıcı saçmalıkları söyleyip durdu."

"Çünkü başının belaya girmesini istemiyor. Eğer tavsiyesini beğenmediysen, bir daha sorma." Kolumu okşadı. "İyi misin, Sash?"

Ensemi ovuyorum ve başımı sallıyorum. Tanrım. Kaçırılma olayından beri Rai'de bu kadar sıcaklık bulmam neredeyse inanılmaz.

Dışarıdakilere ve hatta içeridekilere karşı sert biri ama altın gibi bir kalbi var ve ben de onun değer verdiği insanlar listesinde yer almaktan onur duyuyorum.

"Neden nasıl olduğumu sormuyorsun? Seni güzel çocuk Sasha'dan daha uzun süredir tanıyorum." Damien aramıza girmeye çalışıyor ama kız onu uzaklaştırıyor.

"Üzgünüm ama bu pozisyon öyle herkese verilemez."

"Ne oluyor lan? Bunu onaylamıyorum."

Uzun boylu, zayıf ve esmer yakışıklı bir adam Rai'nin yanına gelir ve sahiplenici bir eli sırtının küçük kısmına koyar. Bu onun kocası, Kyle.

Kimse onun yakışıklılığına aldanmamalı. Bu adam organizasyondaki en iyi keskin nişancı. Benden bile iyi. O eski bir tetikçi, bu yüzden yeteneklerinin farklı bir seviyede olması mantıklı.

Rai'nin gözleri ışıl ışıl parlıyor ve ona o kadar büyük bir sevgiyle bakıyor ki kalbim sıkışıyor. Peki ya Kyle, eskiden bir ölüm makinesi olan adam? Sanki nefes almasının sebebi oymuş gibi ona bakıyor.

Elini karnına koyuyor ve onu daha sıkı tutuyor. Ne zaman toplum içinde bu ince sahiplenme hareketlerini yapsa onları izlemekten kendimi alamıyorum. Karısından nefret ettiği söylenen Adrian bile daha önce Lia'yı sahiplenici bir şekilde tutuyordu.

Neden bu görüntüler kalbimi acıtıyor?

Çünkü onları asla deneyimleyemeyeceksiniz.

Kirill ve ben, erkek olmayı bırakmadığım sürece ilişkimizi kamuoyuna açıklayamayız ve bunu şimdi yapsam bile, cinsiyetimi sakladığım gerçeği hakkında daha fazla yankı olacaktır.

Bunu istediğimden falan değil.

Bunun imkânsız olduğunu biliyorum ve bu konuda değiştirilebilecek hiçbir şey yok. "Siktir git, Damien," diyor Kyle ona belirgin bir İngiliz aksanıyla.

"Sen siktir git." Rai'ye gülümsüyor. "Ne zaman istersen bu ilişkiye hazırım."

Kyle, "Beynini şimdi ve burada dökeceğim," diyor. Damien sırıtıyor.

"Denediğini görmek isterim."

Rai bir avucunu Kyle'ın göğsüne koyar. "Onu görmezden gel. Sadece canı sıkıldığı için düşmanca davranıyor. Evliliğinin gündeme getirilmesini talep ederken neden bir ilişki düşünsün ki?"

"Bu..." Damien ilk kez ne diyeceğini şaşırmış bir halde sözünü kesiyor. "A *taktiksel* hamle. Bunun ne anlama geldiğini bilmemeniz benim suçum değil."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kyle ona takılıyor. "Yoksa süslü olduğunu düşündüğün için mi kullandın?"

"Siktir git, seni lanet olası. Ayrıca Kirill'in de dediği gibi, görücü usulü evlilikler güç içindir ve sadece aptallar bundan faydalanmaz. Mesele şu ki, ben aptal değilim."

Rai ve Kyle, biraz fazla çaresiz olduğunu söyleyerek onu cesaretlendirir.

Ancak ben, Kirill'in adını duyduğum andan itibaren onu düşünmeye başlıyorum. İçgüdüsel olarak kendimi kalabalığın içinde onu ararken buluyorum.

Salon insanlarla, sohbetlerle ve birinci sınıf alkolle karıştırılmış pahalı parfümlerin kokusuyla doludur. Erkekler en iyi takım elbiselerini giymiş, kadınlar ise en güzel kokteyl elbiselerini giymişlerdir; buna tüm gece boyunca Konstantin'in kolunu tutan Yulia da dâhildir.

Köşede bir kuartet tarafından klasik müzik çalınıyor, melodiler neredeyse sohbet ve kahkahalar tarafından bastırılıyor.

Ancak Kirill ortalıkta görünmüyor.

Viktor'u bugün onu her yerde takip etmesi için görevlendirdi ve bu beni biraz hayal kırıklığına uğratsa da, günlük bir anlaşmamız olduğu ve bugün Viktor'un günü olduğu için tam olarak itiraz edemedim.

Yine de Kirill'in benimle Rai ve Damien arasına girmemiş olması garip. Ne zaman benimle konuşsalar sinirleniyor, çünkü Rai beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor ve Damien da sık sık bilgi almak için beni sorguya çekiyor.

Muhtemelen Pakhan'la bir toplantıdadır. Bu duruma şahit olmamasının tek sebebi bu. Aksi takdirde, Rai ve Damien'a adımın Sasha değil Aleksander olduğunu açıkça söylemek için burada olurdu.

Rai, Kyle ve Damien'ın atışmalarını dinlerken birkaç gülümseme ya da baş sallama hareketi yapıyorum. Kirill'le aklımdan geçenleri konuşsam da diğerleriyle o kadar konuşkan değilim.

Sanırım içimdeki en iyi ve en kötü yönleri ortaya çıkaran tek kişi o.

Ayrıca çoğu zaman çileden çıkarıcıdır, bu yüzden onunla aynı fikirde olmamak ve ona madalyonun diğer yüzünü göstermeye çalışmak zahmetsizdir.

Müzik durur ve ardından bir şampanya kadehinin tıkırtısı salonda yankılanır. Etrafımdaki üç kişi de dahil olmak üzere herkes sessizleşiyor.

Pakhan, iki yanında Igor ve Mikhail ile birlikte sahnede durur.

Adrian ve Vladimir yakınlardadır. Adrian eskiden Pakhan tarafından çok takdir edilse de, Pakhan'ın onaylamadığı bazı davranış sorunları nedeniyle son birkaç ayda popülaritesi ve konumu büyük bir darbe aldı.

Onu bir şekilde tekrar gözüne sokmayı başaran kişi Kirill'den başkası değildi. Bunu er ya da geç paraya çevirecek, ama yine de Adrian'ın gözüne girmesini sağlayan bir jest ve bu olmak için iyi bir yer.

Sergei birkaç dakika bekledikten sonra sakin ve bilge bir ses tonuyla sözlerine başladı: "Bu toplantıya katıldığınız ve sevdiklerinizi getirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Biz bu organizasyonda aile değerlerine ve yaşam boyu refaha inanıyoruz. Müttefiklerimizin elini sıkmaya ve onları masamıza getirmeye inanıyoruz." Kadehini önce Yakuza liderine, sonra Luciano ailesinin reisine ve daha sonra da Triadlara doğru kaldırır. "Müttefiklere."

"Müttefiklere," diye yankılanıyor herkes, sonra da içiyor.

Damien muhafızının elinden bir bardak votka kapıyor ve neredeyse tamamını içiyor.

Kyle şampanyasından içiyor ve Rai bir kokteylden yudum alıyor.

İşte o zaman Kirill'i fark ediyorum. Yulia, Konstantin ve Igor'un eşi, kızı ve oğluyla birlikte ön sırada duruyor.

Viktor karşı tarafta, müdahale edebilecek kadar yakın ama onların alanına girmeyecek kadar uzakta.

Kaşlarımı çatıyorum. Kirill ne zamandan beri Igor'un ailesiyle yakın oldu? Evet, Igor ve en büyük oğluyla iş yapıyor, hatta bazen evlerine bile gidiyoruz, ama bu geniş ailesiyle toplum içinde çok yakın olacağı anlamına gelmez, değil mi?

"Çünkü biz aileye inanıyoruz," diye devam ediyor Sergei. "Ayrıca kardeşliğin daha büyük ve müreffeh geleceği için bir araya gelmeye de inanıyoruz. En büyük ailelerimizden ve liderlerimizden ikisi olan Petrovlar ve Morozovların artık evlilik yoluyla birleşeceklerini duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Bu ziyafet Kirill ve Kristina'nın nişanını kutlamak içindir." Kadehini kaldırıyor. "Geleceğe."

"Geleceğe!" Kirill ve Igor'un kızı Kristina da dahil olmak üzere herkes kadehlerini kaldırırken yankılanıyor.

Sonra kızın elini tutuyor ve onu sahneye götürüyor. Zarif siyah bir elbise giymiş, sarı bukleleri mide bulandıracak kadar sofistike bir şekilde omuzlarına düşüyor.

Sanırım rüya görüyorum.

Bu bir kabus olmalı, değil mi?

Ama sonra Kirill büyüleyici bir şekilde gülümser ve elini kaldırarak parmağındaki kocaman elmas yüzüğü gösterir.

Parmağında Kirill'in yüzüğü var.

Daha iki saat önce beni becerip unutturduktan sonra aşkımı itiraf ettiğim adam başka bir kadınla nişanlı.

Güzel, zarif ve kesinlikle çarpıcı bir kadın.

Ve herkes bunu kutlamak için burada.

"Sasha?"

Gözlerimdeki bulanıklığı kırpıştırarak uzaklaştırıyorum ve robot gibi Rai'ye odaklanıyorum.

Koluma dokunuyor ve beni herkesten uzaklaştırıyor.

"Ağlıyorsun," diye fısıldıyor. "Sanırım bunu kimsenin görmesini istemiyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Cevap verememe.

Sesimi ve mantıklı olan her parçamı kaybettim.

Tüm dikkatlerden uzak bir koridora girdiğimizde beni omzumdan tuttu. "İyi misin?"

Uyuşmuş bir halde ona bakıyorum. "Lütfen bana az önce duyduklarımızın bir şaka ya da hayal gücümün bir oyunu olduğunu ya da... ya da sadece doğru olmadığını söyle."

Yüzünü buruşturuyor. "Korkarım bu gerçek, Sasha. Büyük amcam az önce Kirill'in Kristina'yla nişanlandığını duyurdu. Doğrusu, altı yıl önce Adrian'ın nişanlısıyken onu nasıl kabul ettiğini bile bilmiyorum. Sanırım Igor, desteğini uygun gördüğü kişi için o zavallı kızı feda etmeye hazır... Tanrım. Neden ağlıyorsun? Sakın söyleme... Hayır, o kurnaz tilkiden gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Gitmem gerek. Gitmeliyim..."

"Sasha..." Sesini yumuşatır. "O senin için iyi değil. Ya da herhangi biri için. O bir fırsatçı ve eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan, bunu sadece nihai hedefine ulaşmak için kullanacaktır. Kendini onun yanından uzaklaştırmak için çok geç değil."

Artık çok

geç.

Çok, *çok*

geç.

"Gitmem gerek." Zorla elini çekiyorum ve dışarı

koşuyorum. Adımı söylüyor ama ben onu duymuyorum.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor, sonra da yağmur. Sert ve şiddetli yağıyor ama koşarken durmuyorum.

Saniyeler içinde sırılsıklam oluyorum ama yağmur gözyaşlarımı kamufle ettiği için şükrediyorum.

Ama şu anda paramparça olan kalbimi hiçbir şey onaramaz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

Gecesi tahmin ettiğimden daha kötü geçiyor.

Evet, Sasha'nın nişan haberimden hoşlanmayacağını biliyordum ama herkesin içinde ağlayacağını düşünmemiştim.

Rai onu sürükleyip götürmeseydi ne yapardı hiçbir fikrim yok.

Bir şey yapar mıydı? Yoksa orada durup ağlar ve istenmeyen ilgiyi çeken ben mi olurdum?

Bu noktada somut bir planım ya da hareket tarzım olmadığı için fazla düşünüyorum.

Siktiğimin yalancısı.

Birkaç gün önce hem Igor'un hem de Pakhan'ın bana teklif ettiği anlaşmayı memnuniyetle karşıladım.

Eğer sadece Igor bir çeşit aile birliği için kızıyla evlenmemi isteseydi, rahatlıkla hayır derdim.

Ben Adrian değilim. Daha önce Kristina'yla sırf kardeşliğin gizlice en güçlü ailesiyle ittifak kurmak için nişanlanmışken, ben bunu daha yüksek amaçlar için yapıyorum.

Bu yüzden bu anlaşmayı ancak Pakhan bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptığında kabul ettim.

Herkesin tebriklerini kabul etmek için yan yana durduğumuzda Kristina bana çekingen bir gülümseme veriyor. O bu rol için yaratılmış bir kadın. Karakteri yok, fikri yok ve babasının kozu olmaktan başka bir amacı yok.

Cansız bir oyuncak bebek kadar güzel. Özel hayatında ifadesiz, toplum içinde ise bir aktris.

Yulia ve Stella, Igor'un karısı, iki yanımızda. Şimdi, tüm bu olanlar tam bir baş belası, bir kısmı hariç. Yulia'nın uzun vadeli bir oyun oynadığımı ve gelecekteki pozisyonuma geldiğimde planladığı her şeyin fena halde başarısız olacağını anladığında yüzünde beliren ifade.

Yine de kendini utandırmamak için dünyanın önünde bir gösteri yapmak zorunda.

Onun görkemli hayallerinin her birini ezip geçerken bu kadına her anını izleteceğim. Umutlarını ve planlarını yerle bir edeceğim, böylece karşı koyacak gücüm olmadığında beni öldürmüş olmayı gerçekten dileyecek.

Konstantin ise nişan ilan edilir edilmez kim bilir nereye siktir olup gitti. Eğer hayal görmeseydim Kristina'nın da kaskatı kesildiğini düşünürdüm ama bu gece benden ve babasından başka kimseye bakmadı.

Gözlerim sürekli Sasha'nın Rai ile birlikte kaybolduğu yere takılıyor. Birkaç dakika sonra Pakhan'ın torunu tek başına geri geldi.

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

Kirill: Lipovsky nerede?

Viktor cevap vermeden önce odanın diğer ucundan bakışlarımı karşılıyor.

Viktor: Ciddi misin? Sence o küçük pisliğe odaklanacak zamanım ya da enerjim var mı?

Viktor'u öldüreceğim. Çok mantıksız bir sebepten dolayı. Elbette, en büyük önceliği benim güvenliğimi sağlamakken ona odaklanacak durumda değil ama şu anda bu o kadar da önemli görünmüyor.

Kirill: Bulun onu. Acil bir durum var.

Bunun üzerine dikleşiyor ve gözden kaybolmadan önce başını sallıyor. Hareketlerini takip ediyorum ve kalabalığın envanterini çıkarıyorum. Ondan hiçbir iz yok.

Gitti mi?

Adrian önümde durdu, bir eli karısının beline sarılmıştı.
Kristina'ya bakar, duraklar, sonra gülümsemeye zorlar. "Tebrikler."

Robot olduğundan şüphelenmeye başladığım nişanlım, herkesle işi bittiğinde gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Bu kadın Lia'nın önceki nişanlısını kaçırmış olmasını umursamıyor bile. Sadece bu da değil, Adrian'ın yarım yamalak tebriklerini de bir başka gülümsemeyle kabul ediyor.

Lia Adrian'a kadınlar tuvaletine gideceğini söyler ve deli herif korumalarından birine onu takip etmesini işaret eder. Karısı sadece başını sallar ve ortadan kaybolmadan önce alaycı bir şekilde koluna vurur.

Adrian, kız gözden kaybolduktan çok sonra bile kararan bakışlarıyla onu takip ediyor. Onun gibi duygusuz bir adamın başka bir insana bu kadar yakınlık duymasını her zaman eğlenceli bulmuşumdur.

Sanki aynı gemide değilmişsin gibi konuşuyorsun, orospu çocuğu.

Adrian beni omzumdan tuttu. "Kirill'i bir dakikalığına ödünç alacağım."

Beni sessiz bir balkona iterken kimsenin cevabını beklemiyor. Soğuk takım elbisemin içine işliyor ve çenem geriliyor ama sıcaklık değişiminden tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Salona çok az erişimim var ve bu nedenle Sasha'nın dönüp dönmediğini göremiyorum.

"Çabuk ol," diyorum dalgınca. "Ayrıca, neden birdenbire bu kadar dostça davranıyorsun? Bana çok gerekli olmadıkça iletişime geçmememi söyleyerek küçük kara kalbimi delmedin mi?"

"Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Vücudu gerildi ama sadece bir anlığına nefesini bıraktı. "Lanet olası ateşle oynuyorsun."

"Vay, Adrian. Bilmesem benim için endişelendiğini söylerdim."

"*Odaklan.*" Yumruğunu omzuma indirip beni bir adım geriye savurdu. adım. "Bu çok tehlikeli."

"Peki *bunun* ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her zaman en yüksek mevkinin peşinde olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Igor'un seni oraya getirmeye söz verdiğinden ve Sergei'nin de sağlık durumu kötüleştiğinde senden vazgeçmeyi kabul ettiğinden şüpheleniyorum."

"Kedi çantadan çıktı, ha?"

"Anlaşmanın size düşen kısmına bağlı kalmazsanız bu her an geri tepebilir."

"Neden yapmayayım ki?" Omzunu tuttum ve sıktım. "Şimdi, gerçek konuşalım. Seçim zamanı geldiğinde bana oy vereceksin, değil mi? Bu organizasyonu benden daha iyi kimsenin yönetemeyeceğini biliyorsun."

"Tek umursadığın bu mu?"

"Başka ne var ki? Tabii... kendiniz kaçmayı düşünmüyorsanız?"

"Senin aksine, siktiğimin salağı, benim korumam gereken bir ailem var ve bunu yapmak için kendimi ilgi odağı haline getirmeyeceğim. Gölgelerde çalışmayı tercih ederim."

"Ve bunu yapmaya devam edeceksin. Hatta ben Pakhan olduğumda, sen benim favorim olacaksın."

"Zirveye çıktığında maruz kalacağın tehlikeyi gerçekten görmüyorsun, değil mi?"

"Faydaları tehlikesinden daha ağır basıyor." Sırıtıyorum. "Oraya gittiğimde kimse bana dokunamayacak."

"Sana tek bir tavsiyem var, Kirill. Çok geç olmadan siktir olup git."

"Artık geri dönüş yok."

"Doğru. Eğer kızı tekrar mahsur kalırsa Igor seni öldürür."

"Senin sayende değil. Fırsatın varken bu şansı değerlendirmediğin için pişman değil misin? Kristina'yla evlenseydin, Igor *seni* zirveye taşımayı kendine görev edinirdi."

"Hayatımda pek çok pişmanlık var ama Lia'yla evlenmek asla bunlardan biri olmadı." Çıkarken omzuyla beni itti. "Çılgınlığın tadını çıkar."

O buna çılgınlık diyor, ben güç

diyorum. Ve yakında hepsi elimde

olacak. Telefonum titriyor.

Lipovsky arazide değil**.** Diğer gardiyanlardan biri onu giderken gördüğünü söyledi.

Sikeyim.

Elim telefonun etrafında sıkılaşıyor ve birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Onuruma verilen partiyi yarıda bırakıp onu aramaya gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kirill: Bul onu Viktor. Yöntem umurumda değil.

Yemin ederim, eğer aptalca bir şey yaparsa.

Rai yolumu kesip beni tekrar balkona itmeye çalıştığında düşüncelerim dağılıyor. Ona çelme takmayı düşünüyorum ama karnındaki bebeği öldürme havasında olmadığım için hareketi takip ediyorum ve kendimi soğuğa geri itiyorum.

"Bu da ne böyle? Köşe Kirill Günü mü?" Dudaklarımın sırıtmasına izin verdim. "Daha fazla güç kazandığım için kızgın olabilir misin Rai?"

"Seni de egomanını da sikeyim," diye tükürdü. "Bunu Sasha'ya nasıl yaparsın?"

Esprilerim kayboldu. "Ne yapacaksın?"

"Berbat durumdaydı, Kirill! Ağladığını görmedin mi, yoksa ona çektirdiğin acıyı fark etmeyecek kadar kendini mi kaptırdın? Sen lanet bir canavarsın!"

Rai'nin boynunu kırmak istiyorum ama yine de bu, geceyi ve lanet olası büyük amcasıyla yaptığım anlaşmayı mahveder. Bu yüzden sakinleştirici nefesler alıyorum. "Sana ne söyledi?"

"Bana hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki kalp kırıklığını görebiliyordum. Eğer onu göğsünden vurmuş olsaydın, böyle görünmezdi."

Çenem gerildi. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, bilseydim bile sana söylemezdim. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Sen kurnaz bir tilki ve hiçbir koşulda Sasha kadar saf birini hak etmeyen duygusuz bir canavarsın. Bu durumda yapabileceğin tek iyi şey onun gitmesine izin vermek."

Bu hayatta değil.

Rai'yi dışarıda bırakıyorum ve küfürlerine aldırmadan partiye dönüyorum. Çoğu gün iğrençtir ama bugün özellikle sinir bozucu.

Nişan törenine geri döndüğümde yüzümde hoş bir ifade vardı.

Dışarıdan izleyen herkes bu konuda çok mutlu olduğumu düşünebilir. Hatta basın ve diğer her şey için fotoğraf çekiyoruz.

Ancak derinlerde bir yerde, öfkeli bir volkan var ve hepsi lanet olası bir kız yüzünden.

Akşam bittiğinde, onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirmeye hazırdım çünkü Viktor, Yuri ve Maksim bile o küçük pisliği bulamadılar.

Ancak bunu yapmadan önce, hem Igor ve Sergei hem de son derece hoşnutsuz bir Vladimir ile özel bir toplantıya katılmam gerekiyor.

Bildiğim kadarıyla o da bu pozisyonu istemiyor ama aynı zamanda *benim* almamı da istemiyor.

Ama hemen her konuda Pakhan'la aynı fikirde olduğu için bana sorun çıkaracağını sanmıyorum. Eğer çıkarırsa, ona göre davranırım.

İşimiz bittikten sonra ayrıldım ve Igor'un beni davet ettiği bir içkiyi erteledim.

Viktor, Sasha'nın binada olmadığını doğruladığından, hemen eve gidiyoruz.

Görünüşe göre, beklediğim gibi Karina'yla birlikte değil.

Başka nereye gitmiş olabilir ki? Sasha'nın dünyası her zaman malikane ve benim korumam etrafında dönmüştür. Hiç arkadaşı, ilişkisi ya da

Evin dışında başvurabileceği yerler.

Doğal olarak, telefonu kapalı, bu yüzden onu takip edemiyorum.

Lanet olsun.

Adamlarım bir saat boyunca malikanenin ve muhafızların odalarının altını üstüne getirdiler ama ondan hiçbir iz bulamadılar.

Viktor aramayı iki kez yaptıktan sonra iptal eder çünkü onun sözlerine göre "Bu boşa harcanmış bir çabadır."

Şu an gerçekten onun hayatını mahvetme havasındayım.

Ama o haklı. Adamlarımı fazla çalıştırmakta ısrar edersem, bu geri tepebilir ve bana karşı olması gerekmez. Geri döndüğünde bunun acısını ondan çıkarabilirler.

Ve geri dönecek.

Kıyafetlerimi değiştirmek için odama giriyorum. Bir noktayı gözden kaçırmış olma ihtimallerine karşı malikanenin çevresinde bir tur atacağım.

O sinir bozucu kadın güvende olsa iyi olur, yoksa yemin ederim

-

Dolabıma girdiğimde düşüncelerim durdu. Otomatik ışıklar yanıyor.
ve alkol kokusu yüzüme çarpıyor.

Sasha yerde oturuyor, ceketini yana atmış ve bir şişe votkayı ellerinin arasına almış.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve gözleri çok kahverengi, çok kayıp, sanki tüm yeşili öldürmüşler ve şu anda onun yasını tutuyorlar.

İçimi bir rahatlama kapladı. Burada, onu bulamadığım bir yerde aptalca bir şey yaptığını sanıyordum ama buradaymış.

Geriye dönüp baktığımda, odamı kontrol etmeliydim ama o kadar yer varken burada olacağını düşünmemiştim.

Önünde duruyorum ve o da yavaşça, burkulmuş gözlerle bana bakıyor.

"Nişanlını eve bırakmayı bitirdin mi?" Sözcüklerinin arasına bir slur karışıyor.

Sasha asla ama *asla* sarhoş olmaz. İzin günlerinde bile. Diğer herkes sarhoş olduğunda, o daha çok buraya güvenli bir şekilde dönmek ya da hiçbirinin pişman olacağı bir hata yapmadığından emin olmak için endişelenir.

Yani onu böyle görmek en hafif tabirle garip.

Bana hep duygusuz kasa derdi ama kendisi içine kapanıktır. Gardiyanlara karşı sıcak ve arkadaşça davransa da

okunması oldukça zor bir kalite.

"Ben yapmadım." Elimden geldiğince sakin konuşuyorum. "Aslına bakarsanız, ailesiyle birlikte geri döndü."

Bir kahkaha atıyor, ses yüksek çıkıyor ve hıçkırıkla son bulmadan önce aklı başından gidiyor ve bir damla gözyaşına boğuluyor. "Mazeret bile sunmayacak mısın?"

"Sunulacak hiçbir mazeret yok." Önünde çömeliyorum. "Kristina bir iş anlaşmasından başka bir şey değil. O sadece zirveye ulaşmak için kullandığım bir basamak ve o da bunu biliyor."

"Ve... bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sence bu her şeyi daha iyi yapar mı?" "Mantıksız olma, Sasha. Biliyorsun ki benim amacım her zaman

ve bu da bunu başarmak için mükemmel bir yöntem."

"Mantıksız... evet. Sanırım öyleyim, değil mi? Seni onunla birlikte düşündüğüm için, seni herkesin içinde onun elini tutarken ve parmağına yüzük t a k a r k e n gördüğüm için mantıksızım. Sen de onunla evleneceksin. Bu işin yürümesi için ona bir bebek de vermen gerekecek, değil mi? Peri masalı gibi olacak."

"Sasha-"

"Seninle asla böyle bir şey yaşayamam," diye sözümü kesiyor, öyle acılı, öyle kırık bir sesle ki kendimi taşaklarımdan tekmelemek istiyorum. "Herkesin önünde senin kadının olamam."

"Bu benim yaptığım bir seçim değil. *Sen yaptın.*"

"Biliyorum... Biliyorum... Kendimi bir erkeğe dönüştürdüm ve sonuçlarına katlanmak zorundayım. Böyle kalmak zorundayım." Burnunu çekiyor ve şişeden bir yudum daha alıyor. "Ama eğer... eğer tekrar bir kadın olursam, onunla ilişkini bitirir misin?"

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum ve açtığımda bana o kadar büyük bir beklentiyle bakıyor ki, onları siyaha çevirmem gerektiği gerçeği beni hasta ediyor. "Bunu yapamam. Pakhan ve Igor tarafından öldürüleceksin."

Boğazından bir hıçkırık kopuyor ve elindeki votka şişesini göğsüme vurarak gömleğime ve ceketime sıçratıyor. "Ve şu anda beni öldürdüğünü düşünmüyor musun?"

"Bu geçici bir durum. Herkesi yöneten kişi olduğumda, istediğin kadar kadın olabilirsin. Kimse bana karşı gelmeye cesaret edemeyecek."

"Peki o zamana kadar ne yapmam gerekiyor? Sen Kristina'ya kur yaparken koruman mı olayım? Onunla evlenmeni mi izleyeceğim? Onu öperken? Onu buraya mı getireyim? Bunu yapamam, Kirill!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Yapamam işte!"

Çenem gerildi. "Bir süre Karina'yla kalmayı tercih edersen, buna izin

veririm."

"Hayır! Bu şekilde hâlâ senin alanındayım. Sen ve müstakbel karın hakkında konuşulanları duymaya devam edeceğim ve yapamam... yapamam..."

"O zaman ne öneriyorsun?"

Dudakları titriyor. "Onunla ilişkini bitir. *Beni*

seç." "Sana bunu yapamayacağımı söyledim."

Taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve şişeyi tutan elini yanına bırakıyor. "O zaman bırak gideyim."

Elim bükülüyor, yumruğa dönüşmek ve onu boğmak üzere. "*Hayır.*"

"İkimize birden sahip olamazsın!" Göğsüme yumruk attı. "Senin lanet metresin olmayacağım!"

"Ne olmanı istersem o olacaksın, Sasha." Onu boğazından yakaladım. "Bana borçlusun, unuttun mu? Ayrıca daha birkaç saat önce beni sevdiğini ve terk etmeyeceğini söylemiştin. Bunu hatırlıyor musun yoksa ilk testte verdiğin sözü çoktan unuttun mu?"

"Başka bir kadınla birlikte olacağını düşünmemiştim, yoksa bunu asla söylemezdim!" Göğsümü itiyor. "Lütfen bırak gideyim. Sen karına, görevlerine ve aptal gücüne sahip olacaksın, ben de kendi yoluma gideceğim. Bunu ikimiz için de yap."

"Hayır. Sen zaten hayatını bana adadın."

"Gitmek istiyorum, Kirill. Eğer beni... seni onunla izlemeye zorlarsan, kaçarım ve beni asla bulamazsın."

"Kime kaçıyorsun, hmm?" Parmaklarımı boğazında daha da sıkıyorum. "Rusya'daki sevgiline mi? Bu şansı onunla yeniden bir araya gelmek için mi kullanıyorsun?"

"Ya öyleysem? Ya öyleysem!" Beni o kadar sert itiyor ki, aslında tutuşumu gevşetmeyi başarıyor, sonra kendini serbest bırakıyor ve beni sırt üstü yere düşürüyor.

Bana sarılmasına izin veriyorum, gözlerinden yaşlar süzülüyor ama yüz ifadesi bir savaşçınınki gibi. "Senin lanet olası bir nişanlın var, bu yüzden benimle bir ya da yüzlerce sevgilin hakkında konuşmaya hakkın yok. Siktir git, Kirill! Siktir git! Siktir git!"

Gözyaşları yanağıma, burnuma damlıyor ve dudaklarımda tadını alıyorum. Parmaklarım gömleğinin içinde. "Beni asla terk etmeyeceksin, Sasha. *Asla.*"

Sonra onu aşağı çektim ve ağzını ağzıma yapıştırdım. Direnmeye çalışıyor ama ben üstte o altımda olacak şekilde bizi ters çeviriyorum.

Onu öpüyorum, o da beni öpüyor, ama kısa süre sonra alt dudağımı ısırıyor, sonra tekrar üstte olmak için b e n i m l e güreşiyor. İçimde metalik bir tat patlıyor

ve onun kanı mı benimki mi emin değilim.

Görünüşe göre, ikimizin de. Geri ittiğinde dudakları kanlı, gözleri yaşlarla dolu ve yüzü bir yıkım haritası.

"Beni asla tutamayacaksın, pislik. Sen kendi seçimini yaptın, ben de kendi seçimimi yapıyorum." Beni gömleğimden yakaladı ve yüzüme yumruk attı. "Siktir git!"

Sonra beni itti ve girişe doğru koştu.

Dudaklarım sırıtıyor. Beni terk edebileceğini mi sanıyor?

Asla derken neyi kastettiğimi hafife almış olmalı.

Sasha'nın artık benim olmadığı bir gün asla olmayacak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I gözlerimi yavaşça açıyorum ve güçlü bir baş ağrısı şakaklarımdan alnıma doğru yayılıyor.

Alt dudağımda bir yanık patlıyor ve vücudum ağır bir yük gibi hissediyor. tuğla.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve mide bulantısı boğazıma hücum ettiğinde inliyorum. Lanet olsun.

İçki içen biri değilim, peki neden bu kadar çok alkol tükettim...? Dün gecenin anıları zaten kızarmış beynime vurdu.

Parti, nişan,... Kirill'in Kristina ve bana sahip olmasının normal olduğunu bu kadar kolay önermesi.

Onu ısırdım, yumrukladım ve gitmeye o kadar kararlıydım ki birkaç adım sonra aç karnına aldığım alkolün etkisiyle yatak odasının önünde yere yığıldım.

Beni buraya o taşımış olmalı. Onun yatağına girmemin tek yolu buydu.

Kendime bakıyorum ve buruşuk gömleğimi ve hatta göğüs bandajlarımı bile sağlam bulduğumda bir nefes bırakıyorum.

Ona yaklaşmayacağıma yemin ettikten sonra benimle oynamasına izin verseydim, kendimi asla affetmezdim.

Alkolle uyuşturmayı bile başaramadığım acı küllerinden yeniden doğuyor ve kanayan kalbim baskıdan neredeyse patlayacak.

Elim yumruk haline geliyor ve göğsümün ortasına vuruyorum ama yine de nefes almak, hatta nefes almak için bir neden bulmak bile zor.

Yataktan kalkmaya başladım. Onun kokusuyla çevrili olduğum yerde kalamam. O artık benim değil. O Kristina Petrova'nın.

O asla senin olmadı, aptal.

Bu hatırlatma gözlerimi yaşartıyor ve yataktan öyle hızlı fırlıyorum ki, bir yığın örtünün üzerine düşüyorum.

Dizlerim darbe alıyor ve daha çok ağlıyorum. Tam o anda, dün gece beni buraya taşıdığı andaki anlar küçük patlamalar halinde aklıma geliyor.

Dehşet içinde yatağın kenarına tutunuyorum ve yaşadığım destansı çöküşü hatırlıyorum. Ona yumruk attıktan sonra buna bir son vermeliydim ama beni buraya getirip bu yatağa yatırdığında boynuna sarıldım ve benimle olması için yalvardım.

Oh, kahretsin.

"Onda olup da bende olmayan ne var? Neden benimle olamıyorsun?"

"Ben seni aileme tercih ettim, sen de en azından beni ona tercih edebilirsin."

"Yeterince kadınsı olmadığım için mi? Böyle olmamdan nefret mi ediyorsun? Bundan da vazgeçebilirim. Öldürülebilirim ama kimin umurunda? Senin kesinlikle umurunda değil, seni lanet olası pislik!"

"Hayatımı sana adadığıma ve senin beni kolayca güzel bir sarışınla değiştirdiğine inanamıyorum. Bu arada ben de sarışınım. Ama bunu saklamak zorundayım yoksa o insanlar beni bulur."

Oh,

hayır.

Kahret

sin.

Siktir!

Başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bunları yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Ben de ağlıyordum ve ona sarılıyordum. Sonra onu ittim ve Fransızca da dahil olmak üzere bildiğim tüm dillerde ona küfrettim. Beni yatağa yatırmaya çalıştığında göğsüne yumruk attım. Sarhoş beynimin aklına gelen her şeyi yapmama izin verdi.

Bu çok utanç verici.

Gerçekten içmeme izin verilmemeliydi. Hem de

hiç. Özellikle de kalbim kırıkken.

Ama zaten içmeye başlamamın sebebi de buydu. O kadının, *nişanlısının,* onun koluna asılmış görüntüsünü tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum ve bunu yok etmem gerekiyordu.

Bir an için bile olsa.

Bu süreçte kendimi aptal yerine koyacağımı bilmiyordum.

O hiper ruh halinde başka ne söyleyebilirdim diye beynimi zorluyorum. Ailemi terk etmekten bahsetmem bir felaketti. Kimliklerini de açıklasaydım.

Hayır, yaptığımı sanmıyorum.

Yine de çok fazla ağlama ve küfür vardı, bu da epik baş ağrıma katkıda bulundu.

Alnıma dokunuyorum ve Kirill'in dün gece mırıldanmadan önce dudaklarını alnımda gezdirdiğini hatırlayınca donup kalıyorum: "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, küfredebilirsin, vurabilirsin ve tüm duygularını benden çıkarabilirsin ama beni terk etmeye iznin yok."

Sanırım o sırada nihayet uykuya dalmıştım.

Bakışlarım tekrar saate yöneldi. Sabah on bir.

Sikeyim.

Kapı çalınıyor ve ben donup kalıyorum. Eğer gelen Kirill'se, onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi yeterince zor zaten. Nasıl olur da her iki dünyanın da en iyisine sahip olabileceğini ve benim de buna razı olacağımı düşünebilir?

Başka hiçbir kadına bana baktığı gibi bakmamasından gizliden gizliye gurur duyuyordum. Kahretsin, başka kadınlara hiç bakmamıştı bile ve ben onun arzusunun tek nesnesiydim.

Hatta bana doyamaması beni çok etkilemişti. Çaba göstermesi ve bana bunun sadece fiziksel bir bağdan ibaret olmadığını hissettirmesi.

Ama sonra, kendine başka bir kadın bulmakla kalmadı, aynı zamanda onunla evlenecek.

Kapı tekrar çalınıyor ve ben nefesimi bırakıyorum. Kirill olamaz. O kapıyı çalmaz.

Anna elinde bir tepsiyle içeri giriyor ve halimi görünce duraklıyor. Ayağa kalkmak için sendeliyorum ve şakaklarımda ağrı patladığında irkiliyorum.

Tepsiyi aceleyle komodinin üzerine koyuyor ve beni tekrar oturtuyor. "Zorlama," diyor yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Kirill iyi olmadığınızı ve kahvaltı edebileceğinizi söyledi." Kirill için hazırladığı tepsiye benzer bir tepsiyi işaret ediyor.

Anna onu Rusya'da kurtardığımı öğrendikten sonra ve kartel sevkiyatı olayından sonra bana ısındı.

Sanırım Kirill'i koruyabildiğim için onun onayını aldım.

Peki ne için?

Hayatımı ona adadım ama karşılığında bana orta parmağını gösterdi.

"Teşekkürler ama aç değilim."

"Saçmalık. Şu yetersiz beslenmiş yüzüne bak." Bana çorbaya benzeyen bir kase getirdi. "Al, iç bunu. Akşamdan kalmaya iyi gelir."

İtiraz etmeye başlıyorum ama kaşlarını kaldırıp elini kalçasına götürerek sessizce "Denemeye cesaretin var mı?" dediğinde duruyorum.

Boğazımı temizleyerek kâseyi aldım ve tek seferde içtim.

Anna bana reçelli ve tereyağlı bir parça kızarmış ekmek ve iki haşlanmış yumurta yedirmeden gitmiyor.

O gittikten sonra duş alıyorum ve dolaba yöneliyorum. Kalbim yeniden paramparça oluyor ve kıyafetlerimi giyerken gözyaşlarına boğuluyorum.

Dolabın bu kısmı artık karısına ait olacak. Her şey onun olacak. Yatağı. Vücudu. Soyadı.

Göğsüme tekrar tekrar vurdum.

Neden bu kadar çok acıtıyor? Kimse bana kırık bir kalbin acısından bahsetmedi.

Dalga dindikten sonra çenemi kaldırıp aynada yüzüme bakıyorum. Gözlerim kan çanağına dönmüş olsa da. Bir daha asla bu kadar güçsüz olmayacağıma dair kendime söz veriyorum.

Asla.

Bunu yapabilmek için de kendimi Kirill'in yakın çevresinden uzaklaştırmam gerekiyor.

Bir hıçkırık kopmak için savaşıyor, ama bir gözyaşı alt kapağıma yapışıp sonra yüzümden aşağı akarken bile yutuyorum.

Bunu yapabilirim. Daha kötülerini atlattım.

Eşyalarımdan sığdırabildiklerimi bir spor çantasına doldururken hareketlerim mekanik. Odanın eşiğinde duruyorum ve arkama son bir kez bakıyorum.

Buranın her köşesi ikimizin anılarıyla dolu. Beni her köşede ve her yüzeyde becerdi. O yatakta ve kanepede uyurken bana sarıldı. Beni kollarında banyoya taşıdı ve hatta zor bir deneyimden sonra ağlamam için bana bir omuz verdi.

Benim yanımdaydı, ta ki yanımda olmayana kadar.

Ta ki bizi öyle zalimce bitirene kadar, yaramız hala açık ve kanıyor.

Ona dünyadaki tüm mutsuzluğu diliyorum. Ben pek özverili bir insan değilim. Ona ve yeni nişanlısına iyi dileklerde bulunmayacağım. Her gün acı çekmelerini dilerim. Bu odanın her köşesinde benim gölgemi görmesini ve benimle ilgili kabuslar görmesini diliyorum.

"Umarım beni asla unutmazsın ve düşüncem sonsuza dek aklından çıkmaz," diye fısıldıyorum, sonra kapıyı kapatıp koridora çıkıyorum.

Şimdi nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Rusya'ya uçarsam, Babuşka ve Amca beni tekrar kabul edecekler mi? Şimdi bana Kirill'i öldürtecekler mi?

Hayır. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun bunu yapamam. Ama Rusya'ya değil de başka nereye gidebilirim?

"Lipovsky."

Dik duruyorum ve Viktor'un soğuk bakışlarıyla karşılaşmak için yavaşça arkamı dönüyorum. Beni tepeden tırnağa inceliyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"İstifa ediyorum." Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Senin için iyi, ha? Sonunda tek kıdemli gardiyan olmaya geri dönebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Ne demek istiyorsun? İstifa etmek istiyorum."

"İşler böyle yürümüyor. Bratva'dan ayrılmak diye bir şey yoktur. Bu ömür boyu sürecek."

"Elbette istisnalar vardır?"

"Sadece Kirill izin verirse."

Kahretsin. Dün gece buna açıkça hayır dedi.

"Onu buna ikna edebilirsin." Arkamı dönmeye başladım. "Gidip Karina ve çocuklara veda edeceğim."

Viktor ilerleyip önüme geçiyor ve gözlerini bana diktiğinde duruyorum.

"Ne?" Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için fısıldıyorum. "Dün gece görev yerini bu yüzden mi terk edip ortadan kayboldun?" Dudaklarımı büzüyorum.

"Görev yerini terk eden tiplerden değilsin. Asla."

Evet, öyle. Kirill'in nişanlandığı haberini mecazi anlamda yüzüme çarptıktan sonra aklıma gelen son şey buydu.

"Dinle." Beni omuzlarımdan tuttu. "Boss'tan hoşlandığını biliyorum ama o seninle bu anlamda birlikte olamaz. Evlenmesi ve çocuk sahibi olması bekleniyor. Özellikle de Pakhan pozisyonunu hedefliyorsa. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Boynum ısınıyor. Dünya beni yutabilir mi şimdi?

Viktor'un eşcinsel olduğumu ve Kirill'e aşık olduğumu düşündüğünü unutmuşum. Ama nedense beni teselli etmeye çalışması -ya da Viktor gibi birinin verebileceği kadar teselli etmesi- ağlamak istememe neden oluyor.

"Ne kadar zor olacağını bilmiyorum ama kalmaya çalışın" diye devam ediyor.

"Bunu yapamam. Ben onun kadar duygusuz değilim ve onu her gün onunla birlikte izleyemem."

"Her gün olacağını sanmıyorum."

Gülümsüyorum, ama sadece Viktor destek vermeye çalışırken sesi tuhaf çıktığı için.

"Bırak gideyim Viktor."

Başını bir kez sallar. "Bunu yapamam. Patron uyanır uyanmaz seni ona götürmemi istedi."

Dudaklarım büzüldü. Tabii ki yarayı daha da derinleştirmek isteyecektir. Zaten çirkin bir yara. Neden bir de tuz basmak zorunda?

"Eğer gitmeme izin verirsen, kimse bilmeyecek ve ben de senin yakandan düşeceğim."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Benimle ya isteyerek ya da zorla gelebilirsin."

"Bu kapıdan çıkıp gideceğim ve sizin de güvenlik kayıtlarını sileceğiniz üçüncü bir seçenek var mı?"

"Hayır."

Uzun bir iç çekiyorum. "Lanet bir duvar gibisin."

Buna tepki vermiyor ve bodruma doğru yürümeye başlıyor.

"Aşağıda ne yapıyor?" Kirill'i görmek zorunda olmanın kıyamet gününe benzeyen duygusunu düşünmekten kendimi alıkoymak için s o r u y o r u m .

Ancak Viktor cevap vermiyor. Adımlarının ağırlığı benim hafif adımlarımla tezat oluşturuyor ve spor çantamın askısını daha sıkı kavrıyorum.

Kirill genellikle ya birine işkence etme havasında olduğunda ya da ev sineması için buraya gelir.

Umarım ikinci seçenektir.

Viktor, Kirill'in yeraltı süitinin önünde durdu. Buraya daha önce gelmiştim ve onun üst kattaki odasına çok benziyor, balkon ve manzara hariç.

"Sen de içeri girecek misin?" Viktor'a neredeyse yalvarırcasına soruyorum.

Dehşetle başını sallıyor ve kapıya doğru işaret ediyor. Kaçmayı düşünüyorum ama Viktor buradayken bu imkânsız; tabii onu vurmazsam ve bunu yapmak istemiyorum.

Uzuvlarımdaki titremeyi gidermek için derin nefes alıyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Kapı arkamdan otomatik olarak kapanıyor ve irkiliyorum, sonra hemen kendimi azarlıyorum.

Neden bu kadar gerginim? Burada hatalı olan ben değilim. O hatalı.

Ve ondan kaçmayacağım.

Sadece... yara çok taze ve çok çiğ. Onunla yüzleşirken kendimi duygusal olmaktan alıkoyabilir miyim bilmiyorum.

Ve o kayıtsız bir psikopat. O sakin bir şekilde orada dururken ben her yerde olursam, mantıksız ve deli olan benmişim gibi görünürüm, oysa tam tersi olur.

"Bir yere mi gidiyorsun, Sasha?"

Donup kalıyorum ve sesinin geldiği karanlık köşeye bakıyorum. Odanın loş ışığı onu cehennemden sürünerek çıkan bir şeytan gibi gösteriyor.

Bir eli cebinde, diğer eli bir bardak viskiye sarılmış. Alt dudağında bir kesik var, tıpkı dün gece savaştığımız zaman benimkinde olduğu gibi.

Gözlüklerini takmış olmasına rağmen gözleri içimi delip geçiyor ve kaçma ihtiyacı hissetmeden karşılık vermek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"İstifa etmek istiyorum," diyorum şaşırtıcı derecede düzgün bir sesle.

Zalim bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor. "İstifa edebilirsin ama gidemezsin." "Ben buradan gidiyorum. Kabul etsen de etmesen de umurumda değil."

"Zaten toparlanmışsın ve muhtemelen söylediklerine de inanıyorsun." Bana doğru bir adım atıyor ve bacaklarım titreyerek geri çekilmemi istiyor ama önümde durup iki parmağıyla çenemi kaldırdığında artık çok geç. "Bunu sana dün gece de söyledim ama belki hatırlayamayacak kadar sarhoşsundur diye tekrar edeceğim. Beni *asla* terk edemezsin. Bu seçenek ne masada, ne masanın altında, hatta ne de bu lanet odada var."

Spor çantasının yere düşmesine izin verdim ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Dokunma bana."

Bu sefer boynuma doğru ateş ediyor ama uzanamayacağım bir yere atlıyorum. Gözlerim volkanik bir öfkeyle parlıyor olmalı.

"Sasha..." diye uyarıyor.

"Bana Sasha deme. Artık bir Kristina'n var, değil mi? Sapkın fetişlerini tatmin etmek için ona git."

"Eğer böyle davranmaya devam edersen, yaparım." Dudaklarım ayrılıyor.

"Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? Ona dokunma fikrim yüzünü bir hayalete çevirdi. Bu yüzden zorluk çıkarmayı bırak ve onun hiçbir şey ifade etmediğini kabul et. Kesinlikle. Hiçbir şey."

Başımı birkaç kez sallıyorum. İçimden geçen duyguları ve mücadelenin yavaş yavaş uzuvlarımı terk ettiğini hissedebiliyorum. Böyle hissetmek istemiyorum ama hissediyorum.

"Seni onunla izleyemem. Onun hiçbir şey ifade etmediğini söylesen bile, o senin karın olacak ve ben kendimi buna zorlayamam. Beni buna zorlama, Kirill." Ona yaklaştım ve elini titreyen elimin içine aldım. "Eğer senin için bir anlam ifade ediyorsam, bana bu işkenceyi yapma ve gitmeme izin ver."

Çenesi geriliyor ve eli benimkinde sert ve ağır hissediyor. "Hayır."

Burnum karıncalanıyor ve gözlerim yanıyor, ama onu bir sarsıntıyla bırakıyorum. "Ben zaten gidiyorum."

Spor çantamı kapıyorum, ama Kirill onu elimden itiyor ve duvara fırlatıyor. Sonra beni kalçamdan yakaladı. Bir an donup kalıyorum, hâlâ zihnimin ve bedenimin ona tepki vermesini engelleyemiyorum.

Sonunda kendime geldiğimde beni çoktan bırakmıştı ama silahımı kasadan çıkarıp pantolonunun arkasına sokmadan önce değil.

Derin bir iç çekiyor ve sanki bu hikâyedeki kötü adam benmişim gibi bana bakıyor. "İşlerin bu noktaya gelmemesi için mantıklı davranacağını umuyordum ama beni buna sen zorladın Sasha."

"Ne demek istiyorsun...?"

"Aklın başına gelene kadar burada kalacaksın."

"Beni... kilitliyor musun?"

"Bu yöntemi kullanmak zorunda kalmamayı tercih ederim, ancak mantıksız davranıyorsun ve fikrini değiştirmeyi reddediyorsun, bu yüzden buna başvurmak zorundayım."

"Bunu yapamazsın, Kirill." Onu itiyorum, ama o beni kolayca geri itiyor ve tökezleyip neredeyse düşüyorum.

Bana arkasından bakan adam bir insandan çok bir canavar. Ne yaptığını hiç umursamayan kalpsiz bir insan.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin ve ben de bu sözünü tutmanı sağlayacağım." Çenemi okşuyor, sonra dudağımdaki yanan kesiği. "Ne olursa olsun, Solnyshko."

Sonra gider ve kapı arkasından kapanarak durumun kesinliğini pekiştirir.

Beni gerçekten hapsediyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I Deliriyorum.

Son iki gündür bu odanın içinde kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir ileri bir geri volta atıyorum.

İlk başta bir kaçış yolu aradım ve kapıyı denedim ama kapı Sanki bombalara falan dayanacak şekilde tasarlanmış gibi harmanlanmış malzeme. Kilidi bile açamıyorum, çünkü parmak izi korumalı.

Temperli camdan yapıldıkları düşünüldüğünde, üstteki pencereler de boşuna.

O pislik Kirill silahımı aldığından beri tamamen savunmasızım ve bir çıkış yolum yok.

Bileğimdeki bileziğe bakıyorum. Doğum günümde bana verdiğinden beri taktığım bileziğe. Daha önce yere atmıştım ama kısa süre sonra dizlerimin üzerine çöküp onu aramaya başladım.

Belki de kafamda bir sorun var, çünkü bu parçamı terk etmeye henüz hazır görünmüyorum.

Kirill'in yakında evleneceği düşüncesi her zaman gözlerimi yaşartıyor ve bu kadar çabuk atlatacağımı beklemesem de bundan nefret ediyorum.

Güçlü duygulardan

nefret ediyorum.

Çaresizlikten.

Boşluğu.

Ve şu anda *ondan* nefret ediyorum.

Beni kalbimden bıçakladıktan sonra en azından beni rahat bırakabilirdi. Ama hayır. Tabii ki lanet canavarın başka planları var.

Ne? Bilmiyorum.

Şu anda bana bir çeşit ders veriyormuş gibi hissediyorum. Bana zihinsel işkence mi yapıyor? Belki de sınırlarımı ve ne kadar ileri gidebileceğimi test ediyordur.

Etrafta kimse yok ve telefonum da çekmiyor. Yiyecek dolu bir buzdolabı, bir mikrodalga fırının yanında köşede duruyor, ama hepsi bu kadar.

Farklı koşullar altında, burası küçük bir inziva için iyi olurdu. Sadece bir otel süiti gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda bir jakuzi küveti ve yaşam alanında sinema benzeri büyük bir TV de var.

Söylemeye gerek yok, ikisini de kullanmadım. Ve neredeyse hiç uyumadım.

Zihnim son birkaç gündür o kadar çok itilip kakıldı ve zorlandı ki henüz benden vazgeçmemiş olmasına şaşırıyorum.

En kötüsü de Kirill'in iki gündür ortalıkta görünmemesi.
Daha açık olmak gerekirse, elli iki saat. Ama kim sayıyor ki?

Yine de yavaş yavaş kaybediyorum. Hiç bu kadar uzun süre hareketsiz ya da yapacak bir şeyim olmadan kalmamıştım. Ve en kötüsü de, Majesteleri Kirill çıkabileceğime karar verene kadar bu hapishaneyi terk edemeyecek olmam.

Şınav çekiyorum ve odanın köşesindeki birkaç makineyi kullanıyorum, ancak bu aktiviteler beni ancak odaklanmamı sağlıyor.

Otuz dakika volta attıktan sonra bugün üçüncü kez duşa giriyorum ve buz gibi bir duş alıyorum. İşim bittiğinde bandajlarımı çıkarıyorum ve üzerime bir eşofman ve tişört giyiyorum.

Göğüslerim serbestken dolaşmak garip hissettiriyor ama biraz hava alabilirler. Yine de zıpladıklarında çok rahatsız edici oluyorlar.

Aynaya bakıyorum ve kan çanağına dönmüş gözlerimden irkiliyorum. Evet, belki de dün gece uyuyana kadar ağladım ve Kirill'in aptal nişanının görüntüsünü tekrar tekrar izledim.

Bu duygulardan ne zaman kurtulacağım?

Saçlarım yine uzuyor, enseme kadar geliyor. Bu kadar kısa sürede bu kadar uzamasının sırf tutamadığım için benimle dalga geçmek için olduğuna yemin edebilirim.

Onu çekiyorum ve sonra hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

Maksim ve Yuri beni arıyordur, değil mi? Tabii Kirill onlara yardıma ihtiyacım olmadığına inanmalarını sağlayacak bir şey söylemediyse.

Ön kapıdan bir gıcırtı geliyor ve dolaptan tökezleyerek çıkıp oturma odasına koşuyorum. Kirill'in yanımda durduğunu görünce yavaşça durdum.

Bir mankenden daha şık görünüyordu.

Onu son gördüğümden bu yana sadece birkaç gün geçti ama sanki sonsuzmuş gibi geliyor.

Aynı kişi ama nedense aynı zamanda değil.

Ceket, şişkin pazularının etrafından geriliyor ve gömleğinin çözülmüş birkaç düğmesi göğsündeki dövmelerin ipuçlarını ortaya çıkarıyor.

İçeri giriyor, buz gibi gözleri inkar edilemez bir şehvetle doluyor ve beni uzun uzun süzüyor. Ne giydiğim önemli değil, Kirill her zaman her kumaş katmanının altını görebiliyor gibi görünüyor.

Sanki onun önünde hep çıplak duruyormuşum gibi.

Boğazıma yapışan yumruyu kovmak için çaresizce boğazımı temizliyorum. "Gitmeme izin verecek misin?"

Sonunda dikkati tekrar yüzüme kayıyor ama bu pek de iyi bir şey değil. Daralan gözlerinin altında sanki bir şey saklıyorlarmış gibi bir gerginlik var. "Bu senin aklının başına gelip gelmediğine bağlı. Bunu düşünmek için bolca vaktin oldu, değil mi?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gitme saçmalığından vazgeçecek misin?" "Hayır! Beni burada zorla tutamazsın, Kirill."

Gözlüklerini orta parmağıyla düzeltiyor, bir heykel kadar soğuk görünüyor. "Flaş haber, bunu zaten yapıyorum ve bana karşı gelmeye devam edersen, bunu daha da ileri götüreceğim."

"Daha... nasıl?"

Beni bir mahkum olarak tutmaktan ve özgürlüğüme el koymaktan daha kötü bir şey olabilir mi?

"Sebepsiz yere inat etmeyi bırakana kadar buradan asla çıkamayacaksın."

"Sebebi yok mu?" Duygularım tekrar sözlerime karışıyor ve parmağımı göğsüne doğru uzatıyorum. "Majesteleri görücü usulü evleniyor diye bir kenara atılmak nasıl sebepsiz oluyor?"

İşaret parmağımı ve elimin geri kalanını avucunun içine alıyor, sonra avucumu göğsüne yayıyor. Daha doğrusu, atan kalbinin sabit ritmine. Kendi kalp atışlarım hızlanıyor ve geri çekilmeyi reddediyor.

Yüz ifadesi keskinleşiyor ve açık renk gözlerinde bir anlığına garip bir duygu beliriyor. "İşte burada yanılıyorsun. Ben seni asla bir kenara atmadım. Bunu kendin yapıyorsun."

"Diğer kadın olmak istemiyorsam kusura bakmayın."

"Bu denklemdeki tek diğer kadın Kristina."

"Ama senin karın olacak kişi o!" Görüşüm bulanıklaşıyor ve ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum.

Neden bu kadar kolay sinirleniyorum? Neden o göğsümü yırtarcasına açarken ben onun kadar bağımsız olamıyorum?

Nedenmiş o?

"Olmak istediğin şey bu mu? Karım mı?"

Dudaklarım aralanıyor ve sözleri kanayan kalbime garip bir şey yapıyor. Açık yara sanki sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi yavaşça kapanıyor ve bu berbat bir şey, çünkü şu anda bana sadece bir kemik attığını biliyorum.

Kirill'in zihinsel işkencede mükemmel olduğunu hep biliyordum. Sadece bir gün benim de maruz kalacağımı fark etmemiştim.

Bu çok acımasızca.

"İstemediğin şeyleri söyleme." Burnumu çekiyorum.

"Sana ne zaman yalan söyledim ki?" Aramızdaki mesafeyi yok ederek yaklaşıyor ve ben göğsünü iterken bile elini belime doluyor. "Soruya cevap ver Sasha, benim karım olmak istiyor musun?"

Kısmen onun sözleri, kısmen de her nefes alışımda onun sedir ve odun kokusunu içime çektiğim için mücadelem azalıyor. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Yüzünü içime çekerken parmaklarım ceketinin içine kıvrılıyor. O kadar yakın ki gözlüklerindeki yansımamı görüyorum; kırılgan ve aptalca umutlu. Ama yine de ona, o lanet iyimserliğe ve mutluluğun sis perdesine tutunuyorum.

Elimde kalan tek şey bu ve yarısının dolu olduğuna inanmak, mutsuzluk içinde debelenmekten daha iyi.

"Eğer evet dersem, bunu gerçekleştirecek misin?" Fısıldıyorum.

Dudaklarından bir gülümseme yükseliyor. Zalimce ya da küçümseyici değil. Sadistçe ya da kurnazca değil. Bu... muzaffer. Hatta mutlu.

Kirill'in yüzünde bu ifadeyi ilk kez görüyorum ve neden bilmiyorum, bende de gülümseme isteği uyandırıyor.

Boştaki eli yanağımı okşuyor ve ben içgüdüsel olarak dokunuşuna eğiliyorum, sonra boynuma iniyor ve kulağıma fısıldarken parmaklarını boynuma doluyor, "Lanet olası benim."

Beni yakaladığı gibi hemen bırakıyor. "Geri geleceğim."

Kapı arkasından kapanırken şaşkın şaşkın bakıyorum.

Gözden kaybolduğunda, ona doğru koşuyorum ve aptal metale vuruyorum. "Beni kilitleyip duramazsın, Kirill! Bırak gideyim!!"

Cevap gelmiyor. Yumruklarım ve bacaklarım ağrıyana kadar birkaç dakika daha kapıya vurmaya devam ediyorum. Sonra kafamı kapıya vuruyorum.

Ne düşünüyordum ki ben?

Onun karısı olmayı önermiş olmam bile başlı başına bir anormallikken, bir de bu kadar ince bir şekilde reddedilmem çığlık atmak istememe neden oluyor.

Kirill kesinlikle bir manipülasyon ustası, çünkü bu durumun zihinsel bedelini şimdiden hissedebiliyorum.

Lanet

olsun.

Lanet

olsun.

Ya beni sonsuza kadar burada tutarsa ve ben de onun metresi olarak yaşamak zorunda kalırsam?

Oh, Tanrım.

Buna dayanamam.

Doğruluyorum. Hayır. Ne olursa olsun buradan çıkacağım.

Bir daha döndüğünde ona saldırıp kaçacağım. Eğer bunu istemiyorsa, o zaman beni hapsetmemeliydi.

Ancak asıl soru şu: Ya yakın zamanda geri dönmezse?

TAM DA KAFAMI TEKRAR KAPIYA VURMAYA BAŞLAYACAĞIMI DÜŞÜNDÜĞÜM ANDA, açılıyor.

Tam olarak iki gün sonra.

Kanepeden fırlıyorum ve seçtiğim saldırı nesnesini -ağır bir vazo- alıp kapıya koşuyorum. Kirill elinde bir bavulla yaşlı bir adamla içeri girdiğinde ayaklarım durdu.

Vazo havada asılı kaldı. Açıkçası, sürpriz unsurunu kaybettim, ama bunun tek nedeni tamamen şaşırmış olmam.

Kirill şık bir smokin giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve gözleri lekesiz gözlüklerinin ardında nadir görülen bir parıltıyla parlıyor.

Kolum gücünü kaybediyor ve vazoyla birlikte yanıma düşmesine izin veriyorum. "Neler... oluyor?"

Kirill, şık bir takım elbise giymiş, küçük bir göbeği olan ve buradan kokusunu alabildiğim güçlü bir tıraş losyonu süren adama, "Burada bekle," diyor. Ayrıca bir tür muhasebeci gibi bir evrak çantası taşıyor.

Başıyla onayladıktan sonra Kirill yanıma geliyor ve beni kolumdan tutuyor. Beni ve valizi bitişikteki yatak odasına sürükleyip kapıyı kapatırken itiraz edecek zamanım yok.

Kolumu serbest bırakıp ondan uzaklaşıyorum, zihnim sayısız seçenekle dolup taşıyor. Hâlâ ona vurabilir ve kaçabilirim. Dışarıdaki adam yeterince güçlü görünmüyordu, bu yüzden muhtemelen onunla başa çıkabilirim-

"İhtiyacın olan her şey burada olmalı." Bavulu bana doğru itiyor. "Çabuk ol."

Merak içimi kemiriyor ama dokunmuyorum. "İçinde ne var?"

"Bir gelinlik. İç çamaşırı. İhtiyacın olursa diye biraz makyaj malzemesi." Ceketinin içine uzanıp siyah kadife bir kutu çıkardı.

Açıp iki yüzük gösterdiğinde kalbim neredeyse duracak. Biri basit bir erkek yüzüğü, diğeri ise üzerinde kocaman yeşil bir taş olan muhteşem bir altın tektaş.

Kirill bana doğru yürürken vazo düşüyor ve yatağa çarpıyor.

Sanırım hiperventilasyon geçireceğim.

Hayır, hiperventilasyon

geçiriyorum. Bu bir rüya

mı?

Çünkü eğer öyleyse, bu çok zalimce.

"Bunlar tercih ettiğimden daha uzun sürdü." Yüzüğü çıkarıyor ve gözlerim doluyor.

Oh, Tanrım.

Yeşil yüzüğün iç kısmında '*Kirill'in*' yazıyor. Kordonda ise '*Sasha'nın' yazıyor,* ikisi de el yazısıyla yapılmış. "K-Kirill... ne...?"

"Bana bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimi sordun." Elimi avucunun içine aldı ve arkasından öptü. "Bunu gerçekleştiriyorum."

"Peki ya Kristina? Igor? İttifak? Senin pozisyonun-"

"Şşş." Parmağını ağzıma koyuyor. "Bunların hiçbiri için kafanı yorma. Sadece üstünü değiştir... Tabii böyle görünerek evlenmek istemiyorsan?"

Başımı çılgınca sallıyorum. "Üstümü değiştireceğim... Bana bir dakika verin."

Dudaklarında ender rastlanan bir sırıtış beliriyor. "Bu benimle evlenmeyi kabul ettiğin anlamına mı geliyor, Solnyshko?"

"Seçme şansım olduğunu bilmiyordum." Ayrıca, Kristina yerine beni seçtiğini kanıtladı, o zaman neden ben onu seçemeyeyim?

"Bilmiyorsun, bu yüzden aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Gülümsüyorum ve o da dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra ayrılmadan ve kapıyı kapatmadan önce alttakini sahiplenerek ısırıyor.

O gerçekten bir pislik.

Ve ben bu pislikle evleniyorum.

Aman Tanrım. Gerçekten Kirill ile *evleniyorum.*

Belki de bunun hakkında daha fazla düşünmeliyim ya da sonuçlarını düşünene kadar hayır demeliyim. Kirill ile evlenirsem, artık onun koruması olamam ve bir kadın olmak zorundayım. Eğer bu ortaya çıkarsa, ikimizin de başı belaya girer ve...

Başımı sallıyorum ve bavulu açıyorum.

Ne var biliyor musun? Umurumda değil. Hep başkalarının iyiliği için kararlar aldım. Bu, kendim için bir şeyler yapmak için elime geçen tek şans.

Kısa bir süre önce neredeyse ölecek kadar hırpalanmış olan kalbim bile kendini yeniden dikti ve şimdiden Kirill'in adını zikretmeye başladı.

O beni seçti.

Kristina yerine beni seçmesi için ona yalvardıktan sonra seçti ve bunu sözlerle değil eylemlerle kanıtlıyor.

Özenle sarılmış gelinliği çıkardığımda mutluluk gözyaşlarım göz kapaklarıma yapışıyor. Malzemesi yumuşak saten ve dantel. Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en güzel iç çamaşırı seti de var - inci boncuklarla süslenmiş krem rengi.

Onları giydikten sonra iki şey dikkatimi çekti. Birincisi, mükemmel boyuttalar. Tanrım. Ben bile kadın kıyafetlerinde kaç beden olduğumu bilmiyorum ama anlaşılan Kirill biliyor.

İki, kendimi çok güzel hissediyorum. Sonunda çok kadınsı.

Erkek fatma olabilirim ama her zaman gelinlik giymeyi ve süslenmeyi hayal etmişimdir.

Ne yapacağımı bile bilmediğim eşyalarla dolu koca bir makyaj çantası var. Basit şeylere yöneliyorum çünkü diğerlerini nasıl kullanacağımı gerçekten bilmiyorum. Biraz maskara ve allık sürüyorum ve yumuşak pembe rujla bitiriyorum.

Kendime güvendiğim tek şeyler bunlar, yoksa yüzümü palyaço gibi boyarım.

Bana daha önce gösterdiği yeşil yüzükle uyumlu bir mücevher seti de var; göz kamaştırıcı bir kolye, bilezik ve küpeler.

Hatta benimkiler çoktan kapandığı için piercing gerektirmeyen küpeler getirmeyi bile düşündü.

Onları giydikten sonra ayağa kalkıp aynaya bakıyorum.

Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Erkek kişiliğimden çok farklı görünüyorum.

Elbise belimi sarıyor ve kumaşa dikilmiş dantel, saten ve incilerden oluşan bir savurganlıkla yere düşüyor.

Çok zarif ve çarpıcı görünüyor.

Yüzümde bile her zamankinden daha yumuşak, daha kadınsı bir his var. Saçlarım ise... Büyük çiçek buketini elime alıyorum, birkaç gül sapı çıkarıyorum ve hızlıca küçük bir taç oluşturuyorum. Sonra duvağı takıp üstüne yerleştiriyorum.

Yansımama gülümsüyorum. Sonunda kendim oldum.

Yıllarca başka bir kişiliğin ardına saklandıktan sonra, bugün kendim olabiliyorum.

Kapı çalınır ve Kirill'in gür sesi duyulur: "İşin bitti mi?"

"Evet! Hemen g e l i y o r u m ." Ayakkabılarla yürümeye çalıştığımda tökezliyorum. Yüksek topuklu değiller ama kadın ayakkabısı.

Kadın ayakkabısıyla yürümeyi unuttuğuma inanamıyorum.

Korku.

Getirdiği yumuşak ve çiçekli bir parfümü sıktıktan sonra derin bir nefes alıp yatak odasından çıkıyorum. Az önceki adam önünde bazı kâğıtlarla yemek masasında oturuyor ama beni durduran bu değil.

Odanın önünde bekleyen adam beni görünce donup kaldı.

Şaşkınlık ve huşu Kirill'in yüz ifadesini dolduruyor ve buz gibi gözleri her adımımı takip ederken sıvı mavisine dönüşüyor.

Karşısına geçtiğimde boğazımı temizliyorum. "Nasıl görünüyorum?" Cevap vermiyor.

Yer değiştiriyorum. "Garip olduğunu biliyorum. Ben de kendimde biraz kırbaç etkisi yaratmış olabilirim ve-"

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve gözyaşlarımı tutmak zorunda kalıyorum. Kirill elimi tutuyor. "Şu işi bitirelim de seni açabileyim."

Beni masadaki adama götürürken bir kahkahayı bastırıyorum ve onun karşısına oturuyoruz.

Kirill'in ellerine dolanan parmaklarıma bakmaktan kendimi alamıyorum. Evleniyoruz ama elimi ilk kez bu şekilde tutuyor olması garip değil mi?

"Çabuk ol," der adama.

"Sadece onay isteyebilirim ve sonra ikiniz de sertifikayı imzalarsınız," diye Rus aksanıyla cevap veriyor.

"Hadi yapalım şunu."

"İki tanığa ihtiyacımız var."

Kirill telefonunda bir şeye dokunuyor ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor. Viktor içeri girip beni görünce durduğunda kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Yüzüm kırmızının farklı tonlarında olmalı. Neden onca insan arasından Viktor olmak zorundaydı ki? Evet, Kirill en çok ona güveniyor ama o bana bir hayaletmişim gibi bakarken nasıl tepki vermem gerekiyor?

"Bunun anlamı ne?" Viktor ikimizin arasına bakarak soruyor.

"Evleniyorum, Sasha." Kirill çok rahat bir şekilde duyurdu. "Şahit ol."

"Ne oluyor lan-"

"Otur ve tanık ol Viktor." Kirill hiç sabır göstermeden emrediyor.

Gözlerini bana dikiyor, sonra sahneyi dikkatli bir sessizlikle izleyen adamın yanına yerleşiyor.

"Lipovsky, seni küçük pislik," diye bakışlarıyla beni sorguya çekmeye devam ediyor Viktor. "Sen bir kadın mısın?"

"Belli ki öyle ve karımla konuşurken ses tonuna dikkat et."

Karnımın alt kısmında kelebekler uçuşuyor ve tüm vücuduma yayılıyor.

Kirill bana karım dedi.

Karısı. *Karısı*.

"Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum," diye devam ediyor Viktor. "Bir açıklamaya ihtiyacım var."

"Daha sonra. Şimdilik kapa çeneni ve tanık ol." Kirill adama döner. "Devam edin"

"Başka bir tanığa ihtiyacımız var." "Sen bir tane olabilirsin. Şimdi git."

Yaşlı adam başını sallar. "Siz, Kirill Morozov, Aleksandra Lipovsky'yi alıyor musunuz-"

"Ivanova," diye fısıldıyorum ve Kirill'e bakıyorum. "Benim adım Aleksandra Ivanova."

Eğer evleneceksek, gerçek adımı bilmesi gerekiyor. Artık hayatlarımızı paylaşacağız ve bu da birbirimize güvenmek demek.

Kirill'in gözleri soyadını duyunca tanıma hissiyle parlamıyor ve işte bu, ailemin ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığının kanıtı.

Onun yerine elimi sıktı. "Onu duydun. Bu Aleksandra Ivanova."

"Bunun için bir kimliğe
ihtiyacımız olacak..." "Sana sonra
getiririm. Devam edin."

Adam boğazını temizler. "Siz, Kirill Morozov, Aleksandra Ivanova'yı hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve değer vermek üzere yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Kirill'in dikkati benimkinden hiç ayrılmıyor ve göz kamaştırıcı bir iddialılıkla, "Evet," diyor.

Yine ağlamak üzereyim. Lanet olsun.

Adam bana baktı. "Sen, Aleksandra Ivanova, Kirill Morozov'u hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve değer vermek üzere yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

Sonunda kendimi seçerken gözyaşlarımı tutuyorum. "İstiyorum."

Kirill'in gözleri, yoğunluğundan neredeyse beni altına çeken derin, koyu bir maviyle parlıyor. Elimi kaldırıyor ve yüzük parmağıma yüzük bandını takıyor, sonra bana elini uzatıyor.

Ben de aynısını yaparken hareketlerim titriyor.

Daha sonra papazın ya da memurun söylediği yere imzamızı atıyoruz.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsiniz..."

Adam daha sözlerini bitirmemişti ki Kirill beni ensemden tutup kendine doğru çekti ve ağzını ağzıma yapıştırdı.

Beni kocammış gibi öpüyor. Ben
de onun karısıyım.

Ben Kirill'in karısıyım.

Beni öptüğü kadar tutkuyla öpüyorum onu, onun yoğunluğuna benimkiyle karşılık veriyorum.

Bu sefer mutluluk gözyaşlarımı serbest bıraktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KIRILL

I bir karım var.

Adı da Aleksandra Ivanova.

Evlilik algım küçük yaşlardan itibaren şu nedenlerden dolayı çarpıktı Roman ve Yulia'nın zehirli ve dayanılmaz derecede uyumsuz eşleşmesi.

Bana başka bir insana ömür boyu bağlanma fikrinden nefret etmeyi öğrettiler, bu yüzden evliliği her zaman olası bir iş fırsatı olarak gördüm. Ne daha fazlası ne de daha azı.

Ancak, Kristina ile nişanlandığım haberinin ardından Sasha'nın durumuna tanık olduğumdan beri bu duygularım dramatik bir şekilde değişti.

Durmadan ağlıyordu. Biliyorum çünkü burada kameralarım var ve erişimi olan tek kişi benim. İşleri daha da kötüleştiren şey ise sık sık benden kaçmanın yollarını aramasıydı.

Karım olmak isteyip istemediğini sorduğumda pek bir şey beklemiyordum ama verdiği tepki içimdeki yabancı bir parçayı uyandırdı. Dokunaklı bir sahiplenme duygusu beni ele geçirdi ve hala bırakmayı reddediyor.

Viktor memuru dışarı çıkardıktan sonra oda sessizliğe gömülüyor. Bunun bir nedeni, önümde duran ve şimdiye kadar aldığım en güzel hediye gibi görünen kadını incelemeye doyamamam.

Yanakları pembe bir renkle kaplanmış ve az önce vahşice öptüğüm için dudakları şişmiş.

Bir kadın olarak giyinmeyeli uzun zaman olmuştu, ama şimdi herhangi bir kıyafet giymiyor. Karım olmak için gelinlik giyiyor.

Benim. Lanet olsun. Karım.

Telefonumu çıkardım. "Hadi bir fotoğraf çekelim."

Adam gitmeden önce birkaç resmimizi çekti ama yine de yeterli değil. Onun bu görüntüsünü sonsuza dek saklamak istiyorum.

Sasha başını salladı ve yanımda durdu. Onu belinden çekiyorum ve telefonu kaldırıp birkaç fotoğrafımızı çekerken çığlık atıyor. Sonra onu öpüyorum ve daha fazlasını çekiyorum. Ağzıma karşı gülümsüyor ve az önceki mutlu gözyaşlarının tadını neredeyse alabiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum dudaklarına, ürperiyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sen de muhteşem görünüyorsun." "Muhteşem, ha?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Tereddütle elini omzuma koydu. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Müzik yok."

"Düzeltmesi kolay." Telefonumu alıp birkaç şeye dokunuyor ve kısa süre sonra odayı serin bir klasik müzik dolduruyor.

Telefonu cebime geri koyarken "Ben pek dans etmem," diyorum.

Yüz ifadesi düşüyor ama parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sana öğretebilirim. Sadece elini belime koy ve beni takip et-"

Sözleri, onu ön tarafıma çarpıp etrafımda döndürdüğümde kesildi. Tekrar bana yaslandığında gözleri bulaşıcı bir neşeyle parlıyordu. "Dans etmeyi bilmediğini sanıyordum?"

"Dans etmediğimi söyledim, dans etmeyi bilmediğimi değil." Onu kollarımda birkaç kez salladım, sonra döndüm ve yakaladım.

Şu anda düpedüz gülüyor ve onun mutluluğu bana sonsuza kadar bu şekilde kalabilmeyi diletiyor. İyi bir ruh halindeyken bile onu gülerken görmek nadirdir. Anladığım kadarıyla çok açık olmaktan çekiniyor.

Başını arkaya atıp kahkahalar atarken bu endişeler artık yok olmuş gibi görünüyor. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir dansçı. Sadece disiplinli değil, aynı zamanda eski bir zengin genç hanımın sahip olacağı gibi hareketlerinde kolay bir zarafete sahip.

Yarı yolda kollarını belime doluyor ve yüzünü göğsüme saklıyor. Elimi sırtına koyuyorum ve müzik eşliğinde sallanırken hafifçe titrediğini hissediyorum.

Bazen, korumam olarak tam bir baş belası olduğunda, onun aynı zamanda bir teselli biçimi olarak kucaklanmaya ihtiyaç duyan savunmasız bir kadın olabileceğini unutuyorum.

Tüm kalbiyle sevdiği ve önemsediği küçük bir kişilik özelliği var.

Ve bu kadın artık benim. Tamamen. Tamamen.

Benden asla ama *asla* kaçamayacak.

"Uykuya mı dalıyorsun?" Fısıldıyorum, dudaklarım duvağın üzerinden saçlarının tepesini ve doğaçlama yaptığı gül tacının ortasını öpüyor.

Başını sallarken burnunu göğsüme sokuyor. "Güzel, çünkü yapmam gereken bir paket açma işi var, unuttun mu?"

Onu kucağıma alıp kollarımda taşıyabilmem için başını tam zamanında kaldırdı. Sasha bana tutunurken bağırıyor, gözleri erimiş elaya dönüyor.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini seviyorum. Sanki o da bana doyamıyor gibi.

Neredeyse.

Onu sonsuza kadar bu elbisenin içinde tutmak istesem de, onu havaya ihtiyacım varmış gibi becermem de gerekiyor.

"Evet" dediğinden beri sikim sarsılıyor ve servis edilmeyi talep ediyor. Şu anda karnına sürtünen ağırlığı hissetmemesine şaşırdım.

Onu nazikçe yatağa yatırdım ve aceleyle ceketimi ve papyonumu çıkardım. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, sonra sıkıldım ve ortadan yırtarak düğmelerin uçuşmasına neden oldum.

Sasha ellerinin üzerinde arkasına yaslanmış, sanki bu onun ısmarlama striptiz gösterisiymiş gibi her hareketimi ilgiyle izliyor.

Açgözlü güzel gözleri dövmelerimin çizgilerini pantolonumun altında kaybolduğu yere kadar takip ediyor. Bu yüzden silah kılıfımı çıkarırken ve pantolonumun kemerini çözerken acele etmiyorum. Nefes alış verişi hızlandığında ya da dişlerini alt dudağının köşesine gömdüğünde hareketlerim yavaşlıyor.

Kemeri elime doladım ve pantolonumu ve boxer külotumu indirdim.

Açıkça sikimi izlerken göğsü kararsız bir ritimle inip kalkıyor. Sikim onun ilgisiyle tamamen canlanıyor, damarları içine girme ihtiyacıyla patlıyor.

"Sikimi yutan gözlerine bak." Kemerimi boynuna doladım ve onu öne doğru çektim. "Onun yerine boğulmaya ne dersin?"

Sasha yatağın üzerinde diz çöküp yüzüme bakıyor ve ellerini ereksiyonumun etrafına sararak o ışıltılı gözlerle bana bakıyor. "Bu yanlış. Bu *benim* sikim

Şimdi."

Sonra ağzını sonuna kadar açıyor ve uzunluğumun çoğunu içine çekiyor.

Lanet olsun.

Sıcak ve ıslak ağzını hissettiğimde boşalmaya çok yakınım, ama çoğunlukla beni almadan önce söylediklerinden kaynaklanıyor. Bu sahiplenme duygusu neredeyse benimkiyle eşleşiyor.

Sasha dilini sikimin etrafında dolaştırırken göz temasını koruyor, yüzü kızarana kadar derin derin boğazlıyor, sonra başını aşağı yukarı sallayarak diliyle daha fazla sürtünme yaratıyor.

Kafasını tutup yüzünü siktiğim zamanki kadar yoğun.

Genelde bunu yapardım ama bu gece istediğini yapmasına izin verdim. Beni ne kadar istediğini göstermesine izin verdim. Beni ne kadar memnun etmek istediğini.

Onu tuttuğum tek şey boğazını sıkan kemer.

"Beni çok iyi bir kız gibi karşılıyorsun, Solnyshko." Yanağını okşuyorum ve sonra başını örtünün ve gül tacının üzerinden okşuyorum.

Övgüyle ritmini hızlandırıyor, sikimi buzlu şeker gibi emerken elleri beni yukarı aşağı pompalıyor.

"İşte böyle. Sikime tap, böylece sertleşsin ve dar amını sikmeye hazır olsun."

Titriyor ama sert temposunu koruyor.

Onu bu açıdan görmeye bayılıyorum. Parmağındaki yüzük loş ışığın altında parlıyor, beni boşaltıyor ve taşaklarımla oynuyor. Gözleri şehvet ve sarhoş edici bir hayranlıkla dolu.

Hatta saygı.

Ve gelinlik giyiyor.

Ama onu bu pozisyonda izlemeye devam etmek istesem de, bu hızda devam ederse, boğazından aşağı boşalacağım. Ve bu geceki planımız bu değil.

Boynundaki kemerimi çekiştiriyorum ve onu çekip çıkarıyorum. Dudakları bir patlamayla sikimi terk ediyor, tükürük ve prekum izi aramızda bir çizgi oluşturuyor.

"Daha işim bitmedi," diye alçak sesle itiraz ediyor.

"Biliyorum, ama evliliğimizi amına boşalmamla tamamlamayı tercih ederim."

Göğsü kabarıyor ve kılıfımdan bir bıçak almak için kemeri bırakıyorum ve elbisesinin kenarını tutuyorum.

Sasha elimi itti. "Gelinliğimi kesmene imkan yok."

"İyi kısma başka nasıl ulaşabilirim?"

"Oh, bilmiyorum. Normal bir insan gibi fermuarını açmayı düşündün mü?"

"O lanet ağız." Bıçağın yatağa düşmesine izin verdim ve onu omuzlarında asılı olan kemerden çektim.

Parmaklarım ensesinin kıvrımlarını okşuyor ve fermuarı yavaşça aşağı çekerken nabzına yakın hassas noktayı ısırıyorum. "Böyle mi?"

"Mmm..." Titriyor, tüyleri diken diken oluyor.

Elbisesini, önden kopçalı inci işlemeli sütyeninin altına kadar indirirken acele etmiyorum. Başım kabarık göğüslerinin arasına düşüyor ve kopçaları açmak için dişlerimi kullanıyorum.

Elleri başımı tutuyor ve gözlüklerimde buğulanma oluşuyor, bu yüzden her seferinde muhteşem bir meme ortaya çıkarırken onları bir kenara atıyorum.

Koyu pembe meme uçları sertleşmiş, parmağımla bir tanesiyle oynuyorum. "Ağrıyor gibi görünüyorlar. Öyle mi?"

Bir kez başını sallıyor, dudaklarından bir inilti dökülüyor. Dokunuşlarıma bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum, öyle ki sadece meme uçlarıyla oynamak bile onu kendi yarattığım bir karmaşaya dönüştürebiliyor.

Diğer meme ucunu ısırıyorum ve sonra emiyorum. Sırtı kavislenerek onları yüzüme doğru daha da itiyor, parmakları destek için omuzlarıma giriyor.

"Oh, Tanrım."

"Tanrı değil." Dilimi göğüs ucunda gezdiriyorum ve sonra dudaklarını öpüyorum. "*Beni.*

Bana benim olduğunu söyle."

Elleri yanaklarımı okşuyor. "Zaten yüzüğünü takıyorum."

"Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim, Luchik. Her zaman." Sonra dudaklarını dudaklarıma mühürledi ve beni daha önce hiç tanık olmadığım bir çaresizlikle öptü.

Sanki burada olduğumdan ve hiçbir yere gitmeyeceğimden emin olmak istiyor.

Elbisesini yukarı sıyırıyorum ve taytını amına doğru parçalıyorum. Ağzıma karşı nefes nefese kalıyor ve külotunu yana itip iki parmağımı içine sokarken alt dudağını ısırıyorum.

"Çok ıslaksın. Sikimi istiyor musun, Solnyshko?"

Cevabı dudaklarıma yakın bir inleme oluyor.

"Parmaklarımı ıslattığını hissediyor musun? Sen küçük pis bir fahişesin, karıcığım."

Düzensiz nefes alıp verişi yüzünden göğüs uçları göğsüme sürtünüyor ve parmaklarımın etrafında kenetleniyor. "Tekrar söyle."

"Benim küçük pis fahişem mi?" Başparmağımla klitorisini kızdırırken habersizmiş gibi davranarak soruyorum.

"Hayır, diğer kelime."

"Karıcığım." Daha sert ittim. "Sen benim lanet karımsın Sasha ve kocan için boşalacaksın, değil mi?"

"Evet...evet..." Amcığı parmaklarımın etrafında sıkılaşırken dudakları benimkinin üzerinde bir 'O' şeklinde geziniyor.

Başını geriye atıyor ama ben kemeri çekiyorum. "Gözlerini benden ayırma. Benim için nasıl geldiğini görmek istiyorum."

Orgazm olmak için parmaklarımı sürerken kapüşonlu parlak gözleri benimkilerde kalıyor. Boynunu kemiriyorum, onu serbest bırakıyorum ve vücudundan aşağı kayıyorum, göğüslerini, karnını ve tuttuğum her santim deriyi ısırıyorum.

Bacaklarının arasına girdiğimde, taytı daha da yırtarak bacaklarını açıyorum. Elbise ortada sıkışıp kalıyor ve her iki yanına yayılıyor. Bu sefer bıçağı alıp külotunun altında yan çeviriyorum ve tam ortasından kes.

Sarsılıyor ve bıçağı çıkardığımda, onun uyarılmışlığıyla parlıyor. Yalıyorum ve dudakları ayrılırken bile yanakları kızarıyor.

Sasha pek belli etmese de o da benim kadar kaçık. O benim sınırsız şehvetimin ve sahipleniciliğimin diğer yarısı.

Biz aynı madalyonun iki yüzüyüz.

Onu yatakta diz çökmüş, kıçı havada olacak şekilde döndürüyorum ve arkasına geçiyorum. "Sana sahip çıkacağım karıcığım ve kocan için çığlık atacaksın."

Parmaklarımı kalçasına sokuyorum ve bir anda içine giriyorum. Vücudu sarsılıyor ama amcığı beni bütünüyle yutuyor, sikimi sağıyor.

"Siktir. Karım gibi hissediyorsun." *İt.* "Benim kadınım." *İt.* "Benim kadınım."

Çılgınca başını sallıyor ve omzunun üzerinden bana bakmaya çalışıyor, peçe başının etrafında bir hale oluşturuyor. Göğüsleri itişlerimin güçlü ritmiyle sallanıyor. Sırtı daha da alçalıyor. Her parçası beni evine davet ediyor.

Hayır, *o* artık benim evim.

Bildiğim tek ev.

İnlemeleri havayı doldururken, bıçağın sapını sırtının açıklığına doğru kaydırıyorum.

Kıpırdamadan duruyor, başını geriye doğru eğerken gözleri açılıyor. "Kirill... ne...?"

"Şşşt. Hareket etme." Sabit bir ritimle amına giriyorum. "Bana güveniyor musun?"

"İstiyorum," diyor hiç tereddüt etmeden.

İşte benim kadınım.

"Benim için kıpırdamadan durmanı istiyorum." Diğer deliğine tükürdüm, sonra keskin kenarı yukarı bakacak şekilde sapı içeri soktum.

Kasılıyor, nefesi sığlaşıyor.

Bu yüzden amının derinliklerine iniyorum, tekrar rahatlayana kadar hassas noktasına defalarca vuruyorum. Bir santim daha ekliyorum, ama bu sefer dikkatini veremeyecek kadar zevke o d a k l a n mı ş d u r u m d a.

Kalçasını serbest bırakıyorum, kıç yanaklarını daha da ayırıyorum ve bıçağı hareket ettirmek için sadece küçük bir alanım olacak kadar derine itiyorum.

Bıçağın sapının ince tabakanın arasından sikime sürtündüğünü hissedene kadar ritmimi artırırken beni izliyor ve inliyor.

Sonra bıçağı sokuyorum, önce daha sığ, sonra daha fazla, ta ki sikimin ritmine uyana kadar. Sasha sırtını kavislendiriyor, inlemeleri ve sızlanmaları bir zevk senfonisi yaratıyor.

"Sahip olduğun her delik benimdir, değil mi Solnyshko?"

"Evet...evet..."

"Bu benim amım." Neredeyse tamamen çekiyorum, sonra taşaklarım tenine çarpana kadar geri giriyorum. "Kıçım." Bıçağı daha sert ve daha hızlı saplıyorum. "Benim lanet vücudum."

Cevap vermiyor, çünkü başı geriye atılmış. Sikimi sağdığını hissedebiliyorum. Uyarılmışlığı çarşafları, onu ve hatta iç uyluklarımı kirletiyor.

"Bana bak."

Yapıyor ve titrerken elleri kollarımı tutuyor. Yüzü bir zevk haritasına dönüşüyor; gözyaşları gözlerine yapışıyor, dudakları pembe ve şişmiş.

Bu kadın benim karım.

Benim lanet *karım*.

"Beni sevdiğini söyle." Daha derine, daha sert ve kontrolden çıkıyorum.

Kazara onu incitmeden önce bıçağı çıkarıp bir kenara atmam gerekiyor. Zaten kendimi kestim ve kanı kıçına bulaştırıp tokatladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Hassas noktasına tekrar vurdum ve kıçına tekrar şaplak attım. "Şimdi, çığlık at o."

"Seni seviyorum!"

Bu kelimeler benim felaketim.

Kendimi onun amının derinliklerine boşaltırken inliyorum, sonra çekiyorum ve püskürtüyorum döllerim kıçına ve arka deliğine. Kan ve döl karışarak en sevdiğim manzarayı oluşturuyor. Ama bu yeterli değil, bu yüzden kaçan her şeyi tekrar tekrar amının içine sokuyorum, ta ki kıvranıp sikime karşı geri itene kadar.

Dalgaya bindikten sonra onu çevirip içime alıyorum. Onunla ilgili her şey parlıyor. Terle kaplı teni, sert, pembe meme uçları ve hafifçe ayrılmış dudakları.

Bu kadını üç yüz elli iki kez becerdim ve hala ona doyamıyorum.

Ve evet, hala sayıyorum.

Sasha oturuyor, bacaklarını iki yanıma koyuyor ve ellerini boynuma doluyor, dudaklarında mutlu ve tatmin olmuş bir gülümseme var.

"Artık resmen benimsin, karıcığım."

Burnunu benimkine dayayıp yumuşak bir sesle "Seni seviyorum kocacığım" diye mırıldanırken gözleri kısa süreliğine kapanıyor.

Göğsümde bir şey öyle sıkışıyor ki, sanırım nöbet geçiriyorum. Bu boku gerçekten kontrol ettirmeliyim.

Ama şimdi, Sasha'yı tekrar becermem gerekiyor, böylece onun tamamen benim olduğu konusunda hiçbir hata olmayacak. Bedeni, kalbi ve ruhuyla.

Çünkü bu küçük balayı evresi bittiğinde, hala o kadar uyumlu olacağından emin değilim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

I Kaybolmuş bir davayım.

Son bir saattir Kirill'in uyuyan yüzüne bakıyor, gözümü ondan ayırmayı şiddetle reddediyor olabilirdim.

Onu uyurken görmek çok nadir bir olaydır, ama ben önerdikten sonra Dün gece ona yardım ederken başını göğsüme yasladı ve gözlerini kapattı.

Ben de saçlarını okşadım, ona şarkı söyledim ve bir şekilde ikimiz de uykuya daldık. Uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu. Kabus yok, kan yok ve kim olmam gerektiğini hatırlatan bir şey yok.

Aslında, huzurlu renkler ve Kirill'in ölümcül güzellikteki yüzüyle doluydu. Dudaklarımda bir gülümseme ve kalçama bastırdığı ereksiyonuyla uyandım.

Kıyafetlerimiz ve şaşırtıcı derecede sağlam gelinliğim yerde yatıyor ve yatmadan önce birlikte yaptığımız banyodan sonra birbirimiz gibi kokuyoruz.

Kirill beni kendine doğru çekti, sonra vücudumun her santimini yıkadı ve masaj yaptı. Dün gecenin hayatımın en güzel gecesi olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Sadece evlenmekle kalmadık, aynı zamanda beni gördüğü tek kadınmışım gibi hissettirdi. Karısı olmasını istediği tek kadın.

Evet, belki evlilik kısmı çok çabuk oldu ama çok doğru hissettiriyor.

Kolunu ortama attı ve yüzü göğüslerimin arasına gömüldü. Bütün gece boyunca pozisyonunu hiç değiştirmedi. Bunu daha önce de fark etmiştim. Çok hareketsiz bir insan. Sanki uyurken bile hareketlerinin bilincindeymiş gibi.

Kirill tanıdığım en soğuk, en esrarengiz adam, ama şu anda? Ailemin ölümünden sonra sahip olduğum en yakın şey gibi geliyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve taş loş ışık altında parlarken duraklıyorum.

Biz evliyiz.

Bu imkansız adam artık benim kocam. Kristina'nın değil.

Benim kocam.

Başının tepesini öpüyorum, dudaklarım orada bir saniye fazla kalıyor. Bu duyguya alışabilecek miyim?

Kirill bana karşı çok sahiplenici gibi görünebilir ama ben daha kötüyüm. Onu başka bir kadınla görmeye dayanamıyorum ve eğer bu evliliği gerçekten yapmış olsaydı, benim zehirli olma ve bir şekilde o düğünü mahvetme olasılığım yüksekti.

Ben onurlu bir şekilde geri çekilecek kadınlardan değilim. Onu ve karısını sonsuza kadar, hatta mezardan bile lanetlerim.

Neyse ki artık bunların hiçbiri olmayacak.

Ama bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizden de emin değilim. Ya da Igor'u üzmeden veya Pakhan'ın kendisine saygısızlık etmeden nişanı nasıl bozduğunu.

Peki ya zirveye çıkma hırsı, Juan'la yaşadığı sorunlar ve

-

"Mmm." Yüzünü göğüslerime doğru yaklaştırıyor, meme uçlarımı Sert. "Sanırım uyanmak için en sevdiğim yolu buldum."

Ve sanırım onun uykulu, boğuk sesine aşık oldum.

Kirill yüzünü göğsümden kaldırıyor, hafif gözleri uykuyla sarkıyor ve sonra daha önce hiç görmediğim bir şey oluyor.

Gülümsüyor. Sırıtmıyor ya da sırıtmıyor. Neredeyse kalbimi durduracak kadar içten, geniş bir gülümseme. "Günaydın, karıcığım."

"Günaydın," diye fısıldıyorum, aptal gibi kekeleyerek. "Kocacığım."

Böyle beklenmedik şeyler yapması akıl sağlığım için hiç iyi değil.

"Doğru, kocan. Artık Bayan Morozova'sın." Durakladı. "Bunun tek dezavantajı annemle aynı unvanı paylaşıyor olmanız."

"Bununla yaşayabilirim."

"Ivanova, ha?" Yanıma uzandı ve bana baktı. "Buradaki hikaye nedir?"

Yutkunuyorum. "Bu soyadı sana bir şey çağrıştırmıyor mu?" "Pek değil. Çağrıştırmalı mı?"

Dudaklarımdan bir nefes çıktı. Ailemin ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. "Sanırım yok."

"Bana kimliğini neden sakladığını söyleyecek misin?"

Alt dudağımı ısırıyorum. Ona anlatmamam için hiçbir sebep yok. Ne de olsa soyadımı zaten biliyor, böylece hikâyemin izini sürebilir.

Ayrıca, artık evliyiz ve bu karşılıklı güvenle birlikte geliyor. Ben de yan dönüp yüzümü ona döndüm. "Sana ailemin nüfuzlu olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun, ama sonra iflas ettik?"

Başını sallıyor, "Sanırım bu ya hikayenin tamamı değil ya da bir örtbas."

"Evet. Gerçekten de nüfuzluyduk ama gerçekten iflas etmedik. Tatil evimizde ordudan askerler tarafından saldırıya uğradık." O gün yaşananlar gözümün önünde canlanırken dudaklarım titriyor. "Noel günü hepimiz öğle yemeği için toplanmıştık ki güpegündüz içeri daldılar ve kadın, çocuk, hatta bebek demeden herkese ateş açtılar. Fedakârlıklarının bedelini hayatlarıyla ödeyen kuzenlerim tarafından bir masanın altına itildim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve Kirill başparmağını gözlerimin altına vurarak onları siliyor.

"Annemi, babamı ve ailemin diğer on üyesini kaybettim. Erkek kardeşimi de. Cesedini hiç bulamadık ama yıllar geçti ve ben onu bulmayı başaramadım. O zamanlar on altı yaşındaydım. Şimdi yirmi iki yaşındayım ve onun başka bir yerde öldüğünü düşünmeye başladım."

"Biz kimiz?"

"Ne?"

"Cesedini hiç bulamadığımızı söylemiştiniz. Başka kurtulanlar var mıydı?"

Lanet olsun. Elbette Kirill ayrıntılara bu kadar dikkat ederdi. "Amcam, büyükannem ve küçük kuzenim hayatta kalan tek kişilerdi ama saklanarak yaşamak zorundaydık çünkü bize saldıranlar hepimizi yok edene kadar işlerini bitirmiş olmayacaklardı."

"Bu yüzden mi erkek gibi davranıyordun?"

Başımı salladım. "Saklandığımız yer ben on sekiz yaşlarındayken keşfedildi ve muhtemelen anneme çok benzediğim için hemen tanındım. Hayatta kalan tek kişi olabileceğimi anladıklarında, bu insanlar dahili sunucularında her yerde benim görüntümü buldular ve hayatım tehlikedeydi, ben de ölü numarası yaptım, bir erkek gibi giyindim ve orduya katıldım."

"Suikastın arkasındaki kişileri aramak için." "Bunu nasıl... biliyordun?"

"Size saldıranların asker olduğunu söylediğinize göre bu mantıklı."

"Kasıtlı bir arınma gibiydi." O gözyaşlarımı silmeye devam ederken yanağımı eline yaslıyorum. "Nedenini hâlâ anlamıyorum. Zengindik ama karanlık işlere bulaşmamıştık. Ya da en azından ben öyle düşünmüyordum."

"Artık yok mu?"

"O zamanlar çok küçüktüm, bu yüzden ailemizin işlerini fark edemedim. Dışarı çıktığımızda sahip olduğumuz tüm güvenliğin zengin statümüzün bir parçası olduğunu sanıyordum ama şimdi daha fazlası olduğuna eminim. Amcam benden bir şeyler saklıyor, çünkü suikast ordu içinden gelse de onlar sadece emir altındaki askerlerdi. Asıl planlayıcı... baban olabilir."

Bir süre yanağımı okşayarak duraklıyor. "Roman?"

"Ben... onu saldırıdan birkaç gün önce ana evimizde gördüm ve daha sonra Özel Kuvvetlerle olan son görevden önce tekrar gördüm."

"Hmm. Demek bu yüzden beni New York'a kadar takip ettin ve o öldüğünde garip bir şekilde üzüldün."

"Evet..." "Ama bu sadece başlangıçtaydı. Bilgi aramak istedim ama gerçekten bir şey bulamadım ve seninle birlikte olmaktan hoşlandım, bu yüzden... Yemin ederim seni gözetlemiyordum."

"Casusluk yapacak bir şey yok. Roman'ın ailenizle ne halt ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve arkasında hiçbir kayıt bırakmadı, ki her şey hakkında kayıt bıraktığı için bu da garip."

"Oh." Omuzlarım kamburlaştı. Demek başka bir çıkmaz sokak.

"Eğer işin içinde Roman varsa, bu muhtemelen aile reisinin kötü bir hamlesinden kaynaklanmıştır. Babamın en güçlü yanı akıl oyunları ve saf sabotajdı. Zirveye çıkmasının ve Yulia gibi birini kendisiyle evlenmeye zorlamasının tek yolu buydu." Yanağımı nazikçe, hatta sevgiyle okşuyor. "Bulunduğum konumdan bunu araştıracağım."

"Sen...yapacak mısın?"

"Sen benim karımsın. Senin sorunların artık benim sorunlarım."

Hiç bu kadar derin aşık olacağımı düşünmemiştim ama bu adama yeniden aşık olmaya devam ediyorum.

Tabii ki olanlarla hiçbir ilgisi yok. Babasının ailemle ilişkisi olduğunu bile bilmiyordu.

Elini tutuyorum ve üstünden öpüyorum. "Teşekkür ederim."

"Aramızda minnettarlık yok."

Yavaşça doğrulup ona bakıyorum, sonra alt dudağımı ısırıyorum. "Şimdi ne yapacağız? Diğerlerinin önünde senin koruman olmaya geri mi dönmeliyim yoksa... tam olarak ne?"

Kirill yanıma oturdu. "Hayatının geri kalanında bir erkek olmak istiyor musun?"

"Hayır, ama konumunuzu tehlikeye atmak da istemiyorum."

"O halde, bu durum için mükemmel bir çözümüm var. Herkese gideceğini söyleyeceksin ve sonra dağlarda sahip olduğum bir kulübeye taşınacaksın. Buradaki işim bittikten sonra seni karım olarak geri getireceğim. Yaklaşık altı ayımı alır."

"Altı ay mı?"

"Merak etme." Sırıtıyor. "Haftada birkaç kez geleceğim."

Ondan bu kadar erken ayrılma fikri bile kalbimi sıkıştırıyor. "Ama neden tam altı aya ihtiyacın olsun ki?"

"Sadece seviyorum." Alnımın üst kısmını öpüyor. "Bu sefer benim için yapar mısın?"

"Karın olarak ayrılmaktansa bir koruma olarak yanında kalmayı tercih ederim." "Bunu ben de istiyorum ama aynı zamanda senin de eskisi kadar mutlu hissetmeni istiyorum.

dün o elbisenin içinde. Kendini rahat hissetmeni istiyorum, Sasha. Ayrıca, seni Aleksander'ın ikiz kardeşi olarak tanıtmadan önce herkesin senin yokluğuna alışması için zaman vermeliyiz... belki?"

Dudaklarımı geren gülümsemeye engel olamıyorum. "Bunu gerçekten düşündün, değil mi?"

"Ben her zaman yaparım."

"Beni her zaman ziyaret edecek misin?"

"Tabii ki." Alt dudağımı ısırıyor. "Son bir kez erkek gibi giyinmeye var mısın?"

Başımı salladım.

Herkesten ayrılmak zor olsa da, birkaç ay içinde geri döneceğim düşüncesi yarama biraz merhem oluyor.

Kirill sadece ailem hakkındaki gerçeği bulmama yardım etmekle kalmayacak, aynı zamanda bir kadın olarak yaşama hayalimi de gerçekleştirecek.

Artık maske takmak, kendimi gizlemek ya da içime

hapsetmek yok. Sonunda özgür olacağım.

Dudaklarım Kirill'inkileri yakalıyor ve ona karşı hissettiğim tüm sevgi ve minnettarlıkla onu öpüyorum.

O bir canavar olabilir, ama *benim* canavarım.
Ve başka bir şekilde olmasını reddediyorum.

VEDA ETMEK HAYATIMDA YAŞADIĞIM EN ACI TATLI SÜREÇTI.
aracılığıyla.

Karina hüngür hüngür ağladı ve kalmam için yalvardı, sonra kalamayacağımı söylediğimde artık konuşmayacağımızı söyledi ve odasına koştu.

Viktor beni kenara çekti ve kadın olduğumu en başından beri bilmesi gerektiğini söyledi, ama sonra bana bu işin aslını öğrenene kadar orada ölmememi söyledi, sanırım bu devin kalmamı isteme şekliydi. Kirill'e kalacağım kulübenin anahtarlarını verdikten sonra beni kısık gözlerle izlemeye devam etti.

Maksim gerçekten üzgündü ve en başta neden ayrılmak istediğimi anlayamıyordu. Bu hayatın artık bana göre olmadığını ne kadar anlatmaya çalışsam da onun için bunların hiçbir anlamı yoktu.

Bu karara en çok kızan o ve Karina oldu ve bana soğuk davrandılar.

Yuri kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sanırım onu Kirill'e ters ters bakarken yakaladım ama bu gerçek miydi yoksa hayal mi görüyordum bilmiyorum.

Diğer herkes yüz ifadeleri aşağıya dönük olsa da bana iyi dileklerini sundu. Hatta bazı erkekler, kendilerini Viktor'un acımasız hükümdarlığı altında bırakmanın çok alçakça bir darbe olduğunu savundu.

Anna bana sarıldı ve veda hediyesi olarak yemek kaplarıyla dolu bir çanta verdi.

Kirill'in kullanmam için ödünç verdiği arabaya binerken gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Bu insanlar benim ailem oldu ve geçici bir süre için bile olsa onlardan ayrılmak zorunda olmam kalbimde bir delik açıyor.

Kirill pencerenin yanında duruyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşuyor. "Kulübeye ulaşman yaklaşık beş saat sürer. Oraya vardığında beni ara."

Başımı salladım ve fısıldadım, "Ne zaman
geliyorsun?" "Bir hafta sonra."

"Bütün bir hafta mı?" Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizlemeye çalışmıyorum.

"Bu hafta çıkamayacağım birkaç önemli toplantım var." "İyi, sanırım."

"Surat astığında çok sevimli göründüğünü biliyor muydun?"

Odasındaki perdenin arkasından Karina da dahil olmak üzere herkes izlerken gülümsüyorum ve ona dokunmaya direniyorum.

Yakınıma eğilerek, "Seni özleyeceğim." dedim.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Şimdi, ben de gelmek istiyorum."

Evet, lütfen.

"Git." Arabanın tepesine vuruyor. "Kendin ol."

Sırıtıyorum, herkese el sallıyorum ve sonra arabayla malikaneden uzaklaşıyorum. Güle güle, Aleksander Lipovsky. Kimden Şimdi üzerinde, Ben Aleksandra Morozova.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

SASHA

Bir hafta bittiğinde, aklımı kaçıracak kadar sıkılmış oluyorum.

İlk birkaç gün boyunca zihnimi açık tuttum ve çevredeki ormanı keşfettim, dağın tepesine yürüdüm ve çığlık attım kalbimin derinliklerinden.

Göğüs bandajları yerine kız kıyafetleri ve spor sutyenleri giydiğim için çok mutluydum. Yine de erkek eşofman altlarımı ve kapüşonlu tişörtlerimi giyiyordum. Ne? Onlar daha rahat. Onlar daha rahat.

Sonra küçük kulübeyi çevreleyen bahçede günlük egzersizlerimi yaptım.

Evin içinde odun yığınları olmasına rağmen, biraz daha odun kesip şömineye attım.

Kır evi, sadece bir dağ ve onu çevreleyen büyük bir orman ile hiçbir yerin ortasında yer almaktadır.

İçerisi bir peri masalı gibi görünüyor. Duvarların ve yer döşemelerinin koyu renkli ahşap olması mimariye zarif bir hava katıyor.

Şöminenin karşısında rahat bir kanepe var ve üzerinde bir televizyon asılı. Burada çok fazla hizmet yok ama yüzlerce film ve TV şovuyla dolu bir flash bellek var. Bazılarını izlemeyi denedim ama saatlerce hareketsiz kalacak sabrım yok. Hareket etmeyi tercih ederim.

İşte bu yüzden aklımı kaçıracak kadar sıkılıyorum.

Yine de sakin kalmalıyım çünkü önümde altı ay daha var. Tanrım.

Buna nasıl dayanacağım?

Ama neyse, bu sonrası için. Kirill ile daha önce yaptığım görüşmeyi tekrar okumak için bugün yüzüncü kez telefonuma bakıyorum.

Kirill: Bu gece geliyorum.

Gerçekten mi? Kulübeye mi?

Kirill: Amını kastetmiştim, ama evet, o da var.

Seninle yapamam**.**

Kirill: Bu benim cazibem. Bir şeye ihtiyacın var mı?

Sadece sen iyisin**.**

Kirill: Siktir, Solnyshko. Etrafımda insanlar varken beni sertleştirecek şeyler söylemeyi bırakmalısın.

Bu gece telafi edeceğim**.** Söz veriyorum.

Açlıktan öldüğümü söylemek hafif kalır. Onu deli gibi özlüyorum. Son birkaç gündür işle meşgul olması ve telefonla ya da mesajla neredeyse hiç konuşmamamız da yardımcı olmuyor. Ben de bütün haftayı onun gönderdiği düğün fotoğraflarımıza takılıp kalarak geçirdim.

Ondan uzak olmaktan nefret ediyorum. Benimle konuşmadığı o dönemde bile her gün onun yanındaydım, bu yüzden bu mesafe beni endişelendiriyor.

İyi olacak mı diye merak edip duruyorum. Ya biri ona saldırır ya da suikast girişiminde bulunursa ve diğerleri yeterince hızlı hareket etmezse?

Viktor, Yuri, Maksim ve diğerlerinin onun yanında olduğunu bilmesine rağmen bu düşünceleri kovmak zordur.

Sanırım bu beni bir kontrol manyağı yapıyor, çünkü bazen benden başka kimsenin onu güvende tutamayacağına inanıyorum.

Bu hem yanlış hem de diğerlerine haksızlık. Özellikle Viktor'a.

Ama her neyse, Kirill bu akşam geliyor ve ben hazırlıkları biraz abartmış olabilirim.

Hem Anna'nın bana verdikleri hem de buzdolabındakiler olmak üzere hâlâ birçok kapta yiyecek var. Ancak, internette bulduğum süslü bir yemeği pişirmeye çalıştım.

Söylemeye gerek yok, onu yaktım.

Şimdi B planına geçiyorum, yani yemeğimi yeniden ısıtıyorum. Geriye dönüp baktığımda, bunu en başından yapmalıydım.

Sanırım onun için yemek yapmak istedim ya da yapmaya çalıştım. Açıkçası, bu işte berbatım.

Görevleri planlamak ve hedefleri vurmak mı? Hiç sorun değil. Yemek pişirmek gibi günlük şeyler? Trajik bir başarısızlık.

En azından masayı düzgünce hazırlamayı başardım. Masada onun en sevdiği içki olan viski var, benimki de.

Ben votkasını seven basmakalıp bir Rus olsam da Kirill daha sofistike ve sadece Macallan içiyor. Güzel.

Kendisine votka ikram edildiğinde içiyor, özellikle de kardeşlikteki yaşlılar tarafından, ama bu onun tercih ettiği bir içki değil.

Bu şekilde esnektir, bu da onu dışarıdan bakıldığında çekici kılar.

Kirill, doğru insanlarla yakınlaşmasına yardımcı olacaksa seçimlerini ve tercihlerini esnetmekte sakınca görmeyen bir tip. Bu yüzden organizasyondaki en zeki kişiler, yani Rai, Vladimir ve Adrian ona karşı en temkinli olanlardır.

Rai ona sık sık kurnaz bir tilki diyor ve haksız da değil. Koparılamayacak kadar sert ya da itilip kakılamayacak kadar yumuşak biri değil. O sadece... bir muamma.

Onunla ilgili her şeyi seviyorum, manipülatif yanı da dahil. Karina ve adamları gibi en çok değer verdiği insanlara zarar vermeyeceğine inanmak istiyorum.

Konstantin, hatta.

Kirill, kardeşi dünyadaki en sinir bozucu varlıkmış gibi davranıyor ama ona karşı ciddi bir önlem almayı reddediyor. Evet, onu orada burada sabote ediyor ama bu kalıcı bir hasar değil ve bence bunu sadece Konstantin yerine Yulia'ya inat olsun diye yapıyor.

Ben de biraz fazla aşık oldum, bu yüzden önyargılı olabilirim. Yine de fikrim hala geçerli.

Masanın hazır olduğundan emin olduktan sonra duş alıyorum ve geçen gün yaptığım küçük bir alışverişte aldığım koyu yeşil iç çamaşırlarımı giyiyorum.

Kadın iç çamaşırı konusunda zorlanıyordum ama mağazadaki hanımefendi yetişkin bir kadının bedenini tam olarak bilmemesi konusunda yargılayıcı olmadan çok yardımcı oldu.

Kadın olarak dışarı çıktığımda (yine de jogger ve kapüşonlu bir tişört giymiştim) ve artık rol yapmadığımı hatırlamadan önce kendimi otomatik olarak erkek reyonunda bulmam yeterince garipti.

Saçımı tekrar sarıya boyatmayı düşündüm ama bu şimdilik çok büyük bir değişiklik.

Kızın önerdiği geceliği giydim, sonra aynaya baktım. Oh, vay canına. Bunun içinde gerçekten iyi görünüyorum. Şeffaf gecelik kıvrımlarıma oturuyor ve rengi gözlerimdeki yeşili ortaya çıkarıyor - ve yüzüğümü.

Mağazada denemediğim için fazla bir şey beklemiyordum. Söylemeye gerek yok, hayatımda hiç almadığım halde bu şeyleri satın aldığım için çok utandım.

Sonra aynanın karşısına geçiyorum ve YouTube eğitimlerini takip ederek makyaj denemeleri yapmaya çalışıyorum.

Keşke Kirill'in bana aldığı çantayı da getirseydim ama nasıl olsa geri döneceğim için gelinliği geride bırakmam gerektiğini söyledi.

İki saat sonra her şeyi bir kenara bırakıp basit bir maskara ve dudak parlatıcısıyla devam ediyorum.

Görünüşe göre yeniden kadın olmam uzun zaman alacak, ama hey, küçük adımlar. Değil mi?

Alt kattan bir kapı sesi geliyor ve irkiliyorum, ama bu tamamen heyecandan kaynaklanıyor. Öğleden sonra olduğu için evi toparlamak için daha çok vaktim olduğunu sanıyordum ama belki de Kirill beni çok özlediği için erken gelmişti.

En azından, bornozumu giyip kemerini etrafıma sararken buna inanmayı seçiyorum. Neredeyse uçarak merdivenlerden iniyorum ve yüzümde kocaman bir sırıtışla kapıyı açıyorum.

Ona sarılmak üzereydim ama donup kaldım.

Kapının önünde duran Kirill değil. Yakınından

bile geçmiyor.

Yuri yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan bana bakıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş ve yüzü sertleşmiş.

Oh, kahretsin.

Kahretsin.

"Uh, ben..." Ne diyeceğimi bilemeden sözümü kesiyorum.

Pardon, bunca zamandır sana yalan mı
söylüyordum? Hey, işte burada. Ben
aslında bir kadın mıyım? "Sürpriz,"

diyorum beceriksizce.

"Hiç alakası yok." Beni iterek kulübeye girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Yuri'nin bu yönünü ilk kez görüyorum. Genelde sakin, aklı başında ve Maksim'in çalkantılı enerjisinin tam tersi. Güvenceye ihtiyaç duyduklarında herkesin başvurduğu bir dayanak noktasıdır. Özellikle Kirill'in Rusya'da vurulmasının ardından kimlik bunalımı yaşadığım dönemde kesinlikle benim dayanağım oldu.

Ancak şimdi, bir dağı ve üzerindeki tüm canlıları yok etmeye hazır görünüyor. Onu yıllardır tanımıyor olsaydım, bir sahtekar olduğundan emin olurdum.

"Sen... kadın olmama şaşırmadın."

Hiçbir şey söylemeyip o sert bakışlarıyla beni sabitlemeye devam edince ürperiyorum. "Sen... biliyor muydun? Ne zamandan beri?"

"O özel operasyon birimine girdiğin günden beri."

"Vay canına, tamam. Neden... neden bana söylemedin?"

"Dikkat çekmemem gerekiyordu ama artık hepsi geçmişte kaldı." Evin içinde dolaşıyor, prizleri, koltuk ve sandalyelerin altını, lambaları, her yeri kontrol ediyor.

Sanırım kamera ya da dinleme cihazı arıyor. "Hiç yok," diyorum çünkü kontrol ettim.

Ancak Yuri derinlemesine incelemeyi bırakmıyor. Onu izlerken belimdeki kemeri sıkıyorum. Sanki tamamen farklı bir insana bakıyor gibiyim. Hareketleri de ifadesi kadar keskin.

Hiç olmadığından emin olduktan sonra merdivenlerden iniyor ve bana ters ters bakıyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun, Yuri? Tüylerimi ürpertiyorsun."

"Güzel. Kendine gelmen için bundan daha fazlasına ihtiyacın var." Yumruklarını sıkıyor. "Git eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

"Neden seninle bir yere gideyim ki?" Duraksadım. "Seni Kirill mi gönderdi?" "Siktir et o orospu çocuğunu."

İrkildim.

Tamam. Bu düşündüğümden çok daha ciddi. Yuri, Kirill'e her zaman saygı duymuştur. Viktor ve benim gibi onu korumayı hayatının görevi olarak görmüyor ama Kirill'in en güvendiği adamlarından biri.

"Ne oldu?"

"Ona aptalca her şeyi anlattıktan sonra senden kurtulmadan önce gitmeliyiz."

"Ne... Neden bahsediyorsun?"

"Senden kurtulmak için adam gönderiyor, aptal."

Başımı sallıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Bu doğru olamaz çünkü... çünkü... Kirill ve ben evliyiz!"

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?" Kafama vurdu ve donup kaldım. Sikeyim.

Bu eski, paslı anıları geri getirdi. "Bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm, yoksa seni içeri almazdım."

"Ne..." Ona sanki bir uzaylıymış gibi bakıyorum. "Biz gerçekten evlendik..." Parmağımı kaldırıyorum. "Bak. Bir yüzüğüm var."

"Öyle mi?" Telefonunda birkaç şey tuşluyor ve sonra yüzüme doğru itiyor.

Tüm kardeşlik düğünlerinin yapıldığı büyük kilisenin bir fotoğrafı. Kalabalıkta tanıdık yüzler var: Damien, Adrian, Lia, Pakhan, Igor, Mikhail ve sinirli bir Rai.

Mihrapta, Kirill Kristina'nın ellerini tutmuş

durmaktadır. Ve Kristina gelinlik giyiyor.

"Bu bugünün erken saatlerinden," diye yorumluyor Yuri. "Bu evlilik nedeniyle biz konuşurken Sergei tarafından Pakhan olarak adlandırılıyor. Rai ve Vladimir dışında herkesin ona oy vereceğinden emin oldu."

"Hayır..." Nefes veriyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki başka bir şey duyamıyorum. "Zaten benimle evliyken onunla evlenemez. Bu sahte."

"Sahte olan senin aptal evliliğin, Sasha! Ona bir baksana! Parmağındaki yüzüğü görüyor musun? Tüm dünyanın onun karısı olduğunu bildiği o büyük töreni yaptı mı?"

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve gözyaşlarım telefonun ekranına sıçrıyor. Onlara baktıkça nefes almak daha da zorlaşıyor.

Oh, Tanrım.

Sanırım kusacağım.

Yuri telefonu elimden kapıyor ve üst katı işaret ediyor. "En azından kıyafetlerini değiştir. Yaptığı şeyi bilen son kişiyi de ortadan kaldırmadan önce buradan siktir olup gitmeliyiz."

"Bu doğru değil, değil mi?" Elini kendi elime aldım. "O... onunla evlenmedi, değil mi?"

"Seni neden ıssız bir yere gönderdi sanıyorsun? Aşık bir aptal gibi itaatkârca peşinden gittin." Parmaklarını omuzlarıma batırdı. "Kendine gel, Sasha. O adam seni hiç sevmedi. Seni, senin onu bilgi almak için kullanman gerektiği gibi kullandı ama sen ona söylememen gereken her şeyi söyledin."

"Hayır..."

"Ben de onun bu işle bir ilgisi olmadığına inanmaya başlamıştım ama o Kirill Morozov. Tüm manipülasyoncu orospu çocuklarının orospu çocuğu. Neredeyse beni de yakalıyordu. Seni kesinlikle hakladı."

"Ne-" Zihnim öylesine duygu ve düşünce karmaşası içinde ki ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"O biliyor, Sasha. Ailemizle ilgili her şeyi biliyor. Albert Amca haklıydı. Her şeyi Roman için planladı ama amcamın aksine benim sağlam kanıtlarım var."

Omuzlarım geriliyor ama gözyaşlarım durmuyor. "Albert Amca'yı nereden biliyorsun... kim... sen kimsin?"

Kafama bir kez daha vurdu ve sanki yıldırım çarpmış gibi oldum. "Mızmızlanmayı kes, Malyshka."

Oh,

hayır.

Oh,

Tanrım.

"A-Anton...?" Kelime dudaklarımdan yasak bir fısıltı gibi döküldü.

Annem dışında, büyüdükten sonra bile bana Malyshka diyen tek kişi o. Ve ne zaman aptallık etsem kafama vuran tek kişi kesinlikle o.

"Sonunda," diye fısıldıyor.

"Ama... ama... görünüşün ve sesin Anton'a hiç benzemiyor... sen...

nasıl?" "Uzun hikaye. Önce buradan çıkalım."

"Ama-"

"Zamanımız yok. Sen aptalca Kirill'e soyadımızı söyledikten sonra, o ve Viktor her şeyi birbirine bağlayabildiler. Babushka'ya, Albert Amca'ya ve Mike'a adam gönderdi bile."

"Hayır..."

Telefonunu aldı ve bana Albert Amca ile aralarında geçen bir mesajlaşmayı gösterdi. Amca'nın saklandığı depolardan birine saldıran adamları gösteren bir güvenlik videosu var.

Yuri... hayır, Anton saldırganlardan birinin videosunu durduruyor ve kar maskelerinin arasından görünen tanıdık gözlere dokunuyor. "Sence bu kime benziyor?"

"Maks."

Dudakları hırıltıyla kalkıyor, öfke ve hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyor. "Lanet olası bingo."

"Amca, Babushka ve Mike iyi mi?"

"Babushka yaralandı." Beni dirseğimden yakaladı. "Seninle işini bitirmeden buradan gitmeliyiz."

Her şey yerli yerine oturmaya başladığında adımlarım ağırlaşıyor. Kirill sadece benden bilgi alabilmek için mi benimle evleniyormuş gibi yaptı?

Onu kullanan ben olmalıydım, ama o beni kullandı mı? Midem

bulanıyor, ayağım takılıyor ve düşüyorum.

Yuri beni yakaladı, hayır, lanet Anton'u, kardeşimi. O burada. Yıllardır yanımdaydı ve ben onu tanıyamadım bile.

"Kendini toparlamalısın," diyor sert sesiyle. "Ailemizin yetiştirdiği Sasha bu değil. Kendini topla."

"Ya... ya öyle demek istemediyse ve-"

Saatin sesi bize ulaştığında sözlerim kesildi.

Kardeşim üzerime atlarken son duyduğum şey "Yere yat!" oldu.

Ve sonra...

Bum!

DEVAM EDECEK...

Hikaye üçlemenin son kitabı *Canavarımın Kalbi*'*nde* devam ediyor. Bu kitapta yer alan karakterlerin kitaplarına göz atabilirsiniz: Adrian Volkov: *Aldatma Üçlemesi*.

Rai Sokolov: *Taht Düeti*.

OceanofPDF.com

SIRADA NE VAR?

Canavarımın Yalanları'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada Canavar üçlemesinin son kitabı *Canavarımın Kalbi var*.

OceanofPDF.com

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

Rina Kent Kitapları

Okuma Sırası

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, USA Today ve uluslararası çoksatan, düşmandan aşığa romantizm kitaplarının yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Londra'da geçiriyor, bir sonraki komplo fikrinin hayalini kuruyor ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülüyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi
Bülten
Okuyucu Grubu

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent
Yazar Notu
Oynatma Listesi

Önsöz - Kirill
1. Kirill
2. Sasha
3. Sasha
4. Sasha
5. Kirill
6. Sasha
7. Kirill
8. Sasha
9. Sasha
10. Kirill
11. Sasha
12. Kirill
13. Sasha
14. Sasha
15. Sasha
16. Kirill
17. Sasha
18. Kirill
19. Sasha
20. Kirill
21. Sasha
22. Kirill
23. Sasha
24. Sasha
25. Kirill
26. Sasha
27. Sasha

Sırada ne var?
Ayrıca Yazan:
Rina Kent Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com